

372.14044

ก 184๘

Y. Z

ผลของการให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา
อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

ปริญญานิพนธ์

ของ

ละเมียด วิเศษสิงห์

20 ต.ค. 2538

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

194241

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา
 อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

บทคัดย่อ
 ของ
 ละเมียด วิเศษสิงห์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
 ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
 มีนาคม ๒๕๓๘

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการทำให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอน้ำเป็น จังหวัดสระแก้ว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวนกลุ่มละ 3 คน นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 74-26 จำนวนกลุ่มละ 3 คน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวนกลุ่มละ 3 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เครื่องมือที่ใช้ศึกษาคือ แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน แมน-วิทนี และครัสคาล-วอลลิส

การวิจัยปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม และนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นนักเรียนกลุ่มย่อยที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นนักเรียนกลุ่มย่อยที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยปานกลางมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECT OF BEHAVIORAL COUNSELING ON LEARNING
BEHAVIOR IN THAI SUBJECT OF PRATHOM SUKSA VI
STUDENTS OF MITSAMPANWITHAYA SCHOOL
IN AMPHOE WANGNAMYEN,
CHANGWAT SRAKEO

AN ABSTRACT
BY
LAMIED VISETSING

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1995

THE purpose of this experimental research was to study the effect of Behavioral counseling on learning behaviors in Thai subject of Prathom Suksa VI students of Mitsampanwithaya School in Amphoe Wangnamyen,Changwat Srakeo in acadamic year 1994.

The subjects of 27 students were devided into two experimental groups and one control group.Each group was consisted of 9 students; it was composed of 3 students who had high learning behaviors in Thai subject at percentile 75 and above,3 students who had medium learning behaviors between percentile 26-74,and 3 students who had low learning behaviors in Thai subject at percentile 25 and below. The experimental group I was exposed to Behavioral group counseling and the experimental group II was exposed to Behaviral individual counseling while the controlgroup was not exposed to behavioral counseling.

The instument was the observational record of learning behaviors in Thai subject. The data were analysed by the Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Rank Test, the Mann-Whitney U Test and Kruskal-Wallis Test.

The results were as follows :

1. Learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small groups students who were exposed to Behavioral group counseling were significantly higher than before the experiment at .01 level.

2. Learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small groups who were exposed to behavioral individual counseling were significantly higher than before the experiment at .01 level.

3. Learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small groups who were not exposed to behavioral counseling

were significantly higher than before the experiment at .01 level.

4. There were no significant difference of learning behaviors in Thai subject between the experimental group I who were exposed to Behavioral group counseling and the others who were exposed to Behavioral individual counseling but the small group students who had high learning behaviors at percentile 75 and above were significant difference at .05 level.

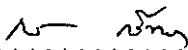
5. Learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small groups who were exposed to Behavioral counseling were significantly higher than the control group who were not exposed to Behavioral counseling at .01 and .05 level.

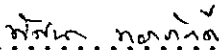
6. Learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small groups students who were exposed to Behavioral individual counseling were significantly higher than the control group who were not exposed to Behavioral counseling at .01 and .05 level.

7. There were significant difference of learning behaviors in Thai subject of the whole students and the small group students among the experimental group I who were exposed to behavioral group counseling, the experimental group II who were exposed to Behavioral individual counseling and the control group who were not exposed to Behavioral counseling at .01 level, but the small group students who had medium learning behaviors between percentile 26-74 were significant difference at .05 level.

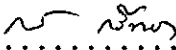
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตวิชาเอก
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

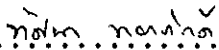
คณะกรรมการควบคุม

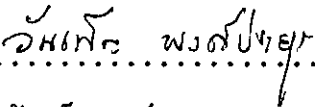
..........ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

..........กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองกักดี)

คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

..........กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองกักดี)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่...10...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ...๒๕3๕.....

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตากรุณา ความเอาใจใส่ให้คำปรึกษา
ให้ข้อเสนอแนะ และแก้ไขข้อบกพร่องของรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ประธานควบคุม
ปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศน ทอภักดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความ
เมตตากรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ อาจารย์ทศพร มณีศรีชา และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมริดา แสนคำเครือ ที่ให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจ
เครื่องมือที่ใช้ในการทาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ซึ่งกรุณาเป็นกรรมการสอบ
ปริญญานิพนธ์ที่แต่งตั้งเพิ่มเติมที่กรุณาช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ให้คำแนะนำ และให้ข้อคิดเห็น
อย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์วีระ นามวงศ์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา
อาจารย์ไพรัช ช่างไม้ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ประภาทิพย์ วิชาภรณ์พรรณ
อาจารย์อาภรณ์ สว่างชื่น และอาจารย์พิศมัย ช่างไม้ ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านในโรงเรียน
มิตรสัมพันธ์วิทยาที่ให้ความร่วมมือสนับสนุนและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น
จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้

ขอขอบพระคุณร้อยเอกอิทธิพล ชานาญกุล ที่กรุณาช่วยเหลือด้านการแปลเอกสารและ
งานวิจัยต่างประเทศ ตลอดจนเป็นแหล่งทุนทรัพย์และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ผลความดีของงานวิจัยฉบับนี้ขอมอบให้คุณพ่อแม่น คุณแม่บุญล่อม วิเศษสิงห์ ที่ให้ความรัก
ความห่วงใย และกำลังใจตลอดมา

ละเมียด วิเศษสิงห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำคำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	
เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน.....	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	38
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	44
ประชากร.....	44
กลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	45
การดำเนินการทดลอง.....	48
แบบแผนการทดลอง.....	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า.....	53
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	53
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
บทย่อ.....	67
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	67
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	67
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	68
การดำเนินการทดลอง.....	69
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	71
อภิปรายผล.....	72
ข้อเสนอแนะ.....	76
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	85
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	197

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยรวมและกลุ่มย่อย
ก่อนและหลังการทดลอง.....54
- 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยรวมและกลุ่มย่อย
ก่อนและหลังการทดลอง.....56
- 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
กลุ่มควบคุมโดยรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการทดลอง.....57
- 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
โดยรวมและกลุ่มย่อย ระหว่าง กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2.....58
- 5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
โดยรวมและกลุ่มย่อย ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (กลุ่มทดลองที่ 1)
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....59
- 6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
โดยรวมและกลุ่มย่อย ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (กลุ่มทดลองที่ 2)
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....61
- 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียน
โดยรวมและกลุ่มย่อย กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม.....62
- 8 กำหนดการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
โดยสลับเวลายัน ตลอดการทดลอง ในแต่ละสัปดาห์.....130
- 9 กำหนดการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในช่วงวิชาภาษาไทยในแต่ละสัปดาห์
โดยสลับวันกันตั้งแต่ วันอังคารถึงวันศุกร์ ในแต่ละกลุ่ม ตลอดการทดลอง.....131
- 10 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....176

[illegible]

24	แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน ของกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มย่อย.....	192
25	แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวม.....	194
26	แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มย่อย.....	195

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	49
2 ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ.....	64
3 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	149
4 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	150
5 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	151
6 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	152
7 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	153
8 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	154
9 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	155
10 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	156
11 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 9 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	157
12 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	158
13 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	159

[illegible]

27	ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 7	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ.....	173
28	ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 8	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ.....	174
29	ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 9	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ.....	175

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาในทุกด้าน นักเศรษฐศาสตร์ นักการศึกษาตลอดจนนักวางแผนพัฒนาต่างยอมรับว่าการพัฒนาประเทศจะสำเร็จด้วยดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับทรัพยากรมนุษย์ของแต่ละประเทศเป็นสำคัญ (ธารง บัวศรี. 2514 : 56) เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เปรียบเหมือนหัวใจของการพัฒนาในทุกด้านและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ก็คือการจัดการศึกษา เพราะการศึกษาสามารถที่จะพัฒนามนุษย์ได้ทุก ๆ ด้าน แต่เท่าที่พบมานี้อดีตจนถึงปัจจุบันปัญหาทางการศึกษาที่สำคัญคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ (จรูญ วิรุฬห์รัตน์. 2521 : 12) ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่นนักเรียนขาดความตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ไม่สามารถเข้าเรียนได้เป็นอย่างดี และไม่สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดความมั่นใจในการเรียน อีกทั้งการกระทำดังกล่าวยังเป็นการก่อกวนในชั้นเรียนอีกด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 26) จากผลการวิจัยของคอบป์และฮอปส์ (Coob and Hops. 108-113) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพศาล อันประเสริฐ (2517 : 15) พบว่าพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่ดีเป็นปัญหาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมาก

ในปัจจุบันนี้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ครูประสบปัญหาหนักใจมากคือปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนซึ่งมีพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่ดี ได้แก่ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย มีความเอะอะจู้จี้ในการเรียน และการทำงานตามที่ครูมอบหมายให้ทำน้อย ไม่ค่อยถามคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียนหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนน้อย และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนน้อย (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2516 : 12-13) ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้รบกวนการดำเนินการสอนของครู ทำให้กิจกรรมการณ์เรียนไม่สามารถดำเนินไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ตลอดจนนักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร พฤติกรรมการณ์เรียนที่เป็นปัญหาของนักเรียนในชั้นเรียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานแล้ว และมีผู้ให้ความสนใจแก้ไขมาตลอด ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของฮิลเดรท (Hildreth. 1966 : 424) ที่พบว่าสาเหตุที่ได้กล่าวดังกล่าวหนึ่งไม่ประสบผล

สำเร็จงานการเรียนรู้เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนไม่ดี ซึ่งเรื่องนี้โฮลทซ์แมน (Holtzman. 1969 : 5) ได้ทำการศึกษาพบว่าพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนที่ดีมีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จงานการเรียนรู้สูง และผลการวิจัยของจารุลักษณ์ พินพรหมราช (2525 : 56) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานครพบว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ปัญหาที่พบและมีความสอดคล้องกัน คือ ปัญหาด้านพฤติกรรม การเรียน อันได้แก่ พฤติกรรมไม่เอาใจใส่การเรียน การพูดคุยส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน ไม่ถามคำถามครู และไม่ตอบคำถามครู และส่งแบบฝึกหัดไม่ตรงตามกำหนด หรือไม่ส่งเลย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียน และจากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับ พฤติกรรม การเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้วโดยการสัมภาษณ์ครูประจำชั้นต่าง ๆ และจากการสังเกตนักเรียนโดยตรงพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาแต่ละระดับชั้นมีพฤติกรรม การเรียนไม่เหมาะสม ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ 22, 10, 13, 11, 32 และ 34 ตามลำดับ จากสถิติดังกล่าวพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรม การเรียนไม่เหมาะสมมากกว่าระดับชั้นอื่น คือมีร้อยละ 34 จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 52 คน โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาบังคับที่เป็นพื้นฐานด้านทักษะการฟัง การพูด อ่าน เขียน หลักภาษาและวรรณคดี

เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยและใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น แต่ นักเรียนไม่เห็นความสำคัญ เพราะคิดว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ได้เรียนรู้มาตั้งแต่เกิด และเป็น ภาษาประจำชาติไม่ต้องเรียนก็สามารถพูดได้อีกทั้งนักเรียนยังรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยากไม่น่าสนใจ และต้องท่องจำมาก มีคะแนนน้อย แต่เนื้อหาเยอะ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ไม่อยากเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรม การเรียนที่ไม่ดี (สุจริต เพียรชอบ. 2523 : 8) และผลของการมีพฤติกรรม การเรียนที่ไม่ดีนี้ จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังที่แมดดอกซ์ (Maddox. 1961 : 2-9) กล่าวว่า การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถ ร้อยละ 50-60 ขึ้นกับพฤติกรรม การเรียนที่ดีร้อยละ 30-40 ขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อม ร้อยละ 10-15 ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะหาแนวทางพัฒนาพฤติกรรม การเรียนของ

นักเรียนหัดขึ้น

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้สามารถทำได้หลายวิธี วิธีหนึ่งที่น่าจะพัฒนาได้ คือ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพราะการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองในปัจจุบัน ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนสามารถปฏิบัติได้จริง มีการวางโครงการปรับพฤติกรรมอย่างมีระบบ โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และใช้เทคนิคต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น (สมพร สุทธิชัย. 2533 : 158-160) และผู้วิจัยสนใจที่จะใช้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมดังกล่าวนี้ 2 วิธีเปรียบเทียบกับวิธีหนึ่ง คือการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเอง และแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสรอภัยเกี่ยวกับปัญหา และวิธีการแก้ไขร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดแก้ไขปัญหของตนเองแล้ว นักเรียนสามารถเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหของผู้อื่นด้วย วิธีการนี้ทำให้นักเรียน แต่ละคนแสดงความสามารถต่อกลุ่มอันจะนำไปสู่ความรู้สึกว่า ตนเองมีคุณค่ามาสู่นักเรียนทุกคน (คมเพชร จัตรสุภกุล. 2521 : 91) และเนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นวัยที่อยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งวัชร ทรัพย์มี (2522 : 178-179) กล่าวว่า วัยรุ่นจะเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เด็กในช่วงนี้จึงเต็มใจที่จะฟัง เข้าใจ และยอมรับความคิดเห็น ตลอดจนข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่ และพร้อมที่จะนำแนวคิดนั้นไปปฏิบัติ

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่น่าจะใช้ได้ผลคือการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนที่มีการพบปะกันเป็นการส่วนตัวโดยเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายอารมณ์ และ ความคับข้องใจได้อย่างอิสระไม่ต้องเกรงว่าผู้ใดจะล่วงรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะคอยสร้างบรรยากาศและให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยเหลือตนเองได้ (วัชร ทรัพย์มี. 2523 : 17) แต่ในขณะที่เด็กในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนี้ยังขาดประสบการณ์ในการตัดสินใจที่จะแก้ไขปัญหต่าง ๆ และต้องการผู้ชี้แนะแนวทางการแก้ไขปัญหานั้น ๆ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลัง การได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลัง การได้รับการฝึกหัดเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่มและนักเรียนกลุ่มควบคุม
6. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นรายบุคคลและนักเรียนกลุ่มควบคุม
7. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุม

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้น หลังจากได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้น หลังจากได้รับการฝึกหัดเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้น หลังการทดลอง
4. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่มและนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน
5. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการฝึกหัดเป็นกลุ่มมีพฤติกรรม

การเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยรวมและกลุ่มย่อย

6. นักเรียนโดยรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยรวมและกลุ่มย่อย

7. นักเรียนโดยรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูแนะแนวของโรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล ที่จะได้เลือกใช้วิธีการให้คำปรึกษาที่เหมาะสมตามทฤษฎีดังกล่าวมาพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 จำนวน 52 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 13 คน กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 จำนวน 26 คน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 13 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยไม่เหมาะสมจำนวน 27 คนได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน โดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 3 คน นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74

จำนวน 3 คน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา
จำนวน 3 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ คือวิธีพัฒนาพฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทยโดยการทำให้
คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม

3.1.2 การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม หมายถึงกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนที่มี
พฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทยไม่เหมาะสมให้มีพฤติกรรมดีขึ้นโดยเน้นที่จะสร้างสภาพการณ์
การเรียนรู้ใหม่เพื่อที่จะช่วยปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้รับคำปรึกษา หรือ
นักเรียนเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไข
ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นและช่วยให้เขามีชีวิตที่เป็นสุขมากขึ้นในอนาคต

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการให้คำปรึกษาออกเป็น 2 วิธี คือ การให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม หมายถึงกระบวนการช่วยเหลือ
นักเรียนเป็นกลุ่ม ซึ่งจะก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียน และระหว่าง
นักเรียนด้วยกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางการปรับปรุง หรือแก้ไข
เกี่ยวกับพฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศ
ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ
กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น การใช้เทคนิค
ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิค
ในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา
กับนักเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

เพื่อให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สงบใจ ใจกว้างใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคทั่วไปในการให้คำปรึกษาได้แก่ การฟัง การรับฟัง คำตามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมอันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของ นักเรียน

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรม การเรียนวิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้อง ไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า "เงื่อนไข" และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่ง เรียกว่า "เงื่อนไขตาม"

เงื่อนไข-----> พฤติกรรม -----> เงื่อนไขตาม

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรม การเรียน วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมอันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย และนักเรียน ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อที่จะ ดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ ต่อไป

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่ง ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้ นักเรียนทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขพฤติกรรม

ที่เป็นปัญหานั้น ๆ และในการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้นผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่นักเรียนต้องการแก้ไขและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมหมายถึงกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา หรือนักเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เฝ้าอำนวยความสะดวกของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมโดยเลือกใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้นการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้ผู้วิจัยอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษาพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ซึ่งได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมอันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนักเรียน

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่าเหตุการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจเหตุการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์นั้น ๆ หรือเรียกว่า "เงื่อนไข" และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งเรียกว่า "เงื่อนไขตาม"

เงื่อนไข -----> เหตุการณ์ -----> เงื่อนไขตาม

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงเหตุการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมอันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนและนักเรียนต้องการที่จะแก้ไขเหตุการณ์นั้น ๆ แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนหาสัญญาณหรือข้อตกลงเพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขเหตุการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมนั้น ๆ ต่อไป

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคมเป็นต้น เพื่อให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ และในการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่นักเรียนต้องการแก้ไขและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึงการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียน ในขณะที่เรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ

2.1 พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน ได้แก่

2.1.1 มองครู และหรือ อุปกรณ์การสอน

2.1.2 ไม่พูดคุย

2.1.3 ไม่ส่งเสียงดัง

2.1.4 ไม่ทำร้ายร่างกายเพื่อนได้แก่ ดึงศีรษะ ตบไหล่ ตบหลัง

ใช้เท้าเหยียบเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน

2.1.5 ถามคำถามเมื่อมีปัญหาในเรื่องที่เรียน (หรือยกมือ)

2.1.6 ตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน

2.2 พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่

2.2.1 ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย

2.2.2 เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด

2.2.3 ออกมาแสดงความคิดเห็นเมื่อครูเรียกออกมาหน้าชั้นเรียน

(หรือยกมือ)

2.2.4 ฟังเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็น

3. กลุ่มทดลอง หมายถึงนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ .

3.1 กลุ่มทดลองที่ 1 หมายถึงนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจำนวน 9 คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มย่อยละ 3 คน

3.2 กลุ่มทดลองที่ 2 หมายถึงนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล จำนวน 9 คนแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่มคือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มย่อยละ 3 คน

4. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจำนวน 9 คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มย่อยละ 3 คน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย จะครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
 - 1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.3 พฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักการในการสังเกต
 - 3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.5 ประโยชน์ของการสังเกต และการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และอิงลิช (อาภา จันทรสกุล. 2535 : 1; อ้างอิงมาจาก English and English. 1968) ได้ให้คำจำกัดความของการให้คำปรึกษาว่า " เป็นสัมพันธภาพที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยผู้ขอรับคำปรึกษาให้เข้าใจและสามารถแก้ไขปัญหของตนเองได้ " ซึ่งสอดคล้องกับ โรครว์ และ โรครว์ (อาพันธ์ ทันสม. 2535 : 21; อ้างอิงมาจาก Crow and Crow. 1962 : 164.) ที่ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึงการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักและเข้าใจตนเอง ทำให้สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ ส่วนแพตเตอร์สัน (อาภา จันทรสกุล. 2351 : 2; อ้างอิงมาจาก Patterson. 1959) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้ขอรับคำปรึกษาตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไปหรือมากกว่า โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้วิธีการทางจิตวิทยาและพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีบุคคลิกภาพ เพื่อช่วยเหลือให้ผู้มาขอรับคำปรึกษามีสุขภาพจิตดีขึ้น

สมิธ (คมเพชร จัตรสกุล. 2521 : 8; อ้างอิงมาจาก Smith. 1955 : 156) ได้อธิบายว่าการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการซึ่งอยู่ในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหาซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนบุคคลอีกคนหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพขั้นสูง ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทำให้เขามีความสามารถช่วยเหลือแก้ไขปัญหามานานหลาย ๆ ประเภท

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2523 : 373) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาคือกระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างน้อย 2 คนได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาที่มีความทุกข์ใจ และต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้เขาจะมีความเข้าใจในตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุข

จาเนียร ช่วงโชติ (2524 : 15-16) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง ขบวนการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมา โดยเฉพาะสัมพันธภาพที่มีขึ้นระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ควรเป็นสัมพันธภาพของความช่วยเหลือ มีความร่วมมือ เข้าใจกัน มีความยกย่องนับถือกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก ตนเอง ยอมรับตนเอง และรับรู้โลกถูกต้องยิ่งขึ้นจนสามารถนำไปสู่การเลือกและการตัดสินใจ อย่างฉลาดและนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็น กระบวนการของการช่วยเหลือ และในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือ ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถ วางโครงการในอนาคตของตนได้

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็น กระบวนการของการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ซึ่ง ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะตลอดจน มีประสบการณ์ในการช่วยเหลือบุคคล เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จัก เข้าใจตนเอง แก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติความรู้สึกและพฤติกรรม ในวิถีทางที่ดีขึ้น สามารถนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

1.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคลว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2523 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษา เป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายวันแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจในตนเอง และ

สิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เอง อย่างเหมาะสมสามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

1.1.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล. (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุม และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้ประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษาล้ำที่ จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึก หรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.1.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปมีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัยและต่างความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น
2. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รับรู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก
3. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และ

การปรับตัวด้านต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน

4. ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

5. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคคลากร ซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นนักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษาจึงอาจจะไม่ได้รับการบริการโดยทั่วถึง

1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

โฮลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึงการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติห่วยอมรับปัญหาและพยายามแก้ไขปัญหของตน ตลอดจนช่วยให้ผู้ที่มีปัญหาได้เรียนรู้ที่จะนำเอาความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ช่วยให้ความช่วยเหลือ หรือร่วมให้คำปรึกษา

วัชร ทรัพย์มี (2520 : 80) ได้อธิบายถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่กลุ่มซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มาปรึกษาร่วมซึ่งกันและกันเป็นกลุ่มโดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจได้สำรวจตนเองได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้ฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าคนอื่นก็มีความขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ไม่ชัดเจนเท่านั้นที่มีปัญหา นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525 : 176-178) ยังได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่ามุ่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนเกี่ยวกับความรู้สึก ทศนคติ อารมณ์ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิกโดยมีการจัดสภาพแวดล้อมภายในกลุ่มให้เกิดบรรยากาศที่จะให้สมาชิกระบายความรู้สึก ทศนคติของตนเองออกมาด้วยความสมัครใจซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์

ต่อกลุ่มได้

อาภา จันทรสกุล (2533 : 247-248) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือการให้บริการปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกันซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ผู้รับคำปรึกษานอกจากจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมีความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้ได้รับความช่วยเหลือและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่นต่าง ๆ กันไป โดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยน เปิดเผย ถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลปกติ ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 6-12 คนที่มีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือ เพื่อแก้ปัญหาาร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และ ประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาร่วมกันอยู่ด้วย สมาชิกมีโอกาสแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ มีความเห็นอกเห็นใจกัน มีการพัฒนาด้านความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่การแก้ปัญหาของสมาชิกแต่ละคน

1.2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คอเรย์ (Corey. 1977 : 8) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
3. เพื่อรับรู้ว่าคุณคนอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาคล้ายคลึงกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเองยอมรับและมั่นใจในตนเองอันจะนำไปสู่การมีทัศนคติใหม่

ของตนเอง

5. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาและมองหาวิธี

ลดความขัดแย้งในตนเอง

6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งตนเอง และความ

รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่

7. เพื่อกำหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการและรับผิดชอบ

ที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึก และความต้องการของผู้อื่น
ท่าที่ที่เอื้ออาทรห่วงใย และจริงใจ
9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้งหรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา
ด้วยท่าที่ที่เอื้ออาทร ห่วงใย และจริงใจ
10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเอง และการรู้จักเลือกอย่างฉลาด
11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเอง ไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น
12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของ
ตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

โรลเซน (1970 : 5-10) ได้ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการให้
คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อกำหนดพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และประเมินผลความก้าวหน้าของการ
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของสมาชิกในกลุ่มในการเรียนรู้ที่จะรู้จักตนเอง รู้จัก
สิ่งแวดล้อมตลอดทั้งการปรับตัวที่ดี

โรลเซน (1970 : 31) ยังได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุด
มุ่งหมายให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น
ประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะช่วยให้เกิดความรู้ และช่วยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ คือความดี
สังคม และสติปัญญา

วัชร ฐะควา (2523 : 52) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุด
มุ่งหมายเช่นเดียวกับ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือให้ได้สำรวจและประเมินตนเองได้
เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า
จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือการช่วยเหลือให้บุคคลเข้าใจตนเองในด้านความรู้สึก
และการกระทำโดยใช้ประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและ
พฤติกรรมให้ดีขึ้น สามารถนำตนเองไปสู่ความเจริญในการดำรงชีวิตของตนเองและสังคมได้
สิ่งสำคัญในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับผู้นำกลุ่ม สมาชิกกลุ่มและวัตถุประสงค์หรือการกำหนดเป้าหมายของกลุ่ม

1.2.3 ข้อดีของการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 418-419) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจใหม่ว่า ไม่เพียงแต่ตนเองเท่านั้นที่ประสบปัญหา ผู้อื่นก็ประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันด้วยความรู้สึกรอคัดเดียว ความละเอียดและความรู้สึกแปลกประหลาดจะลดลง ความยอมรับในตนเอง และความเข้าใจในตนเองจะเพิ่มขึ้น
2. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกยอมรับ และนับถือตนเองมากขึ้น เพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหาของสมาชิกผู้อื่น ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีคุณค่า และมีความสำคัญ เพราะเขาเป็นทั้งผู้ให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกผู้อื่น และในขณะเดียวกันเขาก็เป็นทั้งผู้ได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่มด้วย
3. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับประสบการณ์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ภายใต้อาณัติของสภามหาวิทยาลัยเป็นอิสระและสมาชิกทุกคนต่างก็มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือสนับสนุนให้เขาบรรลุเป้าหมาย
4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาของเขาในหลาย ๆ แง่มุมจากสมาชิกของกลุ่มซึ่งอาจจะเคยประสบปัญหาชนิดเดียวกันมาแล้ว ซึ่งจะช่วยให้เขามีประสบการณ์ที่กว้างขวางในการเผชิญกับปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกทางแก้ไขได้ถูกต้องและรอบคอบขึ้น
5. ช่วยแบ่งเบาภารกิจของผู้ปกครอง ครู ครูฝ่ายปกครอง และผู้บริหาร เพราะสมาชิกในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีความรู้สึกยอมรับในความคิดเห็น และคำแนะนำของเพื่อนวัยเดียวกันกับคนที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตนมากกว่าจะยอมเชื่อผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่ที่ชอบแสดงอำนาจ หรือไม่ให้สิทธิและอิสระแก่เขา มาช่วยเหลือเขา
6. ช่วยให้ผู้ให้คำปรึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นจำนวนประมาณ 4-8 คน ซึ่งเป็นการประหยัดบุคลากร เวลา และงบประมาณ ซึ่งมีอยู่จำกัด

นอกจากนั้น กาซดา และมีโซว์ (Gazda. 1967 : 44-75 ; Gazda and Measows. 1963 : 306-310) ได้กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าสมาชิกจะเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา การยอมรับ

การสนับสนุนจากสมาชิกในกลุ่ม จะทำให้การยอมรับที่เผชิญปัญหาของแต่ละคน กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดงความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจจากสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตน ภายในกลุ่มสมาชิกมีโอกาที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ไขของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล บรรยายภาพแห่งความเป็นกันเองของกลุ่มทำให้สมาชิกรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้หันไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์ของตน และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนการที่นักจิตวิทยาการศึกษา ได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการศึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

1.2.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 419) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถ ประสบการณ์และความสนใจของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่นการเลือกสมาชิกของกลุ่มที่เหมาะสม การควบคุมกิจกรรมของกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้น ปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคนซึ่งต้องการวิเคราะห์ และวินิจฉัยอย่างละเอียด จึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจและขาดแรงกระตุ้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหหรือพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่
3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอาจจะไม่บังเกิดผลสำเร็จด้วยดี ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ เพราะลักษณะ และวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษาซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่ม เพราะกลัวว่าจะเสียสถานภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.2.5 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 103-109) ได้กล่าวถึง การเลือกสมาชิก

เข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษาว่า สมาชิกที่เหมาะสมที่จะเข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่อาสาสมัครและมีแรงจูงใจ ในการเข้ากลุ่ม ในการสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะ ของกลุ่มตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินและบรรลุถึง จุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่มเพื่อ ให้กลุ่มดำเนินและบรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คมเพชร จัตรสุกุล (2521 : 94) และวัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 272-275) ได้กล่าวถึงการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มที่เหมาะสมโดย เลือกสมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน เต็มใจที่จะเข้ากลุ่ม และต้องการรับคำปรึกษาอย่างแท้จริง เพื่อร่วมมือในการแก้ปัญหา นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งคนที่ พุดเก่ง คนใจร้อน คนสุขุม คนฐานะดีคนยากจน คละกันไปแต่ต้องให้มีความสมดุลระหว่างสมาชิก แต่ละประเภทเพื่อช่วยกันแก้ปัญหาได้หลายลักษณะ

ขนาดของกลุ่ม

เชิร์ทเซอร์ และ สโตน (Shertzer and Stone. 1980 : 217) ได้ให้ความ เห็นว่าจำนวนสมาชิกที่เหมาะสมที่สุด คือ 6 คนเพราะถ้าจำนวนสมาชิกมากกว่ากำหนด จะทำให้กลุ่มแตกเป็นสองกลุ่มได้ง่าย ส่วนวัชรีย์ ทรัพย์มี (2520 : 39) มีความเห็นว่าการให้ คำปรึกษาเป็นกลุ่มบุคคลที่เข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังนั้นสมาชิกกลุ่มต้องไม่มาก เกินไป คือ 6-10 คน

เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973 : 182) ได้ให้ความเห็นว่าควรจัดให้มีการให้ คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้งถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษาน้อยอาจจัดให้มีการให้ คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2-3 ครั้งในแต่ละครั้งที่พบกัน ถ้าสมาชิกเป็นวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ควรใช้เวลา 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษาเวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาไม่ควรนาน เกิน 1 ชั่วโมงประมาณครั้งละ 30-45 นาทีเพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้ และ คมเพชร จัตรสุกุล (2521 : 99) เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง หรือไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมงสำหรับจำนวนครั้งที่ พบกัน มาห์เลอ (Mahler. 1969 : 57) ได้ให้ความเห็นว่ากลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง

และควรให้สมาชิกในกลุ่มพิจารณาตนเองว่าจะสิ้นสุดการดำเนินกลุ่มเมื่อใด คมเพชร จัตรสุภกุล (2521 : 99) มีความเห็นว่าการสิ้นสุดในการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัย ควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6-7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้เวลาระยะสั้น

การสัมภาษณ์ก่อนการเข้ากลุ่ม

การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลก่อนเข้ากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องถามความสมัครใจของผู้รับคำปรึกษาและอธิบายเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ ทั้งของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งบอกประโยชน์ที่ผู้รับคำปรึกษาจะได้รับจากการเข้ากลุ่ม เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน และความร่วมมือที่ดี (คมเพชร จัตรสุภกุล. 2521 : 94)

การจัดสถานที่

สถานที่ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วนและมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน ถ้าอสังหาริมทรัพย์นั้นได้สบายและจัดเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นอย่างทั่วถึง พื้นห้องควรสะอาด และพร้อมที่จะให้สมาชิกนั่งกับพื้นได้ ถ้าสมาชิกต้องการที่จะเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง (Ohlsen. 1970 : 29 ; Mahler. 1969 : 58-89)

ชนิดของกลุ่ม

ชนิดของกลุ่ม ควรจัดเป็นกลุ่มแบบปิด ซึ่งหมายถึงว่าจะไม่มีการเปิดรับสมัครสมาชิกใหม่อีกในระหว่างการทำคำปรึกษา แม้จะมีสมาชิกลาออกจากกลุ่มไปแล้วก็ตาม เพราะการจัดกลุ่มจะทำให้สมาชิกมีปัญหาวินเรื่องความไว้วางใจและความสนิทสนม (Hansen, Warner and Smith. 1976 : 366)

1.2.6 การเข้ากลุ่มของวัยรุ่น

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527 : 109-110) กล่าวถึง การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น ทำให้เขามีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยเดียวกัน ฉะนั้นเขาจึงแสวงหากลุ่มที่เขาสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างกลมกลืนการเข้ากลุ่มจะทำให้เขารู้จักชีวิตมากขึ้น เกิดความเข้าใจตัวเอง และเกิดความ

รับผิดชอบต่อตัวเองและสังคมซึ่งการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่นมาก
 วัชร ทรัพย์มี (2518 : 39-41) กล่าวถึง ความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ
 คือ

1. ในระยะวัยรุ่นผู้ใหญ่มักไม่ได้ใกล้ชิดและเด็กมักจะคิดว่าผู้ใหญ่ล้ำสมัย
 ไม่เข้าใจตน เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากกว่าผู้ใหญ่ ฉะนั้นถ้าผู้ใหญ่เข้าใจ
 เด็กวัยนี้แล้วนำเด็กวัยนี้ที่มีปัญหาคล้ายกันมารวมกลุ่มกัน รอคอยผู้ใหญ่คอยให้ความช่วยเหลือจะทำให้
 เด็กวัยรุ่นพร้อมที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหา

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มช่วยสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการ
 รู้จักตนเอง รู้จักขอบเขตความสามารถ, สิทธิและหน้าที่ของตน

3. เนื่องจากสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นมีหน้าที่และความรับผิดชอบมาก แต่วัยรุ่น
 ปรับตัวไม่ทัน ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กเหล่านี้มาเข้ากลุ่ม บรรยากาศของกลุ่ม
 ที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน จะทำให้เด็กวัยรุ่นกล้าแสดงความรู้สึกจะได้พบว่าคนอื่นก็มีปัญหา
 เช่นเดียวกับตน ทำให้มีกำลังใจที่จะเผชิญและแก้ปัญหาต่อไป

1.2.7 พลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้และเข้าใจในการนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการ
 ให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ซึ่ง คมเพชร จัตรสุกุล (2521 : 97) กล่าวไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษา
 เป็นกลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่า มีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา จะต้องพูดถึงปัญหาทั้งหลาย
 ของตน จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับคำปรึกษาจากกลุ่ม

2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายาม
 เพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพื่อนเพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม

3. การยอมรับ (Acceptent) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเอง จะเป็นผล
 ให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 มีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น

5. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่
 ในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขา มีการยอมรับ

ความคิดของบุคคลที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งเป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม

7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและไม่พึงพอใจอยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจในการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) สมาชิกย่อมต้องการได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะ让别人มองข้ามในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มรับคำปรึกษาด้วยกัน

1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (สมพร สุทัศนีย์. 2533 : 159 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz. 1964) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกาเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาพฤติกรรมนิยมซึ่งมีรากฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิก (Classical Conditioning) และการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning) ที่เชื่อว่ามนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากการเรียนรู้สิ่งแวดล้อม ดังนั้น กระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงเป็นการจัดสภาพแวดล้อมใหม่เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ความสำคัญกับพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมา จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตและวัดได้ การให้คำปรึกษาจะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมีขั้นตอน ซึ่งการดำเนินการให้คำปรึกษาอาจจะจัดในห้องให้คำปรึกษาหรือจัดในสถานการณ์จริงของผู้รับคำปรึกษาก็ได้

วิญญู พูลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งหมายถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัด (Practice) หรือการมีประสบการณ์กับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง (Experience) ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้จะเน้น

วิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการในการให้

คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 22) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์เกิดมาไม่มีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมพฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลมาจากการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไป และท่านเองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาใหม่ มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2523 : 771) ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิดของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. มนุษย์เกิดมาอย่างเป็นกลาง ๆ เหมือนกับเป็นกระดานชนวนที่ว่างเปล่า คือไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลวติดตัวมาแต่กำเนิด แต่พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลผลิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

2. มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ก็ตาม

นอกจากนี้ ทอริเซน (วิญญู พูลศรี. 2531 : 322 - 324 ; อ้างอิงมาจาก Thorensen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยม ไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นพฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้

2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย

3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling) และหลักการใช้วิธีการเสริมแรง (Reinforcement)
4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นก็มีความสามารถที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้
5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้
6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้วิธีการวางเงื่อนไข (Conditioning) ด้วยการให้รางวัล (Reward) การลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้ (Learning)
7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าบุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม
8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้นจึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้
9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย
11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหา และมีความเห็นพ้องต้องกันในเรื่องพฤติกรรมที่จะต้องการปรับปรุงแก้ไขการตั้งเป้าหมายที่จะสามารถวัดความก้าวหน้าได้
12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล
13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมหลังจากการให้คำปรึกษา

1.3.3 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 295) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายเป็นสิ่งสำคัญในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมโดยมีจุดมุ่งหมายคือการสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษาซึ่งการเรียนรู้นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับคำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยผู้รับคำปรึกษาจะกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผล และการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันไปตลอดเวลาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 158) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้รับคำปรึกษาว่าประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติและพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ปราณี รามสูตร (2533 : 213) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่โดยระบุเจาะจงที่จะเปลี่ยนแปลงเฉพาะอย่างโดยชัดเจนและพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

1.3.4 ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533 : 160-161) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221) ได้กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายถึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ ประเมินได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นโดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณา เลือกใช้เทคนิคและวิธีการตามความเหมาะสม

1.3.5 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม ได้แก่การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม (Operent Conditioning)

สกินเนอร์ (พ่อของพฤติกรรม เกิดพิทักษ์. 2536 : 28-29 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1930 : 168-177) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของการวางเงื่อนไขผลกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

เงื่อนไขผลกรรม แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึงเงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ

2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึงเงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า.....แล้ว.....ได้.....ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>พฤติกรรม</u>	<u>ผลกรรม</u>
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้
ถ้า วิ่งไปชนกระจก	หน้าผากแตก
ถ้า พูดจาสุภาพอ่อนหวาน	เป็นที่ชอบพอของผู้ที่พบเห็น

จากตัวอย่าง อินทรีย์จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำและผลกรรมผลกรรม ๆ หนึ่งอาจจะเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งการที่อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไร จะนำไปสู่ผลกรรมอะไร เป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

จากหลักการดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยผู้รับคำปรึกษา หรือนักเรียนจะได้รับการเสริมแรง ถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งจะทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.3.6 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533 : 161-163) ได้อธิบายขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของผู้รับคำปรึกษาโดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ การสังเกต และบันทึกพฤติกรรม ข้อมูลที่ได้นี้จะช่วยให้เข้าใจถึงปัญหาของผู้รับคำปรึกษา และสามารถระบุปัญหาได้ชัดเจน ในการเก็บข้อมูลนี้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้เทคนิคการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เกิดความไว้วางใจและให้ความร่วมมือ

2. การตั้งเป้าหมาย ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาจะต้องตั้งเป้าหมายร่วมกันว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด ซึ่ง ครัมโบลท์ และธอเรสเซน(สมพร สุทัศน์ีย์. 2533 : 161-162 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz and Thoresen. 1969 : 1-2) กล่าวถึงการตั้งเป้าหมายว่า การตั้งเป้าหมายจะต้องอยู่ในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจนเฉพาะเจาะจงซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 เป้าหมายนั้นตรงกับความต้องการของผู้รับคำปรึกษา

2.2 ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย

2.3 เป็นเป้าหมายที่สามารถประเมินได้

3. หน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น ว่องไว มีบทบาทและหน้าที่ในการจัดประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ ดังนี้

3.1 เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง

3.2 เลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับปัญหา

3.3 ชูใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

3.4 เป็นตัวแบบ

วิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมายนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอธิบายความจำเป็นพื้นฐานในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ ยอมรับและตั้งใจแน่วแน่ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

4. การประเมินผล การประเมินผลของการให้คำปรึกษาว่า บรรลุเป้าหมาย

หรือไม่ทำได้โดยการให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผลความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการแก้ไข การรายงานนั้นจะทำการบันทึกพฤติกรรมก่อนและหลังการให้คำปรึกษา แล้วเปรียบเทียบ พฤติกรรมทั้งสองระยะ เวลาว่าเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ผลก็กลับไป วิเคราะห์พฤติกรรมว่าเทคนิคและวิธีการที่เลือกใช้เหมาะสมหรือไม่ หรือควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

นอกจากนี้ ก่อนที่จะยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาควรจะช่วยให้ผู้รับ คำปรึกษาดำเนินสิ่งที่เรียนรู้จากการให้คำปรึกษาไปใช้ในสภาพการณ์ต่อไป (วัชร ทรัพย์มี. 2525 : 199)

1.3.7 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 778-785) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการ ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า มีหลายวิธีแต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้อาศัย แนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความ พึงพอใจบุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกด้วย เหตุนี้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม จึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจ เพิ่มขึ้นซึ่งจะทำให้กระทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษานั้นทันที หรือโดยเร็วที่สุดเมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique) การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นการฝึกฝนทักษะทางสังคมรูปแบบหนึ่ง ซึ่งบุคคล ทุกช่วงวัยควรได้รับรู้ เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

2.1 การสอน (Instruction)

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

2.3 การมีตัวแบบ (Modeling)

2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

2.5 การใช้การเสริมแรงทางสังคม(Social Reinforcement)

2.6 การฝึกฝนเป็นการบ้าน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบมีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1977) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างมีระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อสถานการณ์บางลักษณะ หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อบุคคลบางคนเทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาในการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (ClassicalConditioning)

พongpradom, Kietphakth (2536 : 151) อธิบายว่าเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีผนวกกันผู้ให้คำปรึกษาคควรจะเลือกวิธีที่เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายหรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. หลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคผนวกกันเพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมายให้เร็วขึ้น เช่นใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.4.1 งานวิจัยในประเทศ

เอลลอน และโรเบิร์ตส์ (วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. 2525 : 114 ; อ้างอิงมาจาก Ayllon and Roberts. 1974 , 1977) ได้ทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรม

การอ่านด้วยเบียร์รณกรเพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาก็คือพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 5 คนซึ่งเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก่อนนอนมากที่สุด ครูเสริมแรง พฤติกรรมการอ่านของนักเรียนโดยดูจากความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดหลังการอ่าน คะแนน จากการทำแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้นี้ สามารถนำมาแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ การเล่นเกมและกิจกรรม อื่น ๆ ได้ ผลการวิจัยพบว่าในระยะที่ยังไม่มีการเสริมแรง นักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อน นอนชั้นเรียน ประมาณร้อยละ 40-50 ของเวลาทั้งหมดแต่หลังจากที่ทำการเสริมแรงพฤติกรรม การอ่านแล้ว ทำให้พฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนลดลงเหลือร้อยละ 15 เมื่อหยุดการเสริมแรง พฤติกรรมก่อนนอนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และเมื่อมีการเสริมแรงอีกครั้ง พฤติกรรมก่อนนอนลดลง เหลือร้อยละ 15 และความสามารถในการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเป็นปริมาณเพิ่มขึ้นเกือบถึง ร้อยละ 85 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคริสตี้ (Cristy. 1975 : 187-196) ที่ศึกษา ผลการใช้การเสริมแรงทางบวกในการลดพฤติกรรมลูกจากที่นั่งของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 11 คน จากผลการวิจัยพบว่า การเสริมแรงทางบวกสามารถลดพฤติกรรมการลุกจากที่นั่ง ของนักเรียนลงได้พร้อมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ ก็ลดลงด้วย

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซาราสัน และเจนเจตต์ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 165 ; อ้างอิงมาจาก Sarason and Genger. 1968) ได้ทดลองโครงการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมกับอันธพาล วัยรุ่นโดยใช้วิธีการให้เด็กเหล่านั้นเรียนรู้จากตัวแบบโดยสังเกตจากตัวบุคคลจริงอันธพาลวัยรุ่น เหล่านี้อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกำลังอยู่ในระหว่างรอการปล่อยตัวนักจิตวิทยามีความเชื่อ ว่าพฤติกรรมของอันธพาลวัยรุ่นคือการต่อต้านสังคม โดยแบ่งอันธพาลวัยรุ่นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 คน โดยมีตัวแบบอยู่ด้วย กลุ่มละ 2 คน ผลปรากฏว่าจากการให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเอง และ สอบถามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กปรากฏว่า การกระทำและทัศนคติ ของกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนไปสู่แนวทางที่พึงปรารถนา เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม

ปีช (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 165 ; อ้างอิงมาจาก Beach. 1965) ได้ จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่เด็กโดยให้เด็กเรียนรู้จากตัวแบบโดยฟังแถบ บันทึกลเสียงกลุ่มเด็กตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า ระดับความสามารถ โดยมีตัวแบบคือเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน ชาย 3 คน

หญิง 3 คน และมีผู้ให้บริการปรึกษาเป็นตัวแทนด้วย จัดบันทึกเสียงในสภาพการณ์ต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ของเด็กกลุ่มทดลองดีขึ้น และผู้ปกครองแจ้งว่าลูกของตนเอาใจใส่ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนมากขึ้น

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

สุนันท์ บุญอ่ำ (2537 : 34) ได้ทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมรณทัศน์ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2536 พบว่าภายหลังการให้คำปรึกษาแล้วนักเรียนมีอัตมรณทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นและมีน้ำหนักลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียน

2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียน

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2522 : 33) ได้สรุปว่าพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเจริญสูงสุดโดยผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนก็คือ สิ่งที่ถูกคลลกระทำขณะเรียนนั่นเอง

ธีรยุทธ์ เสนิงศ์ ฌ อยุธยา (2525 : 33) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียนพอสรุปได้ว่าพฤติกรรมกรเรียน หมายถึงการกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนาด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดหมายที่ได้กำหนดไว้ในวิชาต่าง ๆ

โรสกา รุพิกุลชัย (2528 : 111) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเพิ่มเติมว่า นอกจากพฤติกรรมกรเรียนจะหมายถึงการกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการเรียนแล้ว พฤติกรรมกรเรียนยังหมายถึงการตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสำคัญ

แครนตัน และ บาร์เคลย์ (Cranston and Barclay 1985 : 136) ได้ให้ความเห็นว่าพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธภาพกับเพื่อนหมายถึงวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าขณะเรียนนั่นเอง

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนหมายถึงการกระทำ กิจกรรม การตอบสนอง ปฏิกริยา หรือวิธีการในการเรียนของนักเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ พัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติ ให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดในวิชาต่าง ๆ

2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนนั้น

เอนกกุล กริแสง (2520 : 43 – 50) ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของวิธีเรียนของ นักเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเรียนว่า นักเรียนจะบรรลุจุดมุ่งหมาย ในการเรียนที่ดีนั้นจะต้องมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง โดยวิธีการเรียนนั้นมียองค์ประกอบที่นักเรียนจะต้อง ให้ความสนใจคือ การฝึกฝน การรู้ผลงาน การแบ่งบทเรียนเป็นตอน ๆ การใช้ประสาทรับรู้ช่วยใน การเรียน เครื่องสื่อใจซึ่งหมายถึงสิ่งของ หรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมหรือ แสดงพฤติกรรม และความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สังิต อุทรานันท์ (2525 : 42) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อพฤติกรรมการเรียนนั้น นอกเหนือจากวิธีการเรียนแล้ว ลักษณะของการเรียน อัตราการเรียน ของผู้เรียนก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน

รุ่งทิพา จักรกร (2521 : 21) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน ประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถ ในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเชาว์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของที่จะเรียนรู้ สิ่งที่จะเรียนรู้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 บทเรียนได้แก่เนื้อหาสาระ หรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียน มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความสั้น – ยาวของบทเรียน ความยาก – ง่ายของบทเรียน เป็นต้น

2.2 สื่อประกอบบทเรียน ได้แก่สื่อสารการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ ได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้นเช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่น ๆ โดยลักษณะของสื่อประกอบ ของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสม ของสื่อ

3. วิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียนจะเป็นสิ่งที่กระตุ้น หรือแรงดันท้าบุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียนมีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน ต่อครูผู้สอน ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจ

กล่าวโดยสรุปก็คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนนั้น ประกอบด้วยลักษณะของนักเรียน ลักษณะของสิ่งที่เรียน แรงจูงใจในการเรียน และวิธีการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของวิธีการเรียนนั้น ถ้านักเรียนมีวิธีการเรียนที่ถูกต้องก็จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนตามความมุ่งหวัง

2.3 พฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีผู้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียน เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์การณ์เรียนบรรลุจุดหมายดังนี้

ก่อ สวัสดิพิณชัย (2525 : 2) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนว่า การพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียน หรือวิธีเรียนที่ดีนั้น เป็นสิ่งที่ปฏิบัติตามได้ยากในตอนต้นแต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว วิธีเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมการณ์เรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลา และทำตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ต้องศึกษาให้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน และทำงานต้องทำให้สำเร็จ กำหนดงานที่จะทำไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถ

วัชร บรูณสิงห์ (2526 : 48 - 54) ได้อธิบายเพิ่มเติมสรุปได้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญอันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่งกล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเองเพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่ต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อน หลัง และเวลาในการพักผ่อนให้พอเหมาะ พร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม

สุนทรี พิริยกิจ (2527 : 19) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติตนขณะเรียนในห้องเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์การณ์เรียนที่ดี ว่าผู้เรียนควรปฏิบัติตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาในเรื่องของหัวใจ

นักปราชญ์ ดังนี้ คือ สุ แปลว่า ฟัง ต้องฟังด้วยอาการตื่นตัวอยู่เสมอ จิ แปลว่า คิด เมื่อฟังคำอธิบายของครูก็นำมาคิดหาเหตุผล พร้อมทั้งจดพร้อมกันไปในหัวรวม บรู แปลว่า ไตร่ตรอง เมื่อไตร่ตรองแล้วถ้าหากสงสัยต้องขอจัดข้อสงสัยให้ได้จึงจะได้ข้อเท็จจริง ลิ แปลว่า เขียน (จด) หลังจากคิดไตร่ตรองแยกแยะเนื้อหาแล้วให้จดแบบย่อไว้ ส่วนการปฏิบัติตนนอกห้องเรียนนั้นควรทำตารางเรียนสำหรับตนเอง เลือกสถานที่ดูหนังสือ และแสงสว่างให้เพียงพอ

ภิญโญ สาร (2531 : 5-16) ได้เสนอแนะวิธีเรียนให้แก่งดังนี้

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครู อาจารย์ กำลังสอนในชั้นเรียนนักเรียนไม่ควรพูดคุยกัน แต่ให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ตอนใดฟังครูอธิบายไม่ทันหรือไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ควรยกมือถามทันที ขณะฟังหรือจดคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควรเว้นที่ไว้จดภายหลัง แต่รีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจด ควรจดจากความเข้าใจของนักเรียนเองไม่จดทุกคำพูดของอาจารย์

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน

2.1 ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่งหรือลองทบทวนดูเองในสิ่งที่เรียนมาแล้วในชั้นเรียน

2.2 ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

2.3 ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เอาไว้ว่าเวลาไหนจะทำอะไร

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 9) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของพฤติกรรม

การเรียนรู้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานหนักเท่านั้นแต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตก หรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของแต่ละคนนอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 แล้วยังขึ้นอยู่กับความพยายาม และวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30-40

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้สูงขึ้นนั้นมีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลหลายประการ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2526 : 19) และ บราวน์แมน (Brownman. 1965 : 8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ว่าวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน เจตคติของนักเรียนต่อครูผู้สอนสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 9) กล่าวไว้สรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียน หรือ วิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่ต้องรู้จักใช้เวลา ต้องรู้จักวิธีเรียน วิธีทำงานให้ได้ผลดี นอกจากนี้ เมเกอร์ (Mager, 1962 : 8) ยังได้เสนอแนะว่า "จุดมุ่งหมายของการสอนที่ดีควรระบุถึงพฤติกรรมของผู้เรียนที่ผู้สอนปรารถนา ให้เกิดขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเรียนการสอน"

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไดเนอร์ (Diener. 1970 : 396-400) ได้ศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 จำนวน 138 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีพฤติกรรมในการเรียนต่างกันคือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

กวนอิน และ แมคเคียชี (Guanglin and McKeachie. 1970 : 306-309) ได้ศึกษาสาเหตุของความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีความวิตกกังวลสูง 2 กลุ่ม และศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมในการเรียนของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ของการเรียนสูงและ ต่ำ ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนิสิตที่เรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นในปีการศึกษา 1961 และ 1963 ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างด้านความสามารถเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และนิสิตที่มีพฤติกรรมในการเรียนดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

บริกส์ ทอซี และ มาร์เลย์ (Briggs Tosi and Marlay. 1971 : 347-350) ได้ศึกษาและทดลองให้เห็นว่า พฤติกรรมในการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงได้ โดยการสอนเทคนิคการเรียนและจัดสภาพการเรียนการสอนให้เป็นที่พอใจ ดังตัวอย่างประชากรเป็นนิสิต ชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คนโดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ซึ่งกลุ่มทดลอง จะได้รับเทคนิคการเรียน และสร้างกระบวนการเพื่อให้นักเรียนพอใจในสภาพการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมแสดงว่าพฤติกรรมในการเรียน

ถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้นด้วย

2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

นภาพร เมฆรักชาวนิช (2514 : 65 - 66) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมในการเรียน ทักษะในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรม ในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธาริณี เจียรวัฒนะ (2531 : 4) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ตามการรับรู้ของนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง จำนวน 283 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมของนักเรียนที่มีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือ การตั้งใจเรียนเสมอ การติดตามเรื่องที่เรียนเสมอการทำการบ้านด้วยตนเอง และพฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือการทำให้เนื้อหาที่ชัดเจน การเฉลย ข้อสอบเพื่อให้ นักเรียนรู้จุดบกพร่องของตนเองทุกครั้งที่ทำการบ้าน แบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบ เสมอ ครูมีความรู้ลึกที่ติดต่อกับนักเรียนเสมอครูเข้าใจปัญหาและความรู้สึกของนักเรียน การสร้าง บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน ครูมีอารมณ์มั่นคงแก้ปัญหาโดยใช้เหตุผล ใจกว้างและอบอุ่นอารี จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า

1. พฤติกรรมในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. พฤติกรรมในการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน

3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีพฤติกรรมการเรียนดีกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

4. เมื่อนักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้วจะทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในประเทศไทยปรากฏว่า ยังไม่มีผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบนี้ไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยนี้พบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถปรับเปลี่ยน พัฒนาพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ ผู้วิจัยจึงคิดว่าการให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนได้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

3.1.1 ความหมาย

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 8 - 9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึงการเฝ้าดูอย่างมีจุดหมาย และได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ 3 เกณฑ์คือ ใช้วิธีสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

พองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นพื้นฐานในการ ศึกษาพฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรมลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้อง เป็นพฤติกรรมที่บุคคล แสดงออก กระทำหรือตอบโต้สิ่งเร้า หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สถานการณ์หนึ่งและจะต้องเป็นพฤติกรรม ที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ วัดได้ และวัดได้

3.1.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกต ที่ใช้ในการแนะแนวไว้ ดังนี้คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก หรืออาจได้เพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียด ซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวนุคคลให้เป็นบุคคลที่ดีมีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบเพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษา
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสังเกตนัย เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่า พฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตพฤติกรรมว่า ผู้สังเกตยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควร จะเลือกเพื่อทำการสังเกตนัย ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของชั้นเรียน และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนั้นพฤติกรรม ที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตพฤติกรรมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือการให้ผู้ที่จะพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะ เป็นครูหรือเพื่อนครูหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะให้ข้อมูลที่ ใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่าผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่า ผู้ที่จะต้องพัฒนาพฤติกรรมตนเองอีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต ได้โดยการให้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไปสังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่ง ผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คนสังเกตได้ใกล้เคียงกันอย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย ของครูว่า ต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใดอาจจะ เป็นห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรที่จะเลือกเวลาที่

พฤติกรรมที่ต้องการที่จะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้นควรจะใช้เวลาซึ่งหมายความว่าผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกันแต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดจะเกิดขึ้นบ่อยในช่วงเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเองและต้องไม่สับสนโดยมุ่งให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาซึ่ง ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39-44) กล่าวถึงการเลือกสังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Even Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว ไม่นับมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาเพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมง จะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่นการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกต คนละ 10 วินาทีเพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบรอบ 20 คนจะใช้เวลา 200 วินาที แล้วกลับมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 2 ไปจนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนหรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คน ก็ได้

นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลา สามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กันโดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลากลับว่าเป็นพฤติกรรมใดบ้างและเพื่อความสะดวกในการบันทึกควรจะกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกมีหลายประเภท

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต (2524 : 264-273) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึงการบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช.ชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถาม และตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลาในการบันทึกกันแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้นเพียงแต่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น
2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่อง หรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยที่ผู้ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกไว้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรม การคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็นช่วงสั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลาละ 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาทีก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นก็ให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลานั้น ๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นนั้น
3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึงการบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาานเท่าไร ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งต้องใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเชื่อถือได้ (พองพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 39 อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตร

จำนวนช่วงเวลาที่บ้านที่กีดตรงกัน

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บ้านที่กีดตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บ้านที่กีดตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บ้านที่กีดต่างกัน}}$$

3.4 วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปภาพเส้น ซึ่งในรูปภาพเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียว หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคลหรือ หลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวในการสร้างโปรแกรมเพื่อจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้นจะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วัน เวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต. 2526 : 20)

3.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึก

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์และการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับ และเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่า เปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต สรุปได้ว่าการสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม ตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำ ตอบโต้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถเห็นได้ นับได้ วัดได้ และวัดได้โดยใช้เครื่องมือหรือด้วยการใช้การสังเกต โดยอาศัยอวัยวะสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 จำนวน 52 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปจำนวน 13 คน กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 จำนวน 26 คน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 13 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยไม่เหมาะสมจำนวน 27 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) จากประชากรเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน โดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 3 คน นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 และนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา กลุ่มละ 3 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สํารวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 52 คน โดยให้ครูประจำวิชาภาษาไทย ประเมินพฤติกรรมการเรียน โดยอธิบายให้เข้าใจ นิยามศัพท์เฉพาะของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยและอธิบายวิธีใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยให้เข้าใจ หลังจากนั้นเมื่อครูวิชาภาษาไทยประเมินแล้วได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปจำนวน 13 คน กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 จำนวน 26 คน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 13 คน

2. ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 52 คน อีกครั้งหนึ่งได้ผลสอดคล้องกับที่ครูประจำวิชาภาษาไทยประเมิน
3. ผู้วิจัยถามความสมัครใจของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจหมดทุกคนในแต่ละกลุ่มผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา กลุ่มละ 9 คน
4. จากข้อ 3 ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนตามระดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงปานกลาง และต่ำเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงปานกลาง และต่ำ กลุ่มละ 3 คน
5. จากข้อ 4 ผู้วิจัยสุ่มนักเรียน 3 กลุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมโดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงปานกลาง และต่ำระดับละ 3 คน รวมมีนักเรียนกลุ่มละ 9 คน รวมทั้งสิ้น 27 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย
 - 1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย

1.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนได้แก่ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ อาจารย์ทศพร มณีศรีวิชาและผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน (ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

2.1 ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต การบันทึกการสังเกตและพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย

2.2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยคืออาจารย์ประภาพathy วิชาภรณ์พรณสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ชัดเจนและจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้ ที่มุมห้องด้านหลังข้างประตู

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างโดยการประเมินของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัยมาสร้างเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มเติม จำนวน 3 คน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่

2.4 ผู้วิจัยปรับปรุงแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปใช้บันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาภาษาไทยทั้งในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูทำทำงาน โดยจะสังเกตพฤติกรรมนักเรียนคนละ 30 วินาทีและพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง รวมคาบละ 10 ช่วง

การให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้เขียนเลข 0 ลงในช่วงเวลานั้น (ดังแสดงรายละเอียดไว้ในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการวิจัย

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.4 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับเวลา ภาษาที่ใช้ และวิธีการที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้ในการทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 1

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มใช้เวลาทดลอง 12 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือวันจันทร์เวลา 16.20-17.10 น. และวันศุกร์เวลา 07.00-07.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

4.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษา

แบบพฤติกรรมนิยม ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการท้าวิจัยครั้งนี้

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผลแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.4 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากข้อ 4.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับเวลา ภาษาที่ใช้และวิธีการที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 2

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ คนละ 2 ครั้ง ต่อสัปดาห์ ครั้งละ 50 นาที (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155-156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

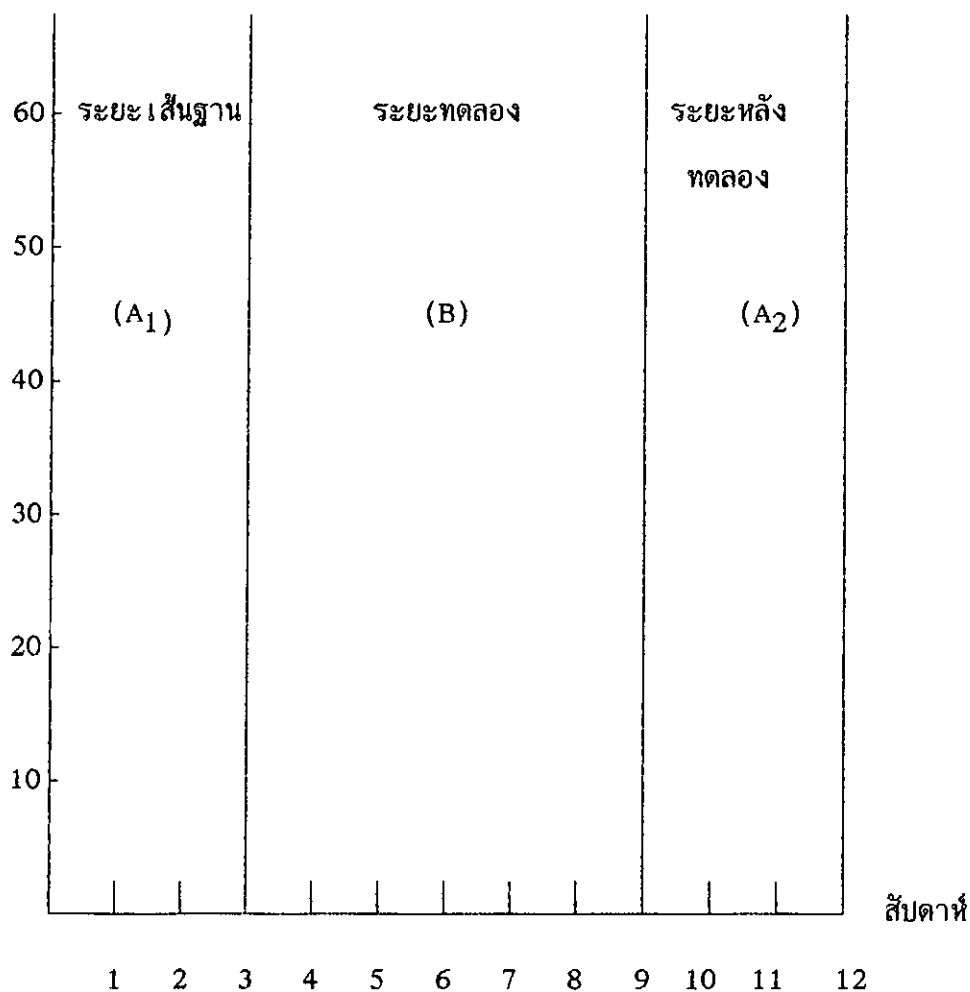
ระยะที่ 1 ระยะเสถียรพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-3) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้คะแนนดิบสำหรับเขียนกราฟก่อนการทดลองให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยม เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 4-9) ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ให้ตัวแปรอิสระใด ๆ และใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังทดลอง (A_2) ใช้เวลา 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 10-12) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยติดตามผลโดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ

กลุ่มควบคุม โดยใช้คะแนนดิบสำหรับเขียนกราฟ เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียน หลังการทดลอง

พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย

ภาพประกอบ 1 แสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1, 2 และกลุ่มควบคุมทั้ง 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเสัฐานพฤติกรรม ผู้วิจัยหาเสัฐานพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองที่ 1,2 และกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง รวมสังเกตกลุ่มละ 4 ครั้งระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึง วันที่ 18 พฤศจิกายน 2537 รวม 12 ครั้ง (ดังรายละเอียดในภาคผนวกตาราง2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนก่อนการทดลองโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอนปกติแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลองที่ 1,2 ส่วนในกลุ่มควบคุมอยู่ในสภาพปกติที่ไม่ต้องใส่ตัวแปรอิสระใด ๆ ทั้งสิ้น รวมเวลา 6 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 22 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2537 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ เวลา 16.20-17.10 น.และวันศุกร์ เวลา 07.00-07.50 น.โดยสลับเวลากันตลอดการทดลอง(ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้โดยให้คำปรึกษา 6 สัปดาห์ คนละ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยสลับเวลากันตลอดการทดลอง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2.3 ตลอดเวลาของระยะการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มในชั่วโมงวิชาภาษาไทยในสภาพการเรียน การสอนปกติ กลุ่มละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที รวม 6 สัปดาห์

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมระหว่างวันที่ 3 มกราคม 2538 ถึงวันที่ 20 มกราคม 2538 กลุ่มละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาทีเป็นเวลา 3 สัปดาห์ แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลัง ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยม
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
5. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มควบคุม
6. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและนักเรียนที่เรียนโดยไม่ได้รับตัวแปรอิสระใด ๆ
7. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ ครัสคาล-วอลลิช
8. ำใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน และของแต่ละกลุ่มเขียนกราฟเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนตั้งแต่ระยะ เส้นฐาน ระยะทดลอง จนถึงระยะติดตามผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 คำมัธยฐาน

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ

วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Rank Test) (นิภา ศรีไพโรจน์.

2533 : 91-97)

2.2 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ 2 กับกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ แมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120-128)

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมโดยใช้การทดสอบของ ครัสคาล-วอลลิส (Kruskal-Wallis Test) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2534 : 387)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างมัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. (diff)	แทน	ค่าความแตกต่างส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกซัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน-วิทนี
H	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของครัสคาล-วอลลิส

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล
5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย

6. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย

7. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุม

ดังแสดงในตาราง 1 ถึง 7 ดังนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1	การทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง	ก่อนการทดลอง	3	141	–	0**
	หลังการทดลอง	3	191	–	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง	ก่อนการทดลอง	3	117	–	0**
	หลังการทดลอง	3	192	–	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ	ก่อนการทดลอง	3	103	–	0**
	หลังการทดลอง	3	179	–	

ตาราง 1 (ต่อ)

กลุ่มทดลองที่ 1	การทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
รวม	ก่อนการทดลอง	9	123	16.62	0**
	หลังการทดลอง	9	188.75	13.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ครอบคลุมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 11 และ 12 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 โดย
 ส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 2	การทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยสูง	ก่อนทดลอง	3	162	–	0**
	หลังการทดลอง	3	183	–	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยปานกลาง	ก่อนทดลอง	3	133	–	0**
	หลังการทดลอง	3	178	–	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยต่ำ	ก่อนทดลอง	3	72	–	0**
	หลังการทดลอง	3	187	–	
รวม	ก่อนทดลอง	9	133	26.12	0**
	หลังการทดลอง	9	186	5.75	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 13 และ 14 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	การทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยสูง	ก่อนการทดลอง	3	137	-	0**
	หลังการทดลอง	3	143	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยปานกลาง	ก่อนการทดลอง	3	121	-	0**
	หลังการทดลอง	3	134	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยต่ำ	ก่อนการทดลอง	3	86	-	0**
	หลังการทดลอง	3	97	-	
รวม	ก่อนทดลอง	9	121	18.25	0**
	หลังการทดลอง	9	134	22.25	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยในกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แม้ว่า จะไม่ได้ปรับตัวแปรอิสระใด ๆ (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 15 และ 16 ในภาคผนวก)

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและ กลุ่มย่อยระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน	กลุ่มทดลองที่ 1	3	47	-	0*
วิชาภาษาไทยสูง	กลุ่มทดลองที่ 2	3	17	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน	กลุ่มทดลองที่ 1	3	69	-	4
วิชาภาษาไทยปานกลาง	กลุ่มทดลองที่ 2	3	58	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน	กลุ่มทดลองที่ 1	3	76	-	1
วิชาภาษาไทยต่ำ	กลุ่มทดลองที่ 2	3	115	-	
รวม	กลุ่มทดลองที่ 1	9	54	14.50	36.50
	กลุ่มทดลองที่ 2	9	58	27.12	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณานักเรียนในกลุ่มย่อย คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มย่อย คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง และนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 17 และ 18 ในภาคผนวก)

ตาราง 5 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (กลุ่มทดลองที่ 1) และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มพฤติกรรมการเรียน		N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง				
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง	กลุ่มทดลองที่ 1	3	47	-	0*
	กลุ่มควบคุม	3	10	-	
วิชาภาษาไทยปานกลาง	กลุ่มทดลองที่ 1	3	69	-	0*
	กลุ่มควบคุม	3	11	-	

ตาราง 5 (ต่อ)

กลุ่มพฤติกรรมการเรียน					
วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน	กลุ่มทดลองที่ 1	3	76	-	
วิชาภาษาไทยต่ำ					0*
	กลุ่มควบคุม	3	1	-	
	กลุ่มทดลองที่ 1	9	54	14.56	
รวม					0**
	กลุ่มควบคุม	9	11	5.19	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนโดยกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 4 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 19 และ 20 ในภาคผนวก)

ตาราง 6 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและ
กลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (กลุ่มทดลองที่ 2) และกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มพฤติกรรมการเรียนรู้					
วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้ วิชาภาษาไทยสูง	กลุ่มทดลองที่ 2	3	17	-	0*
	กลุ่มควบคุม	3	10	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้ วิชาภาษาไทยปานกลาง	กลุ่มทดลองที่ 2	3	58	-	0*
	กลุ่มควบคุม	3	11	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้ วิชาภาษาไทยต่ำ	กลุ่มทดลองที่ 2	3	115	-	0*
	กลุ่มควบคุม	3	1	-	
รวม	กลุ่มทดลองที่ 2	9	8	27.12	8**
	กลุ่มควบคุม	9	11	5.19	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนโดยกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 5 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 21 และ 22 ในภาคผนวก)

ตาราง 7 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม

กลุ่มพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	H
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยสูง	กลุ่มทดลองที่ 1	3	47	-	7.2**
	กลุ่มทดลองที่ 2	3	17	-	
	กลุ่มควบคุม	3	10	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยปานกลาง	กลุ่มทดลองที่ 1	3	69	-	5.4*
	กลุ่มทดลองที่ 2	3	58	-	
	กลุ่มควบคุม	3	11	-	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยต่ำ	กลุ่มทดลองที่ 1	3	76	-	6.5**
	กลุ่มทดลองที่ 2	3	115	-	
	กลุ่มควบคุม	3	1	-	

ตาราง 7 (ต่อ)

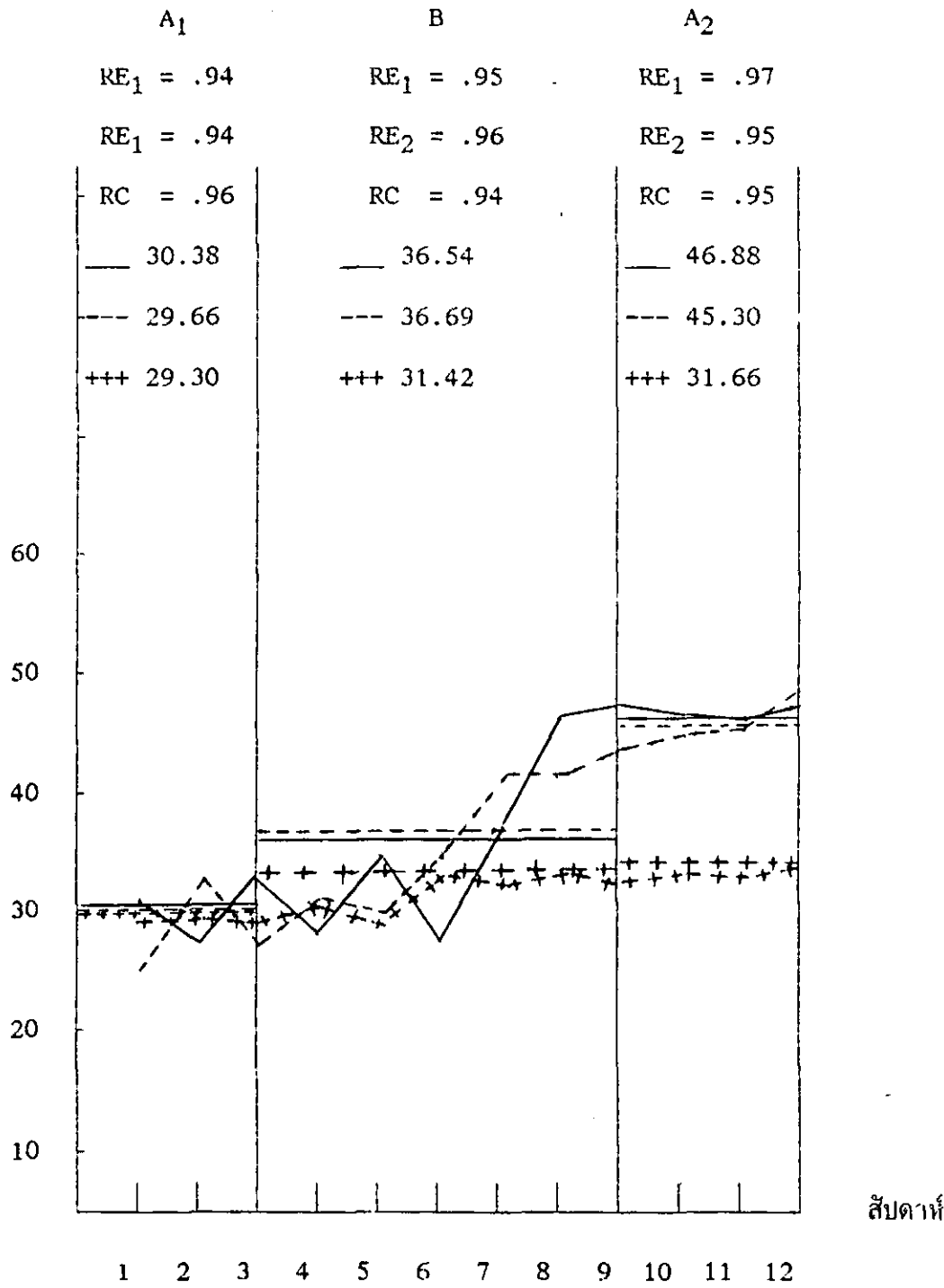
กลุ่มพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทย	กลุ่มทดลอง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	H
	กลุ่มทดลองที่ 1	9	54	11.50	
รวม	กลุ่มทดลองที่ 2	9	58	27.12	16.5**
	กลุ่มควบคุม	9	11	5.19	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมนี้อาจมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนในกลุ่มย่อย กลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง และนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลางมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 23 และ 24 ในภาคผนวก)

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

ภาพประกอบ 2 ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

_____	ค่าเฉลี่ยของความสำเร็จของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
----	ค่าเฉลี่ยของความสำเร็จของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
++++	ค่าเฉลี่ยของความสำเร็จของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มควบคุม
_____	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง
----	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง
++++	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มควบคุมในแต่ละช่วง
RE ₁	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในกลุ่มทดลองที่ 1
RE ₂	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในกลุ่มทดลองที่ 2
RC	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในกลุ่มควบคุม

จากภาพประกอบ 2 ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม ในระยะเส้นฐานพฤติกรรม และระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 30.38 เป็น 37.34 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในระยะหลังการทดลองซึ่งเป็นระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 46.88 ซึ่งแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลในระยะเส้นฐานพฤติกรรม และระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 29.66 เป็น 36.69 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในระยะหลังการทดลองซึ่งเป็นระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 45.30 ซึ่งแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย

ของนักเรียนได้

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนใน
กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมปรากฏว่าในระยะเส้นฐานพฤติกรรม นักเรียน
ในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชา
ภาษาไทยใกล้เคียงกัน ส่วนระยะทดลองค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยทั้ง 3 กลุ่ม
มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแตกต่างกันคือ ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนใน
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นใกล้เคียงกัน แต่ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียน
วิชาภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นมากกว่า และระยะหลังการทดลองซึ่ง
เป็นระยะติดตามผล ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม
มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแตกต่างกันคือ ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นมากกว่า
กลุ่มทดลองที่ 2 และเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและนักเรียนกลุ่มควบคุม
6. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลและนักเรียนกลุ่มควบคุม
7. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังการทดลอง

4. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มและนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

5. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย

6. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวม และกลุ่มย่อย

7. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มเป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว ปีการศึกษา 2537 จำนวน 52 คนโดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปจำนวน 13 คนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 จำนวน 26 คนและกลุ่มที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 13 คน

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้วปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยไม่เหมาะสม จำนวน 27 คนได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากรเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คนโดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปจำนวน 3 คนนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 จำนวน 3 คนและนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 3 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทย เพื่อคัดเลือกนักเรียน

เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมทั้ง 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเส้นฐานพฤติกรรมผู้วิจัยหาเส้นฐานพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองที่ 1, 2 และกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง รวมสังเกตกลุ่มละ 4 ครั้ง ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2537 (ดังรายละเอียดในภาคผนวกตาราง ข) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นเรียนก่อนการทดลองโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอนปกติแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองที่ 1, 2 ส่วนในกลุ่มควบคุมอยู่ในสภาพปกติที่ไม่ต้องใส่ตัวแปรอิสระใด ๆ ทั้งสิ้น ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 6 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2537 รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาทีในวันจันทร์เวลา 16.20-17.00น. และวันศุกร์เวลา 07.00-07.50น. โดยสลับเวลากันตลอดการทดลอง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้โดยให้คำปรึกษา 6 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2537 คนละ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยสลับเวลากันตลอดการทดลอง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2.3 ตลอดเวลาของระยะการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มในช่วงรวมวิชาภาษาไทยในสภาพการเรียน

การสอนปกติ กลุ่มละ 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที รวม 6 สัปดาห์

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มคือกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 3 สัปดาห์ระหว่างวันที่ 3 มกราคม 2538 ถึงวันที่ 20 มกราคม 2538 กลุ่มละ 4 ครั้งครั้งละ 60 นาทีเป็นเวลา 3 สัปดาห์ แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังทดลอง เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1, 2 และกลุ่มควบคุม ตามลำดับแล้วบันทึกพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของผู้รับการทดลองไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวมและ กลุ่มย่อย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน
2. เปรียบเทียบพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวมและ กลุ่มย่อย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน
3. เปรียบผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวมและ กลุ่มย่อยระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ ครัสคาล-วอลลิส
4. เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวมและ กลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล โดยใช้การทดสอบ ของแมน-วิทนี
5. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวม และกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี
6. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวม และกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลและนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี
7. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยรวม และกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และกลุ่มควบคุม

โดยใช้การทดสอบของคริสต์กาล-วอลลิส

8. ใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน และของแต่ละกลุ่มเขียนกราฟเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน ตั้งแต่ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง จนถึงระยะติดตามผล

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวม และกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม ปรากฏว่าภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวม และกลุ่มย่อยก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ปรากฏว่าภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่าภายหลังการทดลองนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล ปรากฏว่าภายหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล นักเรียนโดยส่วนรวมมีพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียนเป็นกลุ่มย่อย คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงมีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนโดยกลุ่มย่อยกลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชา ภาษาไทยปานกลางและนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่ำ มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชา ภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

โดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ปรากฏว่าภายหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนักเรียนโดยส่วนรวมมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณานักเรียนเป็นกลุ่มย่อยพบว่าภายหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนักเรียนในกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลและนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ปรากฏว่าภายหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล นักเรียนโดยส่วนรวมมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณานักเรียนเป็นกลุ่มย่อยพบว่าภายหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนักเรียนในกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อย ปรากฏว่านักเรียนโดยส่วนรวมมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณานักเรียนเป็นกลุ่มย่อยระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูง และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่ำมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยปานกลางมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

จากการศึกษา ผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ พบว่า

1. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจาก

ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นวิธีที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของปีช (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 165; อ้างอิงมาจาก Beach. 1965.) ที่พบว่าการให้คำปรึกษาโดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นตัวแบบและได้รู้จากตัวแบบสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีการใช้เทคนิคแม่แบบด้วยจึงทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพัฒนาขึ้นได้

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลได้รู้จักตนเอง ยอมรับปัญหาของตนเอง ยอมรับผู้อื่น ช่วยนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมให้สามารถปรับพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เหมาะสมและให้ผลทางสร้างสรรค์ กล่าวเผชิญปัญหาและได้ความคิดที่จะแก้ปัญหา ปรับปรุงทั้งทางด้านทัศนคติ และพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น

2. นักเรียนโดยรวมและกลุ่มย่อยมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของประภาพรณ นาคขำพันธ์ที่พบว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ให้มีพฤติกรรมก่อนเรียนในชั้นเรียนลดลงได้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของแอลลอน และ โรเบอร์ตส์ (วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. 2525 : 114 ; อ้างอิงมาจาก Ayllon. 1974 and Roberts. 1977) ที่พบว่าการเสริมแรงพฤติกรรมกรอ่านด้วยเบี้ยยรรถกรสามารถลดพฤติกรรมก่อนได้ ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคทางสังคมด้วยจึงทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพัฒนาขึ้นได้

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษา

และผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

3. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยในกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นหลังการทดลองโดยนักเรียนกลุ่มนี้ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีห้องเรียนเพียง 1 ห้องเรียน จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม อยู่ในบรรยากาศการเรียนการสอนเดียวกันตลอดการทดลอง ดังนั้นเมื่อนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ทำการทดลอง จึงทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุมเห็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มจึงพยายามพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของตนให้ดีขึ้นด้วย

4. นักเรียนโดยส่วนรวมมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4 กล่าวคือนักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโดยส่วนรวมที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ส่วนนักเรียนกลุ่มย่อยกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง หลังจากรับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแล้วพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ส่วนนักเรียนกลุ่มย่อยกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลางและต่ำ หลังจากรับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแล้วพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เพราะจากทฤษฎีสังเกตของผู้วิจัยตลอดการทดลองให้คำปรึกษาพบว่า เด็กกลุ่มนี้พยายามช่วยเหลือกันแก้ไขปัญหาและยอมรับซึ่งกันและกันมากซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวัชรินทร์ ทรัพย์มี (2525 : 39-41) ที่กล่าวถึงความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นว่า ในระยะวัยรุ่นผู้ใหญ่มักไม่เข้าใจจิตใจและเด็กมักจะมองว่าผู้ใหญ่ล้าสมัย ไม่เข้าใจตนเอง เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกัน

และกันมากกว่าผู้ใหญ่นั้น ฉะนั้นถ้าเด็กวัยนี้ที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันมารวมกลุ่มกัน โดยมีผู้ใหญ่คอยให้ความช่วยเหลือ จะทำให้เด็กวัยนี้พร้อมที่จะให้ความร่วมมือกันแก้ปัญหาได้และยังสอดคล้องกับแนวคิดของเจียร์นีย์ ทรวงชัยกุล (2529 : 412) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นโดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รับรู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกรับรองว่าเป็นเด็ก นอกจากนี้ผู้รับคำปรึกษาบางคนเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวด้านต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน และผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้ว่างใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

โดยสรุป ผลการวิจัยแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ทั้งสองวิธี แต่การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการที่ใช้พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยปานกลาง และต่ำนั้น การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลจะเป็นวิธีการที่จะใช้พัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม

5. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพชรสุดา เพชรไรส (2525 : 65-66) ที่ทำการทดลองให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาให้นักเรียนให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยจะเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

โดยสรุป ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนได้

6. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมโดยส่วนรวม และกลุ่มย่อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 6 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาพรธรรม นาคชาพันธ์ (2537 : 69-70) ที่ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อความในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลสามารถลดพฤติกรรมก่อความในชั้นเรียนของนักเรียนลงได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของฟองพรหม เกศพิทักษ์ (2525 : 179) ที่ว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมสามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนโดยส่วนรวม และกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับตัวแปรอิสระใด ๆ

โดยสรุป ผลการวิจัยแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนได้

7. นักเรียนโดยส่วนรวมและกลุ่มย่อยที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 7 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมทั้งเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม สังเกตได้จากขณะที่ผู้วิจัยให้คำปรึกษานักเรียนจะช่วยกันเสนอแนะแนวทางเพื่อปรับปรุงตนเองและสมาชิกในกลุ่มพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้น และในทางอ้อมเดียวกันนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ในขณะที่ได้รับการให้คำปรึกษาจากผู้วิจัยนั้นนักเรียนเข้าใจตนเองและมองเห็นแนวทางที่จะพัฒนาตนเองให้มีพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยดีขึ้น แต่นักเรียนกลุ่มควบคุมไม่มีผู้ใดชี้แนะแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยจึงทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของกลุ่มควบคุมพัฒนาขึ้นน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 อย่างเห็นได้ชัดเจน

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ ดังที่คมเพชร จัตรสุภกุล (2521 : 91) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ของตนเองในปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ เพราะการให้คำปรึกษาทฤษฎีนี้ เป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเองและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียน มีโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกันได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ ไม่แตกต่างกัน จึงควรส่งเสริมให้มีการนำเอาวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมทั้งสองวิธี มาใช้แก้ปัญหาและพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการลดความขัดแย้งและความคับข้องใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเอง เข้าใจสิ่งแวดล้อม และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2 ควรจัดการฝึกอบรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแก่ครูผู้สอน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนให้มีความชำนาญในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับ อื่น ๆ ที่มีพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยไม่เหมาะสม เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 เป็นต้น

2.2 ควรมีการติดตามผลของการวิจัยครั้งนี้ในระยะ 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.3 ควรทดลองใช้วิธีอื่น ๆ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย เช่น กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. การศึกษามุคคเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
การศึกษาและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2527.
- _____. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กัลยา สกุลแก้ว. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน เจตคติต่อครู และผลสัมฤทธิ์การเรียน
วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- ก่อ สวัสดิพาณิชย์. คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
ศาสนา, 2525.
- คมเพชร จัตรสุกุล. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- จรรยา วิรุฬห์รัตน์. สาเหตุของการออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- จารุลักษณ์ พินพรหมราช. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่1โรงเรียนเบญจมงคล. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- จำเริญ ช่างเชติ และ นวลศิริ เปาโรหิตย์. เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษาหน่วยที่ 1-7.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนวหน่วยที่ 9-15.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2523.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู. เชียงใหม่ : โครงการตำรา
มหาวิทยาลัยสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2527.

- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- ธาริณี เจียรวัฒนะ. พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ตามการรับรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.
- ธีรยุทธ์ เสนิวงศ์ ณ อยุธยา. "พฤติกรรมการเรียนการสอน," เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมการสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด พันนิพลบลิขซึ่ง, 2525.
- ธารง บัวศรี. "แนวโน้มในการจัดการศึกษาของประเทศไทย," เอกสารการสัมมนาครูใหญ่โครงการวัดผลสัมฤทธิ์ภาคการศึกษา 1. 2514.
- นภาพร เมษรักขานิช. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทักษะคิดในการเรียนกับสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514. อัดสำเนา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์, 2533.
- ประภาพรณ นาคชาพันธ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- ปราณี รามสูตร. การแนะแนวในระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2523.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : ทพวงมหาวิทยาลัย, 2536.
- เพชรสุดา เพชรใส. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ไพศาล อัมประเสริฐ. การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตปริญญาตรีสาขาประถมศึกษาที่ออกฝึกสอนต่อ
การแก้ปัญหาในชั้นเรียนและสร้างแบบจำลอง (Simulation) ของปัญหาเพื่อใช้ในการ
การฝึกสอนนิสิตนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน. ปริญญาโท กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

ภิญญ์ สาร. "เรียนอย่างไรจึงจะเก่ง," สัมภาษณ์:วารสารวิชาการวิทยาลัยครูนครราชสีมา.

3,6 (มิถุนายน-พฤศจิกายน) 2531 : 5-16.

รุ่งทิวา จักรกร. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2527.

วัชรีย์ ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

_____. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน . กรุงเทพมหานคร :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

_____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

_____. ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วัชรีย์ ธุระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์

กรมฝึกหัดครู, 2523.

วัชรีย์ บุณยสิงห์. "การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ," วารสารรวมคำแห่งฉบับพิเศษพัฒนาบุคลากร.

9 (2526) : 48-54.

วิชัย วงษ์ใหญ่. "ความหมายของหลักสูตรและการสอน, " การพัฒนาหลักสูตร 20. 12-13,

พฤษภาคม 2536.

_____. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงเรียนรุ่งเรืองธรรม, 2521.

วิญญู พลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว

คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา, 2531.

ศิริวัฒน์ สงวนหมู่. พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาฟิสิกส์ตามการรับรู้

ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.

- ศศวรรณ เทศศรีเมือง. การเปรียบเทียบผลการควบคุมตัวเองและการชี้แนะที่มีต่อความยั่งยืน
หมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ
จังหวัดอุดรธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- สมพร สุทัศน์ย์, ม.ร.ว. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปฏึกษาเบื้องต้นหน่วยที่ 1-6.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- สมโรจน์ เอี่ยมสุภาภิต. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," คุรุปริทัศน์. 8 :
26-32, กรุงเทพฯ : 2526.
- _____. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2536.
- สังัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพมหานคร :
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สุจรีต เพียรชอบ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2523.
- สุนทรี หิริยกิจ. "เตรียมตัวเป็นนักเรียนที่ดี," ชัยพฤกษ์. 18-20 ; 21 มิถุนายน 2527.
- สุภร บุริสังคหะ. พฤติกรรมกรเรียนทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1: การศึกษาเฉพาะกรณี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536. อัดสำเนา.
- สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. กลวิธีการสอน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2522.
- สุรางค์ นามสูตร. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรีปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุดรดิตรต์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526 . อัดสำเนา
- สุวรรณ ทองบัวงาม. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีโรเจอร์สเพื่อลดความวิตกกังวลต่อ
การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- โรสภา ชูพิกุลชัย. ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สูตรไพศาล,
2528.

- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.
- _____. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4 : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- Bandura, Albert. Social Learning Theory. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, 1977.
- Briges D. Richard, Donald J. Tosi and Rosemary. M. Morley "Study Habits Modification and Its Effect on Academic Performance : A Behavioral Approach," Journal of Educational Research. 64 : 347-350 ; April, 1971.
- Brownman ,Paul H. Family Role in Mental Health of school Mental Health. and Achievement. New York : John Wiley & Sons ,Inc.,1965.
- Cranston , Charles M. and Mccort , Barclay " A Learner Analysis Experiment : Cognitive Style Versus. Learning Style in Undergraduate Nursing Education," Journal of Nursing Education. 24 : 136-138 ; April, 1985.
- Cobb,Jòseph A.and Human , Hops."Effects of Academic Survival Skill Training of Low Achieving First Graders," The Journal of Education Researach. 67 (3) : 108-113 ; November, 1973.
- Corey , Gerald Theory and practice of counseling and psychotherapy. Monterey , Calif.,Brooks/ColePublishing, 1977.
- Diener , Charles L."Similarities and Difference Between Our-Achieving and 'Under-Achieving Student," The Personal and Guidance Journal. 38 : 390-400 ; January , 1970.
- Gazda,G.M.,J.A.Ducan and M.E.Medsows "Group Counseling and Group Procedure Reported of a Survey," Counselor Education and Supercision. 6 (1) : 305-310 ; 1967.

- Hansen, Warner and Smith. Group counseling : theory and process. by James C. Hansen, Richard W. Warner and Elsie J. Smith, contributor, Robert Rossberg. 2 nd ed . Boston : Houghton Mifflin, 1980.
- Hildreth H. Gertrude. Introduction to the Cifted. New York : Mc Craw-Hill Book Company, 1964.
- Holtzman, Abraham Interest groups and lobbying. New York : Macmillan, 1967.
- Light, L. Louise and C.E. Alexakos "Effect of Individual and Group Counseling on Study Habits," The Journal of Education Reserach. 450-455 ; July-August , 1970.
- Lin, Yi Guang and Wilbert J , Mckeachie . " Aptitude, Anxiety, Study Habits, and Acadamic Achievement," Journal of Counseling Phychology. 17 : 306-309 ; July , 1970.
- Maddox, Harry. How To Study. London : The English Language Book Society, 1965.
- Mager, Clarence A. Group counselingin the school. New York : Houghton Mifflin, 1969.
- Ohlsen, Merle A. Group Counseling. New York : Havcourt Bace and World Inc., 1970.
- Patterson, C. Humanistic education. Englewood Cliffs, Prentice-Hall , 1973.
- Shertzer, Bruce Fundmentals of counseling. by Bruce Shertzer and Shelley C. Stone. 3rd ed. Boston : Houghton Mifflin, 1980.
- Stuart, R.E."Behavioral Control of Overeating," Behavior Research and Therapy. 5 : 357-365.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

- 1 แบบประ เณินพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทย
- 2 แบบบันทึกพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทย
- 3 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
- 4 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล
- 5 ตาราง ก กำหนดการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
ในแต่ละสัปดาห์
- 6 ตาราง ข กำหนดการสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยทั้ง 3 กลุ่ม ในแต่ละสัปดาห์
- 7 เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
- 8 กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
- 9 กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
- 10 กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ
- 11 ตารางแสดงพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
- 12 ตารางแสดงพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
- 13 ตารางแสดงพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ
- 14 ตารางแสดงคะแนนวิชาภาษาไทยในชั้น เรียนโดยส่วนรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง
- 15 ตารางแสดงคะแนนวิชาภาษาไทยในชั้น เรียนเป็นกลุ่มย่อยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง
- 16 ตารางแสดงคะแนนวิชาภาษาไทยในชั้น เรียนโดยส่วนรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังการทดลอง
- 17 ตารางแสดงคะแนนวิชาภาษาไทยในชั้น เรียนเป็นกลุ่มย่อยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังการทดลอง

- [illegible]

การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

- 30 ตารางแสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย
ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย

ผู้ประเมิน ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

ผู้ถูกประเมิน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ

1. พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 มองครู และหรือ อุปกรณ์การเรียนการสอน
 - 1.2 ไม่พูดคุย
 - 1.3 ไม่ส่งเสียงดัง
 - 1.4 ไม่ทำร้ายร่างกายเพื่อนได้แก่ตีศีรษะ ตบไหล่ และขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน
 - 1.5 ถามคำถามเมื่อมีปัญหาวินเรื่องที่เรียน
 - 1.6 ตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
2. พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่
 - 2.1 ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด
 - 2.3 ออกมาแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน
 - 2.4 พังเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็น

โปรดกาเครื่องหมาย / เพื่อระบุน้ำหนักของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละคน ในช่วงที่มีพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านกำกับอยู่แล้วสำหรับความหมายของแต่ละด้านมีดังนี้

- 5 หมายถึง แสดงพฤติกรรม เป็นประจำ
- 4 หมายถึง แสดงพฤติกรรม บ่อย
- 3 หมายถึง แสดงพฤติกรรม บางครั้ง
- 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรม น้อยครั้ง
- 1 หมายถึง แสดงพฤติกรรม นาน ๆ ครั้ง

แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

ครั้งที่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/.....
 วิชา ..ภาษาไทย.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.
 ผู้สังเกต.....เวลาที่สังเกต

พฤติกรรมกรเรียน หมายถึง การแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชา
 ภาษาไทย ในชั้นเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วงดังนี้

1. พฤติกรรมกรเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 มองครู และหรือ อุปกรณ์การสอน
 - 1.2 ไม่พูดคุย
 - 1.3 ไม่ส่งเสียงดังรบกวน
 - 1.4 ไม่ทำร้ายร่างกายเพื่อน ได้แก่ ตีศีรษะ ตบไหล่ ตีหลัง ใช้เท้าเหยียบเพื่อน
และขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน
 - 1.5 ถามคำถามเมื่อมีปัญหาวนเรื่องที่เรียน
 - 1.6 ตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
2. พฤติกรรมกรเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่
 - 2.1 ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด
 - 2.3 ออกมาแสดงความคิดเห็นเมื่อครูเรียกให้ออกมาหน้าชั้นเรียน
 - 2.4 ฟังเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็น

หมายเหตุ การบันทึกพฤติกรรมโดยจะสังเกตนักเรียน คนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที

ในแต่ละช่วง รวมคาบละ 9 ช่วง มีเกณฑ์การบันทึกดังนี้ (1 คาบเท่ากับ 60 นาที)

1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมกรเรียน

0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมกรเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1 เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกันเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นไว้วางใจ และเป็นกันเองพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่เป็นปัญหา 2 เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม บทบาท หน้าที่ ของนักเรียน ระยะเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษา	1 ผู้วิจัยแนะนำตนเองหลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม "ของความคิด" 2 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม บทบาท และหน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 4 ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรม การเรียนรู้วิชา ภาษาไทย	1 เพื่อให้ให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการพัฒนา เป็นลำดับแรก 2 เพื่อให้นักเรียนพิจารณา และพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ไม่เหมาะสม	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนแล้ว ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงว่าได้แก่ข้อใดบ้าง เช่น ไม่เอาใจใส่การเรียนรู้ ไม่พูดคุย ในขณะที่ครูสอน ทำงานเสร็จไม่ตรง ตามที่ครูกำหนด ฯลฯ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนา พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่ เหมาะสมตามขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคทั่วไปในการให้ คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตีความ และการให้ กำลังใจเพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการพัฒนามากที่สุดไปหา น้อยที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกัน ว่า พฤติกรรมการเรียนที่นักเรียน ต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มาก น้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่า ที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ต้องการพัฒนา ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิด ขึ้นก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ และ ผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมการเรียนนั้น 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรมการเรียนวิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการ ที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้พฤติกรรมการเรียนที่ ไม่เหมาะสมพร้อมทั้งแนวทางในการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-11	พฤติกรรม การเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่ เหมาะสมในขณะ ที่ครูสอนและใน ขณะที่ครูให้งาน ทำ	เพื่อทราบผลของการปฏิบัติ ของนักเรียนในการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม	พัฒนาพฤติกรรมกรเรียนที่เป็นปัญหา <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นยุติการให้คำปรึกษาผู้วิจัย และนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาครั้งนี้แล้วผู้วิจัย นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการ ให้คำปรึกษาครั้งต่อไป <u>ครั้งที่ 3-11</u> มีวิธีดำเนินการให้ คำปรึกษาเช่นเดียวกัน คือ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผล ความก้าวหน้าของพฤติกรรมกรเรียน วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่ต้องการ พัฒนา <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมกรเรียนวิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมเรียงตาม ลำดับขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคทั่วไปในการให้ คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถาม ปลายปิดและปลายเปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตีความการให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกัน ว่าพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย ที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนา นั้น สามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะ ปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจ พฤติกรรม การเรียนที่ต้องการพัฒนาว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้น ก่อน พฤติกรรม การเรียนนั้น ๆ และ ผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรม การเรียนนั้น 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรม การเรียนวิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่ จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนที่เป็นปัญหานั้น 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการทำให้ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจจัยนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนสรุปผล การเข้ารับคำปรึกษาเพื่อ พัฒนาพฤติกรรม การเรียน วิชาภาษาไทยที่ ไม่เหมาะสม	เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ เพื่อให้ นักเรียน ได้เรียนรู้พฤติกรรม การเรียน ที่ ไม่เหมาะสม พร้อมทั้งแนวทางในการ พัฒนาพฤติกรรม การเรียน ที่เป็น ปัญหา <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัย และนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาครั้งนี้และผู้วิจัย นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการ ให้คำปรึกษาครั้งต่อไป 1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับ ขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ไปแล้วนั้น 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติ ในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียน ที่ ไม่เหมาะสมและ เปรียบเทียบ พฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย ของตนเองก่อนและหลังการได้รับ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่ม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3 ผู้วิจัยกล่าวขอใบยินยอมร่วมมือในการเข้ารับการปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม
เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศ

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน และเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ใจกว้างและเป็นกันเอง พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่เป็นปัญหา
 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บทบาท หน้าที่ ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

- อุปกรณ์
1. กระดาษขาวขนาด A4 จำนวน 72 แผ่น
 2. ขอบจดหมายขนาด 5" 6" จำนวน 9 ขอบ
 3. ปากกาหรือดินสอ จำนวน 9 ด้าม

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม "ของความดี" เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนภายในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษขาวให้นักเรียนคนละ 8 แผ่น
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนจดหมายถึงเพื่อนทุกคนในกลุ่ม โดยมีข้อตกลงว่า นักเรียนจะต้องเขียนเฉพาะความดีของเพื่อนเท่านั้นใส่ลงไปในจดหมาย โดยใช้กระดาษ 1 แผ่นต่อเพื่อน 1 คน ใช้เวลาในการเขียนคนละ 3 นาทีรวม 25 นาที
 - 2.3 ผู้วิจัยเขียนชื่อของนักเรียนไว้หน้าของ 1 คนต่อ 1 ขอบ รวม 9 คน 9 ขอบ
 - 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนนำจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนมาใส่ซองให้ตรงกับชื่อ

ที่หน้าของ

- 2.5 ผู้วิจัยแจกของจดหมายให้กับนักเรียนทุกคน โดยแต่ละคนจะได้รับ
ของจดหมายที่ตรงกับชื่อของตน แล้วให้นักเรียนรีบอ่านจดหมายทุกฉบับ
แล้วเลือกฉบับที่ตนเองพอใจมากที่สุดมาคนละ 1 ฉบับ แล้วอ่านให้เพื่อน
ทุกคนฟัง (ทำทุกคน) แล้วให้นักเรียนเก็บรักษาจดหมายนั้นไว้
- 2.6 ตั้งคำถามผู้ร่วมกิจกรรมว่า รู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้
- 2.7 ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อสร้างให้นักเรียนเกิด
ความรู้สึที่ดีต่อกัน มองเห็นความดีของเพื่อนทุกคน ตลอดจนเห็นคุณค่า
ของตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา
แบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เพื่อจะพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
ที่เหมาะสม และบทบาท หน้าที่ของนักเรียนทุกคนที่จะต้องปฏิบัติในการ
เข้ารับคำปรึกษา 10 ครั้ง
4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

ประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ครั้งที่ 2

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้
- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน
 - 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
 - 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
 - 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ

- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียน
วิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียน
ทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหานั้น
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่เทคนิคแม่แบบ
กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และ
การชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน
วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน และแนวทางพัฒนาพฤติกรรม
ดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 3-7

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเรียนรู้ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนหาสาเหตุเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้ที่เป็นปัญหานั้น
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการหาคำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่
เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการหาคำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการหาคำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเรียนรู้วิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนที่ไม่เหมาะสม และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 8

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานท่า

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่าที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่า

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่าที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่าตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การชี้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่า
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานท่าที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่
เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ อดทนแต่ละครั้งจะใช้เทคนิค
มากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ยังทำ และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 9-11

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานทำ

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงาน
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเล่นวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเล่น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเล่นนั้น ๆ
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเล่นวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนหาสาเหตุเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเล่นที่เป็นปัญหานั้น
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่
เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิค
มากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานหาที่ไม่เหมาะสม และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 12

หัวข้อเรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสรุปผลการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม

- วิธีดำเนินการ
1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมไปแล้วนั้น
 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของตนเอง ก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่ม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
 3. ผู้วิจัยกล่าวขอใบใจในความร่วมมือในการเข้ารับการปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นรายบุคคล

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้

วิชาภาษาไทยสำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1 เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับผู้รับคำปรึกษาเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้ นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ใจวางใจ และเป็นกันเองพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย ที่เป็นปัญหา 2 เพื่อให้ นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล บทบาท หน้าที่ ของนักเรียน ระยะเวลา และสถานที่ ในการรับคำปรึกษา	1 ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียน รู้จักและให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นรายบุคคล บทบาท และหน้าที่ ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 4 ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรม การเรียนรู้วิชา ภาษาไทยในขณะ ที่ครูสอน	1 เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการพัฒนา เป็นลำดับแรก 2 เพื่อให้นักเรียนพิจารณา และพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ไม่เหมาะสม	<u>ขั้นที่ 1</u> ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนแล้ว ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียน ต้องการพัฒนาว่าได้แก่อะไรบ้าง เช่น ไม่เอาใจใส่การเรียนรู้ ไม่พูดคุย ในขณะครูสอน ทำงานเสร็จไม่ตรง ตามที่ครูกำหนด ฯลฯ <u>ขั้นที่ 2</u> ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนา พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่ เหมาะสมตามขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคทั่วไปในการให้ คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถาม ปลายปิดและปลายเปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตีความ และการให้ กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการพัฒนามากที่สุดไปหา น้อยที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกัน ว่า พฤติกรรมการเรียนที่นักเรียน ต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มาก น้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่า ที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการ เรียนวิชาภาษาไทยที่ต้องการพัฒนา ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิด ขึ้นก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ และ ผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมการเรียนนั้น 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรมการเรียนวิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการ ที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้พฤติกรรมการเรียนที่ ไม่เหมาะสมพร้อมทั้งแนวทาง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-11	พฤติกรรม การเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่ เหมาะสมในขณะ ที่ครูสอนและใน ขณะที่ครูให้งาน ทำ	เพื่อทราบผลของการปฏิบัติ ของนักเรียนในการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม	พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหา <u>ขั้นที่ 3</u> ขึ้นยุดิการให้คำปรึกษาผู้วิจัย และนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาครั้งนี้แล้วผู้วิจัย นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการ ให้คำปรึกษาครั้งต่อไป <u>ครั้งที่ 3-11</u> มีวิธีดำเนินการให้ คำปรึกษาเช่นเดียวกัน คือ <u>ขั้นที่ 1</u> ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผล ความก้าวหน้าของพฤติกรรมเรียนรู้ วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่ต้องการ พัฒนา <u>ขั้นที่ 2</u> ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมเรียงตาม ลำดับขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคทั่วไปในการให้ คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถาม ปลายปิดและปลายเปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตีความการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การเรียนรู้การเรียนวิชาภาษาไทย ที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกัน ว่าพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนา นั้น สามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะ ปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการพัฒนาว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้น ก่อน พฤติกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ และ ผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมการเรียนรู้ 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่ จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้ที่เป็นปัญหานั้น 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจจัยนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนสรุปผล การเข้ารับการศึกษาเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยที่ ไม่เหมาะสม	เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้พฤติกรรมการเรียนที่ ไม่เหมาะสมพร้อมทั้งแนวทางการ พัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหา <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัย และนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาครั้งนี้และผู้วิจัย นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการ ให้คำปรึกษาครั้งต่อไป 1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับ ขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม ไปแล้วนั้น 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติ ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ ไม่เหมาะสมและ เปรียบเทียบ พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทย ของตนเองก่อนและหลังการได้รับ คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็น เป็นรายบุคคลและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3 ผู้วิจัยกล่าวขอใบความร่วมมือในการเข้ารับการปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที

รปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศ

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ใจกว้างและเป็นกันเอง พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่เป็นปัญหา
 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล บทบาทหน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา 10 ครั้ง
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว
4. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากการมีปฏิริยาโต้ตอบของนักเรียนที่มีต่อผู้วิจัย

ครั้งที่ 2

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การให้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่กีดก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้นและผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้

วิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่เทคนิคแม่แบบ

กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และ

การชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้

วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน และแนวทางพัฒนาพฤติกรรม

ดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 3-7

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอน
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหานั้น
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3

ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนที่ไม่เหมาะสม และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 8

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานทำ

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำ
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาหารือกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชา
ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียน
ทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่
เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิค
มากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูให้งานทำ และแนวทางพัฒนา
พฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 9-11

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานทำ

เวลา 50 นาที

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรก
 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนา

ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาได้แก่การฟัง การใช้อคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ หรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำ
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมในขณะที่ครูทำงานทำที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการพัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยกลุ่มที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการเรียนนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น ๆ
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและต้องการที่จะพัฒนาแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหานั้น
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่
เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การเสริมแรงทางสังคม
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิค
มากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูให้งานทำที่ไม่เหมาะสม และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 12

หัวข้อเรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสรุปผลการเข้ารับการศึกษาแบบพหุกรรมนิยมเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม

- วิธีดำเนินการ
1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้การศึกษาแบบพหุกรรมนิยมเป็นกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมไปแล้วนั้น
 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของตนเอง ก่อนและหลังการได้รับการศึกษาแบบพหุกรรมนิยม เป็นรายบุคคล แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
 3. ผู้วิจัยกล่าวขอใบ जानकारीความร่วมมือในการเข้ารับการศึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดโปรแกรมการให้การศึกษา

ตาราง ก กำหนดการให้คำปรึกษาแบบพหุกรรมนิยมเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลโดยสลับเวลากัน
ตลอดระยะเวลาการทดลองในแต่ละสัปดาห์

วัน เวลา	07.00–.07.50	11.40–12.30	15.20–16.10	16.20–17.10
จันทร์	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	แบบกลุ่ม
อังคาร	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7
พุธ	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 1	คนที่ 2
พฤหัสบดี	คนที่ 3	คนที่ 6	คนที่ 4	คนที่ 5
ศุกร์	แบบกลุ่ม	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9

ตาราง ข กำหนดการสังเกตในชั่วโมงวิชาภาษาไทยในแต่ละสัปดาห์ โดยสลับวันกันตั้งแต่
วันอังคาร ถึง วันศุกร์ ในแต่ละกลุ่มทั้ง 3 กลุ่ม ตลอดการทดลอง

สัปดาห์ ที่	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
1	-	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลองที่ 1
2	-	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2
3	-	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มควบคุม

หมายเหตุ : 1 กำหนดการนี้ใช้ก่อนและหลังการทดลอง (ระยะ A_1 และ A_2)

2 ถ้าระยะทดลองใช้กำหนดการนี้แต่เพิ่มอีก 1 เท่าเพราะใช้เวลา 6 สัปดาห์
โดยใช้สัปดาห์ที่ 4,5,6,7,8 และ 9 ทำเช่นเดียวกันกับสัปดาห์ที่ 1,2 และ 3
ตามลำดับ

เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการหาทรัพยากรแบบพฤติกรรมนิยม

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ 5 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม

เทคนิคแม่แบบ

เรื่อง พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการมองครู และหรือ อุปกรณ์การสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการมองครู และหรือ อุปกรณ์การสอน

วิธีดำเนินการ

1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึง เทคนิคแม่แบบที่จะนำมาใช้ในการหาทรัพยากร
2. นำเสนอโดยใช้ตัวแบบที่เป็นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนมาเล่าถึงวิธีการปฏิบัติตนในขณะที่ครูสอน
3. สรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการเรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคแม่แบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องที่ใช้ในเทคนิคแม่แบบเรื่องพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอน ได้แก่

เชิญเด็กหญิงรจนา แตนกระโทก และเด็กชายพลายชุมพล สุริยะซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักเรียนดีเด่นในด้านการเรียนของโรงเรียนมาเล่าถึงการปฏิบัติตนในขณะที่ครูสอน ว่าเขาทำอย่างไรจึงทำให้เขาสามารถเรียนได้คะแนนสูงกว่าเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เช่น มองครู และหรืออุปกรณ์ที่ครูนำมาเป็นสื่อประกอบการสอน ฯลฯ และได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของอำเภอไปสอบแข่งขันวิชาภาษาไทยที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพร้อมทั้งได้รับรางวัลกลับมา หลังจากนั้นครูและนักเรียนจึงร่วมกันสรุปเพิ่มเติมถึงวิธีการเรียนที่ดีในขณะที่ครูสอน แล้วจึงให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีหรือบกพร่องส่วนไหน และให้นักเรียนเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติตนในขณะที่ครูสอนตามความคิดเห็นของตนเอง

กรณีตัวอย่าง

- เรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการไม่พูดคุย
- วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการไม่พูดคุย
- วิธีดำเนินการ
1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่เป็นกรณีตัวอย่าง
 2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน
 3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
- เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

วันหนึ่งในชั่วโมงวิชาภาษาไทยขณะที่ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่อยู่นั้นนักเรียนคนอื่น ๆ ก็ตั้งใจฟังอย่างดี ยกเว้นสงครามกับสมานซึ่งนั่งคุยกันอยู่ตลอดเวลา ขณะนั้นสุวิทย์ซึ่งเป็นหัวหน้าห้องและนั่งอยู่ใกล้ ๆ ได้หันมามองและยกมือขึ้นจู้ปากเป็นทำนองห้ามปราม แต่สงครามและสมานก็ไม่สนใจ ทั้งคู่ยังคงนั่งคุยกันต่อและเสียงคุยเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ ครูจึงหันมาถามทั้งสองคนว่า "มีปัญหาสงสัยอะไรหรือเปล่าจ๊ะ" ทั้งสองจึงเงียบ ครูจึงหันไปอธิบายต่อ เวลาผ่านไปสักครู่ทั้งสองก็เริ่มคุยกันอีกและเสียงก็เริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ จนเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ แทบจะไม่ได้ยินเสียงอธิบายของครู สุวิทย์จึงเขียนจดหมายใส่กระดาษเล็ก ๆ เพื่อตักเตือนเพื่อนทั้งสอง แต่สงครามและสมานก็ยังคงพูดคุยกันเสียงดังจนเพื่อนที่นั่งใกล้ ๆ ทนไม่ไหวเพราะไม่ได้ยินเสียงอธิบายของครู จึงยกมือขึ้นเพื่อแจ้งให้ครูทราบว่ามันไม่ได้ยินเสียงของครู ครูซึ่งกำลังมองการกระทำของทั้งสองอยู่นานแล้วจึงถามทั้งสองว่า "กำลังทำอะไรกันจ๊ะ" สมานลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งกล่าวว่า "สงครามนะชิกรับขอยืมเงินของผมไปตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วจนกระทั่งบัดนี้ยังไม่ยอมนำมาคืนให้ผมเลยครับ" สงครามจึงตอบว่า "ก็เขอบอกว่าจะไม่เอาเงินคืนแล้วถ้าเราไม่พูดเรื่องที่เธอเตะฟุตบอลไปทับแปลงเกษตรของดารา" สุวิทย์จึงขออนุญาตครูแสดงความคิดเห็น เมื่อครูอนุญาต สุวิทย์จึงถามเพื่อนทั้งสองว่า "ขณะนี้พวกเรากำลังทำอะไรอยู่ เราควรจะรู้หน้าที่ของเราละ" เพื่อนคนอื่น ๆ เห็นด้วย พร้อมทั้งเสนอแนะว่า "ในขณะที่เธอทั้งสองคุยกันนั้นเราไม่ได้ยินเสียงอธิบายของครูเลยนะ" สุวิทย์จึงขออนุญาตสรุปว่า "เอาละนี่ก็เสียเวลาไปมากแล้วเราควรจะยุติเรื่องนี้เอาไว้ก่อน เพื่อที่ครูจะได้ทำการสอนให้พวกเรา" ครูจึงพูดขึ้นว่า "ถูกต้องแล้วค่ะขณะนี้เป็นเวลาเรียนเราควรเก็บเรื่องอื่นเอาไว้ก่อน แล้วจึงถามสงครามและสมานว่า ไหนเธอลองอธิบายความหมายของคำว่าวันเนาว์ให้ครูฟังหน่อยนะคะ" ทั้งสองเงียบ

ครูจึงถามว่า "ทำไมไม่ลองอธิบายให้ครูฟังหน่อยล่ะคะ" ทั้งสองจึงตอบพร้อมกันว่า "ผมไม่ได้ฟังที่ครูอธิบายเลยครับ" พร้อมทั้งกล่าวขอโทษเพื่อน ๆ ที่ตนเองพูดคุยเสียงดังทำให้เพื่อนไม่ได้ยินเสียงอธิบายของครู และได้ขอร้องให้ครูอธิบายต่อพร้อมทั้งให้สัญญาว่าจะไม่แสดงกิริยาดังกล่าวอีก และจะตั้งใจฟังครูอธิบาย ครูจึงชมว่า "ดีมากล่ะ ถ้าเรารู้ว่าเราทำผิดแล้วสามารถที่จะแก้ไขปรับปรุงเสียใหม่ให้ถูกต้องก็ถือว่าสมควรที่จะให้อภัย" แล้วครูจึงทำการสอนต่อไป

- ประเด็นอภิปราย
1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์เรียนในขณะที่ครูสอนของสงครามและสมาน
 2. ให้เสนอแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าว

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการไม่ส่งเสียงดัง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการไม่ส่งเสียงดัง

วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่เป็นกรณีตัวอย่าง

2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน

3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

วันหนึ่งในชั่วโมงวิชาภาษาไทยขณะที่ครูกำลังอธิบายเรื่อง "กลอนแปด" อยู่นั้นนักเรียนทุกคนต่างก็ตั้งใจฟังครูอธิบายกันเจิบกริบ ในขณะนั้นเองทุกคนก็สะดุ้งตกใจและต่างก็หันไปมองตามเสียงนั้น ปรากฏว่าปรีชานั่นเองที่พากล่องใส่ดินสอตกลงบนพื้นห้องเสียงดังเพี้ยง เมื่อทุกคนทราบที่เกิดอะไรขึ้น ต่างก็หันไปมองครูซึ่งกำลังอธิบายต่อ เวลาผ่านไปสักครู่ปรีชาก็ลากเก้าอี้เสียงดังลั่นห้อง เพื่อน ๆ ก็หันมามองแต่ไม่มีใครสนใจทุกคนต่างก็หันมาฟังครูอธิบายต่อจนเวลาผ่านไปได้ 20 นาที ปรีชาก็ร้องเรียกสมชายที่นั่งอยู่หน้าห้องเรียนเสียงดัง ทั้ง ๆ ครูกำลังสอนอยู่

ครูจึงหยุดสอนและถามปรีชาว่า "เธอกำลังทำอะไรทำไมไม่สนใจสิ่งที่ครูสอน" เพื่อน ๆ ทุกคนต่างก็หันไปมองหน้าปรีชา รัตนาจึงพูดขึ้นว่า "ขณะนี้ครูกำลังสอนอยู่เธอไม่เห็นหรือไง" ปรีชาไม่ตอบว่าอะไรคงนั่งนิ่งเจิบ อารีย์จึงพูดเสริมขึ้นว่า "เราเห็นด้วยนะ เนี่ยเราไม่มีสมาธิที่จะเรียนเพราะเธอนั่นแหละ เดี่ยวเสียงรบกวนเดี๋ยวเสียงนี้ คนอะไรช่างไม่มีมารยาทเสียเลย" ชาลีจึงหันไปกล่าวกับคุณครูว่า "ครูครับอย่าไปสนใจปรีชาเขาเลย เขาก็เป็นอย่างนี้เกือบจะทุกชั่วโมงแหละครับ ผมคิดว่าเชิญครูอธิบายต่อดีกว่าครับ เพราะผมกำลังสนใจเรื่องสัมผัสานครับ" ครูจึงทำการสอนต่อไป และนักเรียนคนอื่น ๆ ต่างก็ตั้งใจฟังครูสอนต่อไปจนจบชั่วโมง

ประเด็นอภิปราย 1. จงวิเคราะห์หาสาเหตุของการแสดงพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนของปรีชา

2. ถ้านักเรียนเป็นปรีชานักเรียนจะปฏิบัติตนเช่นไรในขณะที่ครูสอน

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการไม่ทำร้ายร่างกาย
 เพื่อนได้แก่ทีศรียะ ตบาส หลั ดิหลัง วัช ทัฬหะ เจียเพื่อน และขว้างปาสั่งของใส่เพื่อน
วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการ
 ไม่ทำร้ายร่างกายเพื่อน

วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 ที่เป็นกรณีตัวอย่าง
 2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน
 3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

ในช่วงแรกของช่วงบ่ายของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนวิชาภาษาไทย และ
 ครูกำลังอธิบายเรื่อง "คัมภีร์ธรรม" อยู่ ณ เวลานั้น วิชัยได้เอื้อมมือมาตีหลังของสุวัณห์ซึ่งนั่งอยู่หน้า
 ราวัน สุวัณห์จึงหันไปมองหน้าราวันซึ่งกำลังนั่งมองครูอธิบายอยู่ อิทธิเดชซึ่งนั่งอยู่หลังวิชัย
 แต่ที่นั่งอยู่กับราวันก็ยื่นเท้าไปเหยียบสุวัณห์ สุวัณห์จึงหันไปถามราวันว่า "จะเอาอย่างไรกันสองครั้ง
 แล้วนะ" ราวันจึงถามว่า "อะไรกันเราไปทำอะไรเธอหรือ" สุวัณห์ทักหน้าบึ้งไม่พอใจแล้ว
 หันกลับไปเรียนต่อ วิชัยกับอิทธิเดชก็แอบหัวเราะกันลึกลับในขณะนั้นพอดีกับสุพรรณิซึ่งนั่งอยู่หลัง
 ห้องเรียนได้แอบนํามะขามหวานออกมารับประทาน เห็นการกระทำของวิชัยและอิทธิเดชจึง
 ขว้างปามะขามใส่คนทั้งสองแต่เหยียบไปถูกเพื่อนคนอื่น ๆ ที่นั่งอยู่หน้าห้อง ส่วนเพื่อน ๆ ที่ถูก
 ขว้างด้วยมะขามก็เข้าใจว่าสุชัยแกล้งตนเพราะที่บ้านของสุชัยมีต้นมะขามหวานและยังชอบ
 นํามาแจกเพื่อน ๆ จึงนํามะขามที่ตนเองเก็บไว้มาขว้างปาสุชัยบ้าง ซึ่งมะขาม
 ก็กระเด็นไปถูกสุชัยและเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่หน้าห้องเรียน จึงเกิดการแอบขว้างปามะขาม
 ใส่กันไปจนหมดช่วง

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนห้องนี้
2. ถ้านักเรียนเป็นนักเรียนอยู่ในห้องนี้และเห็นเพื่อน ๆ มีพฤติกรรมเช่นนี้
 นักเรียนคิดว่าตนเองจะทำอย่างไร
3. ให้นักบอกแนวทางแก้ไขพฤติกรรมนี้

กรณีตัวอย่าง

- เรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
- วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูสอนเกี่ยวกับการตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
- วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่เป็นกรณีตัวอย่าง
2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน
3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

ในช่วงวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นช่วงแรกของการเปิดภาคเรียนนั้น ครูกาญจนาซึ่งเป็นครูที่ใจดีมีเมตตาต่อนักเรียนเสมอ และนักเรียนก็รักและชอบที่จะเรียนกับครูกาญจนา ครูกาญจนาได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เสนอแนะทางที่ดีในการปฏิบัติขณะที่ครูสอน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนต่างก็พยายามเสนอแนะทางที่ตนชอบ ครูจึงนำแนวทางที่นักเรียนเสนอนั้นมาอภิปราย เพื่อหาข้อสรุปที่จะนำไปปฏิบัติในขณะที่เรียนต่อไป ซึ่งจากข้อเสนอต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ 1. นักเรียนทุกคนจะตั้งใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ 2. นักเรียนจะทำงานตามที่ครูมอบหมายให้สำเร็จ 3. ถ้านักเรียนมีปัญหาหรือไม่เข้าใจในส่วนใดให้ถามครูทันที 4. ถ้าครูถามคำถามให้นักเรียนยกมือขึ้นก่อนเมื่อครูเรียกจึงจะตอบคำถามนั้น จะไม่แย่งกันตอบจนเกิดเสียงดังเป็นที่รำคาญของห้องเรียนข้างเคียง และ 5. นักเรียนจะปฏิบัติตามข้อตกลงที่นักเรียนเป็นผู้ตั้งขึ้นอย่างเคร่งครัดเมื่อได้ข้อสรุปแล้วครูกาญจนาซึ่งเป็นครูประจำชั้นของห้องนี้ได้นำข้อตกลงนี้มาเขียนติดไว้หน้าห้องให้นักเรียนทุกคนได้ทราบ

ในวันต่อมาครูกาญจนากำลังสอนเรื่อง การเขียนจดหมาย เมื่อครูอธิบายจนจบแล้วจึงถามคำถามต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจดีแล้วจึงให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริงในการถามคำถามแต่ละครั้ง นักเรียนคนอื่น ๆ ก็ยกมือขึ้นเพื่อจะตอบคำถามของครู เมื่อเพื่อนตอบคำถามยังไม่ตรงตามความคิดของสุรชาติ เขาก็ได้ขอร้องให้ครูอธิบายให้เข้าใจ ซึ่งครูก็ชมสุรชาติว่า "ดีมากค่ะ เพราะบางครั้งคนเราอาจจะสื่อความหมายได้ไม่ตรงกัน แต่ถ้าเรามาทำความเข้าใจเสียใหม่ให้ตรงกันก็จะทำให้เราเข้าใจไปในแนวทางเดียวกันได้ค่ะ" ในเวลาเดียวกันขณะที่ครู

ถามคำถามนั้น สมศิรินั่งก้มหน้าเงยมัยมือขึ้นเพื่อตอบคำถามเลย เมื่อครูถามคำถามจนคิดว่านักเรียนเข้าใจดีแล้วครูจึงถามว่า "ยังมีใครไม่เข้าใจอีกบ้างคะ" ปรากฏว่าทุกคนเงยบครูจึงถามสมศิริว่า "หนูล่ะจะเข้าใจดีแล้วหรือ" สมศิริจึงหันไปยิ้มแหย ๆ โดยไม่พูดจาอะไรหลังจากนั้นครูจึงให้นักเรียนทุกคนเขียนจดหมายถึงเพื่อน และนักเรียนทุกคนต่างก็ก้มหน้าก้มตาทำงานกันต่อไป

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมของสมศิริในขณะที่ครูสอนว่าการที่เงยมัยมือเพื่อขอตอบคำถามนั้นเป็นเพราะเหตุใด
2. จงบอกแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมนี้

วิธีทัศน์

เรื่อง พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูให้งานทำเกี่ยวกับการการทำงานตามที่
ได้รับมอบหมาย

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูให้งานทำเกี่ยวกับ
การทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย

วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
ที่เป็นวิธีทัศน์

2. นำเสนอโดยเปิดเทปบันทึกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วอภิปรายร่วมกัน

3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากแถบบันทึกเสียง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

ในช่วงมกราคมหลังจากที่ครูได้อธิบายเรื่องการเขียนเรียงความจบแล้วและทราบว่า
นักเรียนทุกคนเข้าใจดีแล้ว ครูจึงให้นักเรียนเขียนเรียงความเรื่อง "นักเรียนที่ดีในสายตาของ
ข้าพเจ้า" แล้วครูต้องรีบไปประชุมจึงสั่งให้นักเรียนทำงานให้เสร็จแล้วนำไปส่งไว้ที่โต๊ะครู พอ
หมดชั่วโมงให้หัวหน้าห้องรวบรวมไปส่งไว้ในห้องพักครู แล้วครูก็รีบไปประชุม นักเรียนก็นั่ง
ทำงานกันต่อไป ขณะนั้นอาทิตย์ซึ่งกำลังคิดหาแนวทางที่จะเขียนเรียงความอยู่นั้นก็บ่นขึ้นว่า
"นักเรียนที่ดีในสายตาของข้าพเจ้าเป็นอย่างไรหนอคิดไม่ออกไม่รู้จะเขียนอะไรดี อ้อ! นึกออก
แล้ว พักสมองสักครู่หนึ่งก่อนจะดีกว่านะ เดี๋ยวค่อยกลับมาเขียนใหม่ก็ได้ แล้วก็ลุกเดินไปเล่นตี
ลูกแก้วที่ด้านหลังของห้องเรียนพร้อมทั้งเรียกเพื่อนด้วย

อาทิตย์ : ดูยเอาลูกแก้วมาเล่นตีกันดีกว่า

ดูย : เรายังทำงานไม่เสร็จเลย เธอทำเสร็จแล้วหรือ

อาทิตย์ : ยังไม่เสร็จเลย แต่เราไม่รู้ว่าจะเขียนอะไรดี พักสมองก่อนดีกว่า เดี๋ยว
ค่อยกลับมาเขียนใหม่ก็เสร็จทันถมเถไป มาเล่นด้วยกันก่อนดีกว่านะ

ดูย : มันจะดีหรือเพื่อน ครูบอกว่าต้องทำให้เสร็จภายในชั่วโมงนี้นะ

อาทิตย์ : ไร ! ดูยเธอจะบ้าเรียนไปถึงไหนกัน เล่นเดี๋ยวเดียวพอให้สมองโปร่งแล้วจะ
ได้เขียนได้คล่อง ๆ สบายดีออก

สุรัชย์ : นี่ อาทิตย์ ทำไมเธอจึงไปว่าดูยเขาอย่างนั้นล่ะ เธอก็รู้เขาน่าว่าครูสั่งให้
เราทำงานให้เสร็จภายในชั่วโมงนี้นะ เราคิดว่าดูยเขารับผิดชอบต่อหน้าที่

ของเขาดีแล้วนะ เธอควรจะทำอย่างเขา

เพื่อน ๆ : จริง ๆ พวกเราเห็นด้วยนะ

อาทิตย์ : แต่เราคิดไม่ออกจริง ๆ นะ ไม่รู้ว่าอะไรดี

สมศรี : ก็ค่อย ๆ คิดซิอะ เต็มใจก็คิดออกเองแหละ

อาทิตย์ : เอาละ ๆ เราขอเล่นคนเดียวก็ได้ เราจะเล่นพักเดียว เต็มใจจะรีบไปทำงาน

เพื่อน ๆ : ตามใจเราเถอะเธอได้แค่แหละ

แล้วอาทิตย์ก็เล่นดีดลูกแก้วคนเดียวอยู่ที่หลังเรียนนั่นเองจนเพื่อน ๆ ทำงานตามที่ครูสั่งไว้จนเวลาผ่านไประยะหนึ่ง วรเชษฐ์ก็ทำงานของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงเดินไปเล่นที่หลังห้องเรียนบ้าง อาทิตย์เห็นเพื่อนก็ดีใจและได้ถามเพื่อนว่า "วรเชษฐ์เธอจะมาเล่นกับเราหรือ"

วรเชษฐ์ : อาทิตย์เราคิดว่าเธอน่าจะทำงานให้เสร็จก่อนแล้วจึงค่อยมาเล่นดีกว่านะ

อาทิตย์ : ไม่เป็นไรหรอกเพื่อนเราขอเล่นอีกสองเกมส์แล้วจะรีบไปทำงานต่อ

วรเชษฐ์ : ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงนะ

ทั้งสองคนก็เล่นดีดลูกแก้วจนเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ และเหลืออีก 15 นาทีจะหมดชั่วโมงเพื่อน ๆ ที่ทำงานเสร็จแล้วต่างก็ทยอยกันมาเล่นที่หลังห้องเรียน อาทิตย์ก็เล่นจนเพลินและหมดเวลา อรธรรมซึ่งเป็นหัวหน้าห้องก็เก็บรวบรวมงานไปส่งที่ห้องพักครู โดยขาดขออาทิตย์เพียงคนเดียว

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนของอาทิตย์ในขณะที่ครูให้งานทำ
2. ในขณะที่ทำงานถ้าเราคิดไม่ออก เราจะทำอย่างไร
3. จงบอกแนวทางในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องในขณะที่ครูให้งานทำ

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานท่าเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานท่าเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด

- วิธีดำเนินการ
1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่เป็นกรณีตัวอย่าง
 2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน
 3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

วันหนึ่งในชั่วโมงวิชาภาษาไทยหลังจากที่ครูสุดาสอนเรื่องการรื้อว่าที่ไปแล้วนั้นครูสุดาได้ให้นักเรียนจัดกลุ่มตามความสมัครใจเพื่อให้นักเรียนลองฝึกปฏิบัติรื้อว่าที่กัน เมื่อนักเรียนจัดกลุ่มเป็นฝ่ายเสนอและฝ่ายค้านเรียบร้อยแล้ว ครูจึงให้นักเรียนปรึกษากันภายในกลุ่มของตนเองเพื่อเตรียมหาข้อมูลไว้หักล้างกับฝ่ายตรงข้าม จำลองซึ่งเข้ากลุ่มกับฝ่ายค้านนั่งเฉย ไม่ยอมเสนอความคิดเห็นใด ๆ ในขณะที่เพื่อนสมาชิกทุกคนต่างช่วยกันคิดค้นหาเหตุผลเพื่อที่จะรื้อกับฝ่ายเสนอซึ่งเพื่อน ๆ ก็หันมาถามจำลองว่า "มีความเห็นอย่างไรบ้าง" จำลองก็นิ่งเฉยไม่สนใจแม้เพื่อนจะพยายามซักถามเท่าใดก็ตาม จำลองก็ไม่ยอมออกความคิดเห็น แต่กลับนำเอาหนังสือการ์ตูนขึ้นมาอ่าน เพื่อน ๆ จึงแบ่งหน้าที่กันเป็นหัวหน้าฝ่ายค้าน 1 คน และมีผู้สนับสนุนฝ่ายค้าน 3 คน เพื่อน ๆ จึงให้จำลองเลือกว่าจะทาน้ำที่อะไร เพราะทุกคนต้องมีหน้าที่ จำลองจึงเลือกเป็นผู้สนับสนุนฝ่ายค้านคนที่ 3 ส่วนที่เหลือก็แบ่งหน้าที่กันไปตามความเหมาะสม ครั้นถึงเวลาที่ครูกำหนด ฝ่ายเสนอและฝ่ายค้านก็ออกไปนั่งประจำที่ของตนบนเวที ซึ่งครูสุดาและสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ได้จัดเตรียมไว้ ปรากฏว่าจำลองไม่ออกไปทาน้ำที่ของตน ครูจึงถามว่า "จำลองจะทำไมหนะ ไม่ออกไปร่วมมือกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มละจ๊ะ" จำลองก็นิ่งเฉย ครูสุดาจึงพูดขึ้นว่า "ถ้าจำลองไม่ออกไปทาน้ำที่ของตนแล้วฝ่ายค้านจะต้องเสียเปรียบ เพราะมีจำนวนสมาชิกน้อยกว่าฝ่ายเสนอนะจ๊ะ" จำลองก็ไม่ยอมออกไป ครูจึงหันไปถามฝ่ายค้านว่า "จะสู้ฝ่ายเสนอหรือไม่ เพราะฝ่ายเรามีจำนวนสมาชิกน้อยกว่าเขาจะชนะ" บุญซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายค้านจึงหันไปปรึกษากับสมาชิกในกลุ่มแล้วตอบว่า "สู้ครับ เพราะพวกเราต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของพวกเราครับ" ครูจึงชมว่า

"ดีมากค่ะ พวกเรานี้มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่มากเช่นนี้ ครูคิดว่าพวกเราต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแน่นอนค่ะ" เพื่อน ๆ ในห้องจึงปรบมือให้สมาชิกฝ่ายค้านที่รับผิดชอบต่อน้ำที่กันเสียงดังลั่นห้อง

ประเด็นอภิปราย ให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ในขณะที่ครูทำงานของจำลองว่าเป็นอย่างไร และผลของการปฏิบัติเช่นจำลองนี้ จะก่อให้เกิดอะไรบ้าง

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง เหตุการณ์การเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานเกี่ยวกับการออกมาแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานเกี่ยวกับการออกมาแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่เป็นกรณีตัวอย่าง

2. นำเสนอโดยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน

3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

บ่ายวันหนึ่งในชั่วโมงภาษาไทยขณะที่ครูกำลังสอนเรื่องการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย โดยเน้นเรื่องการเขียนป้ายโฆษณาภาษาไทยให้ถูกต้องและภาษาพูดในการหาเสียง เมื่อครูอธิบายจบแล้ว ครูก็ให้นักเรียนออกมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยหาเสียงในการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยของท้องถิ่นในบ้านเรา นักเรียนเกือบจะทุกคนได้ยกมือขึ้นเพื่อที่ครูจะได้เลือกให้ตนเองออกไปเสนอความคิดเห็น ส่วนมานพซึ่งยังไม่ค่อยเข้าใจที่ครูอธิบายเท่าใดนัก แต่ไม่อยากจะถามครูและถึงแม้ว่าครูจะถามว่า "มีใครยังไม่เข้าใจบ้างไหมคะ" มานพก็ไม่ยอมยกมือเพราะเพื่อน ๆ ไม่มีใครยกมือเลยตนจึงไม่ยอมยกมือทั้ง ๆ ที่ตนเองยังไม่เข้าใจ เมื่อครูเปิดโอกาสให้นักเรียนออกมาแสดงความคิดเห็น มานพจึงก้มหน้าก้มตาไม่ยอมสบสายตากับครู เมื่อครูเรียกให้เพื่อน ๆ ออกมาแสดงความคิดเห็นมานพจะรู้สึกว่ตนเองไม่มีความสุขเลย กลัวว่าครูจะเรียกให้ตนเองออกมาแสดงความคิดเห็นแล้วจะทำอย่างไรดี ในขณะที่มานพกำลังวิตกกังวลอยู่นั้นเอง ครูก็ได้เรียกให้มานพลองออกมาแสดงความคิดเห็นดูบ้าง มานพถึงกับสะดุ้งเฮือก แล้วรีบก้มหน้าไม่ยอมออกไปหน้าชั้นเรียน ครูจึงพูดว่า "ไม่เป็นไรจ๊ะ ลองฟังเพื่อน ๆ ไปก่อนก็แล้วกันนะจ๊ะ" แล้วครูและเพื่อน ๆ ได้ร่วมกันอภิปรายและสรุปจนหมดชั่วโมง

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์เรียนในชั้นเรียนในขณะที่ครูให้ออกมาแสดงความคิดเห็นของมานพ
2. ถ้าพฤติกรรมเช่นนี้ไม่ได้รับการแก้ไข และปล่อยไว้ต่อไปจะส่งผลต่อมานพอย่างไร
3. จงบอกแนวทางการพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียน

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานท่าเกี่ยวกับการฟัง เพื่อน
ในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่ครูทำงานท่าเกี่ยวกับการฟังเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

วิธีดำเนินการ 1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
ที่เป็นกรณีตัวอย่าง

2. นำเสนอรอยพิมพ์ลงกระดาษแจกให้นักเรียนอ่าน แล้วอภิปรายร่วมกัน

3. ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากกรณีตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

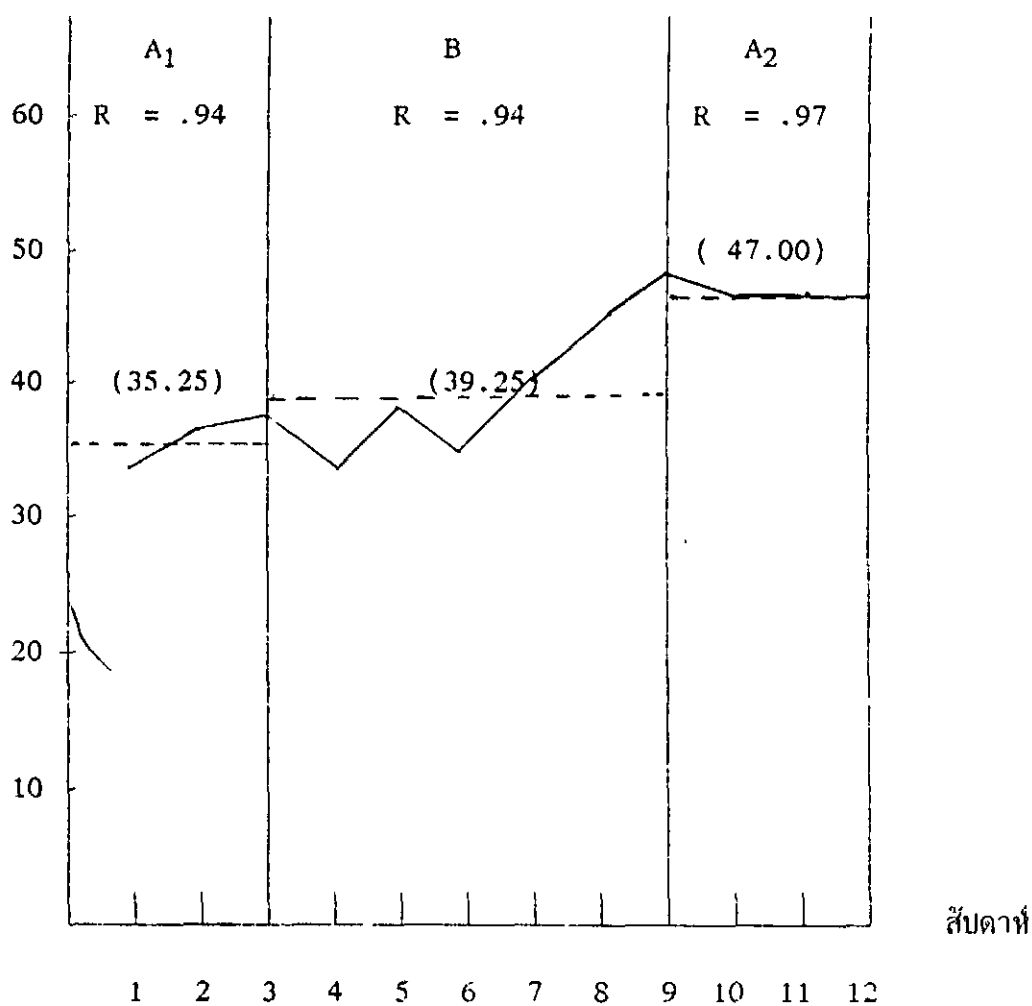
เนื้อเรื่องในกรณีตัวอย่างมีดังนี้

ในชั่วโมงวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูได้ให้นักเรียนไปปรึกษากันถึงผู้คนที่จะ
ใช้ชีวิตที่กันมาแล้ว จึงได้ให้ฝ่ายเสนอและฝ่ายค้านเข้าประจำที่เพื่อจะได้ทำการโต้เถียงกัน
การโต้เถียงที่ดำเนินมาได้สักครู่หนึ่ง ซึ่งหัวหน้าฝ่ายเสนอ และหัวหน้าฝ่ายค้านก็ออกมาโต้เถียงกันแต่
เป็นไปในลักษณะไม่เข้าใจ เพราะทั้งสองฝ่ายค่อนข้างจะพูดไม่เก่ง ใสรภำซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียน
เก่งมากคนหนึ่งของห้องเห็นว่าการโต้เถียงครั้งนี้ไม่น่าสนใจ เพราะแต่ละคนพูดไม่เก่ง และเหตุผล
ที่ใช้ในการโต้เถียงก็ไม่มีดีพอ จึงเลิกฟังแล้วนำเอาการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่เรียนไปแล้วเมื่อเช้านี้
ขึ้นมาแย้งโต้แย้งไม่สนใจเพื่อน ๆ ที่กำลังโต้เถียงกันเลย ซึ่งการกระทำทั้งหมดของใสรภำนั้น เพื่อน ๆ
ที่อยู่บนเวทีต่างก็มองเห็น สุดท้ายจึงนั่งอยู่ข้างหน้าของใสรภำสงสัยว่าทำไมเพื่อน ๆ ที่กำลังโต้เถียงที่
นั้น จึงหันมามองทางตนเองบ่อยนัก จึงหันไปมองรอบ ๆ ตัว จึงพบว่าใสรภำนั้นเองที่เป็นเข้า
สายตาของเพื่อน ๆ จึงหันไปพูดเตือนว่า "เธอทำอะไรนะ ทำไมไม่ให้ความสนใจเพื่อน ๆ
บ้างนะ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นกำลังใจให้เพื่อน เพราะตอนนี้พวกเราทุกคนต่างก็เป็นผู้โต้เถียงที่
หัดใหม่กันทั้งนั้นแหละ" ใสรภำจึงพูดขึ้นโดยไม่มองหน้าสุดท้ายว่า "ไม่เอาละ พวกนี้พูดอะไรกัน
ก็ไม่มีรู้ไม่เห็นมีสาระอะไรเลย นี่ขนาดครูให้ไปเตรียมตัวล่วงหน้ามาแล้วยังไม่ได้เรื่องเลย"
ครูสาวตรีซึ่งนั่งสังเกตพฤติกรรมของใสรภำอยู่นานแล้วและกำลังคิดจะปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
อยู่นั้น จึงพูดเสริมขึ้นว่า "ครูเห็นด้วยกับสุดท้ายนะ เพราะอย่างน้อยที่สุดเธอเองนั้นแหละควรจะ
รู้ว่า เวลาไม่ควรจะทำอะไร" ใสรภำจึงเก็บวิชาคณิตศาสตร์อย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก แล้วนั่งฟังเพื่อน ๆ
โต้เถียงกัน โดยไม่มองหน้าใครเลย เมื่อการโต้เถียงจบลงก็ไม่ยอมปรบมือให้เพื่อน ๆ ด้วย

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมของโรสภานะที่เพื่อนออกมาแสดงความคิดเห็น
2. ถ้านักเรียนเป็นโรสภานักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

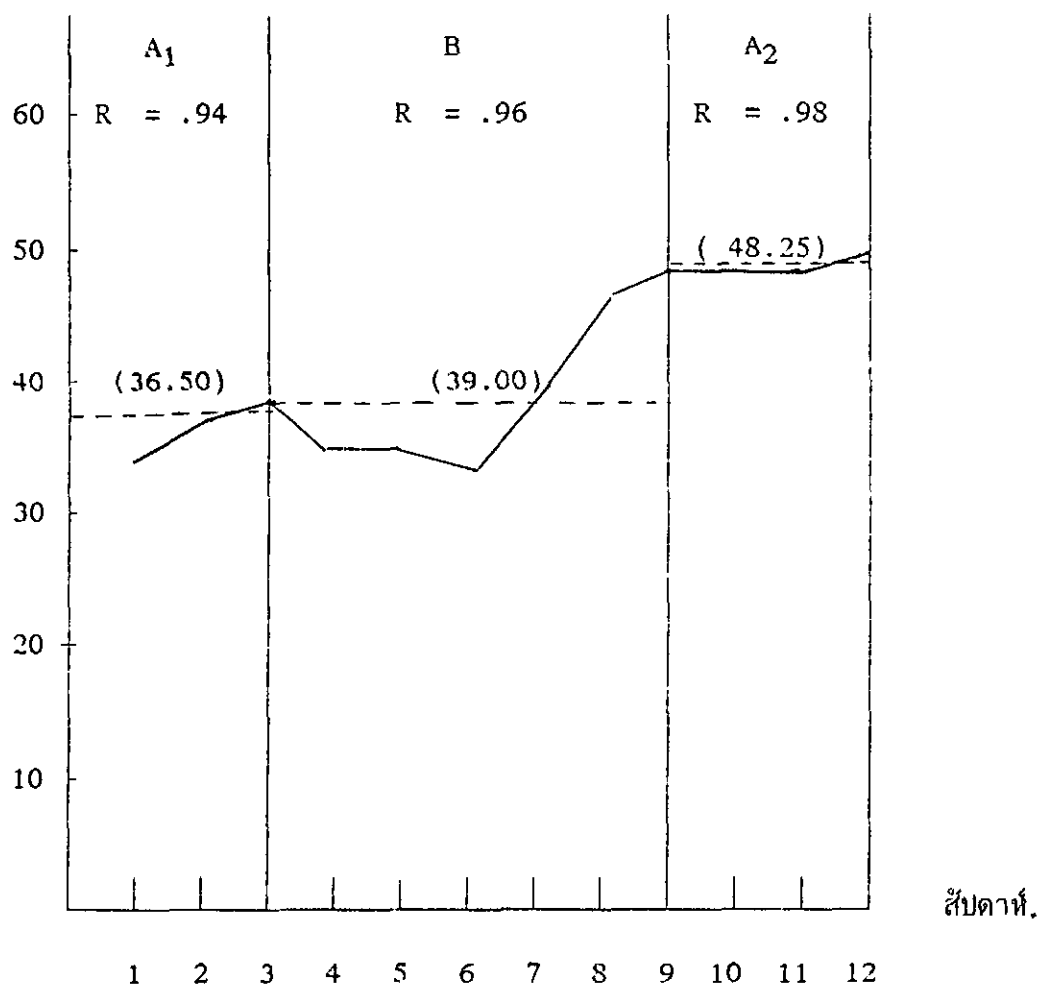
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

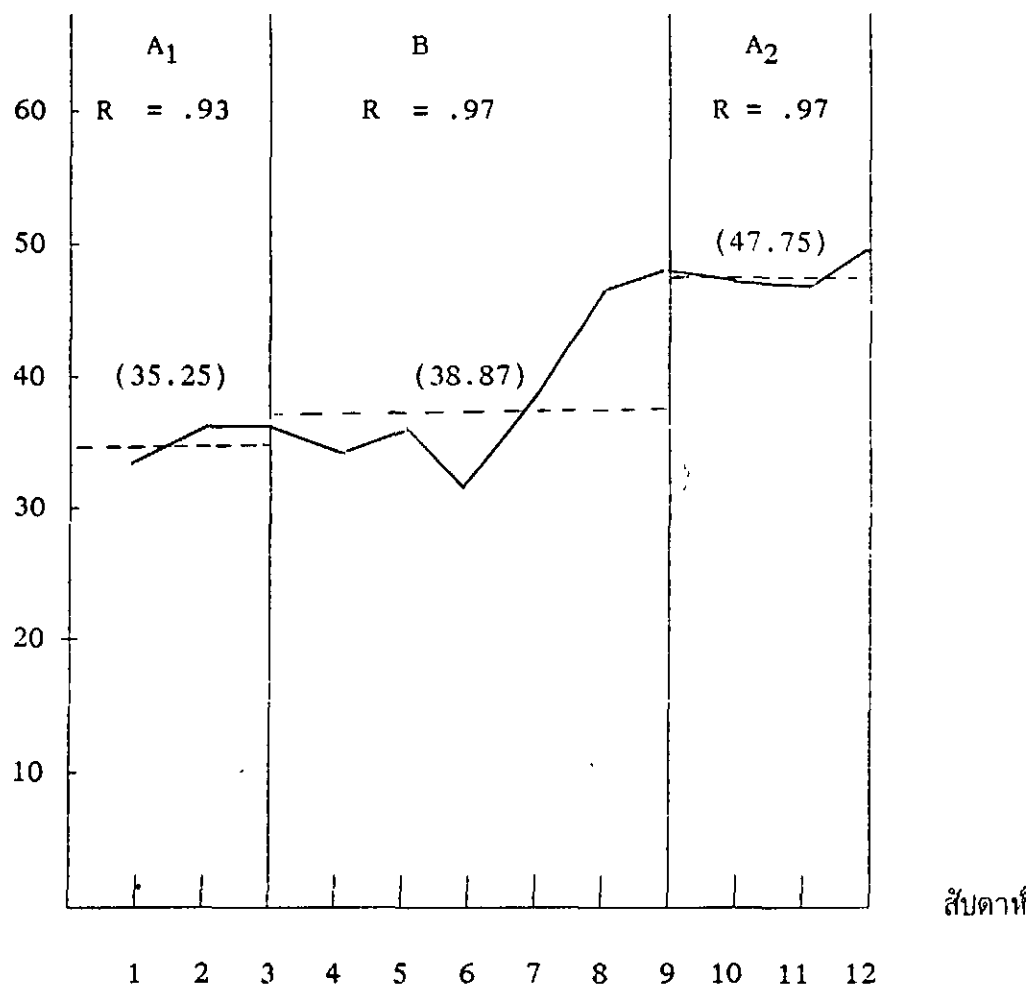
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

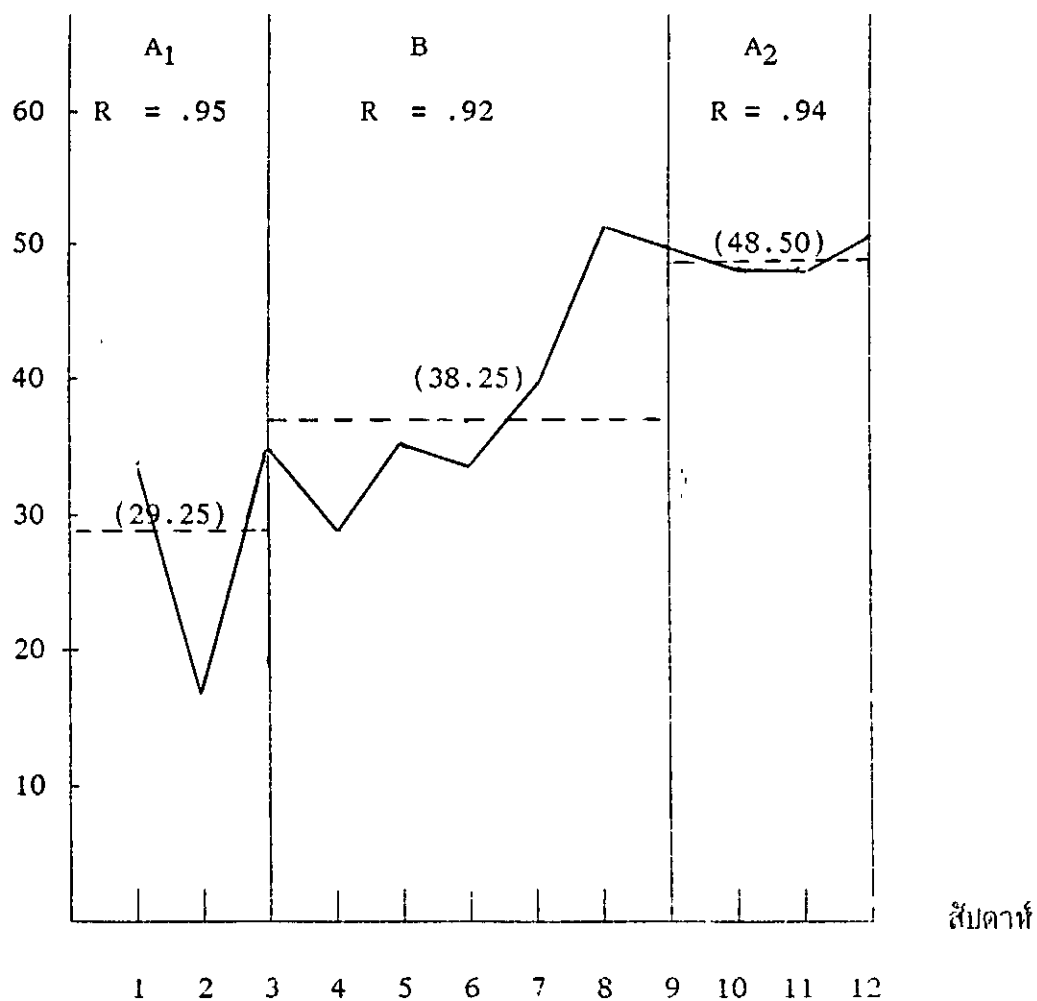
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 3

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

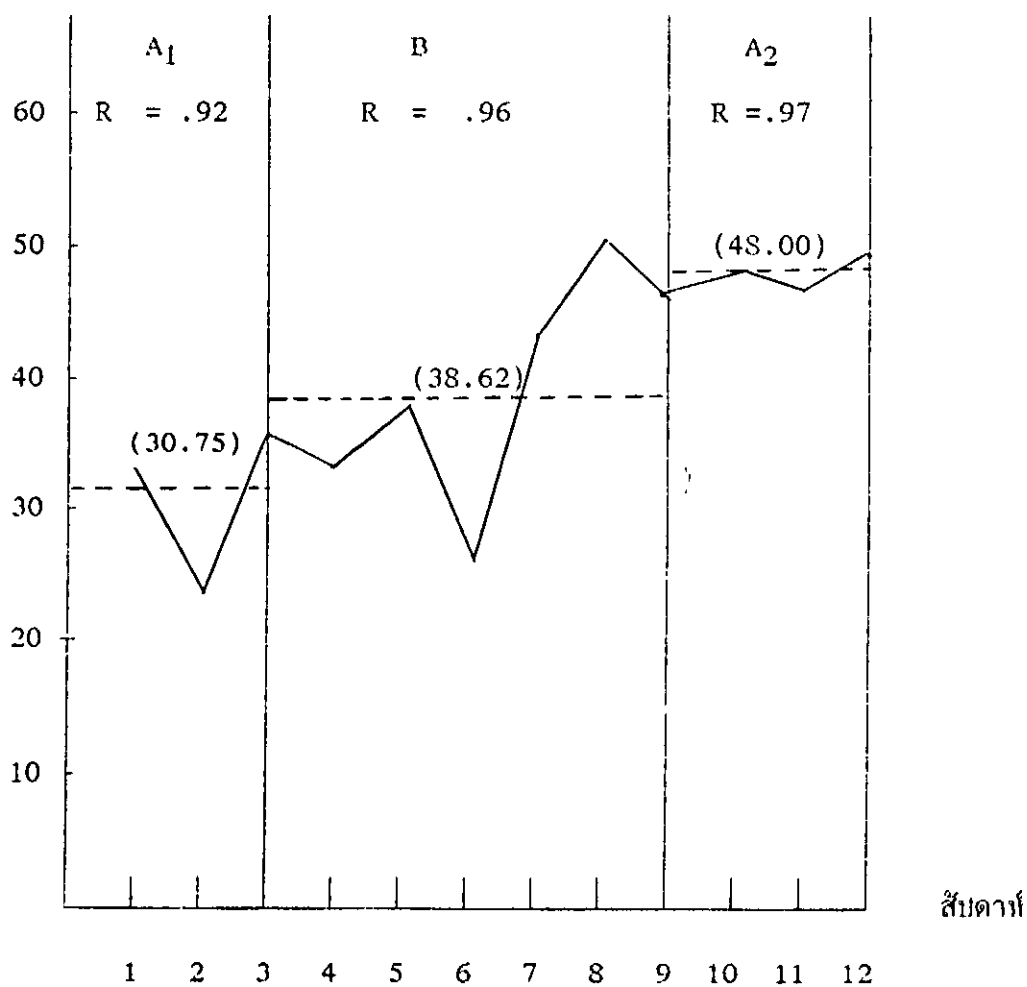
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

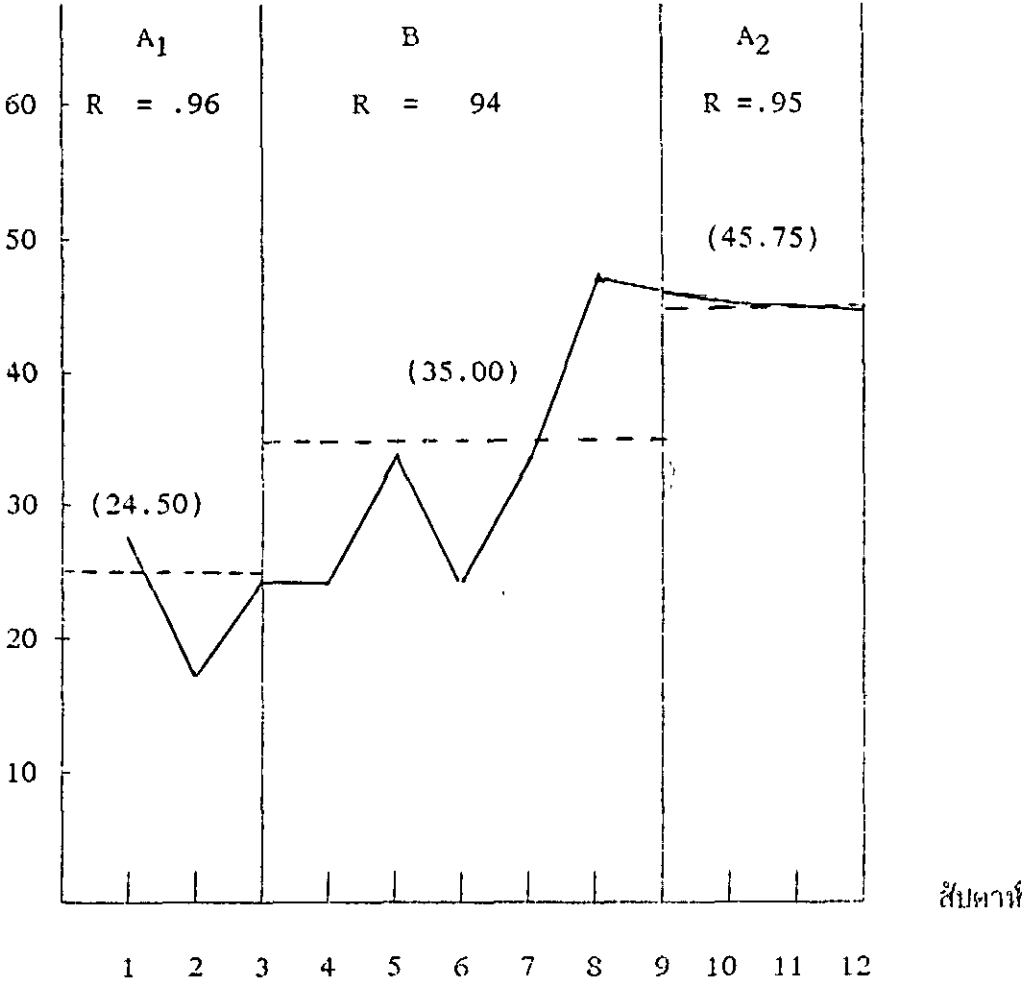
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 5

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

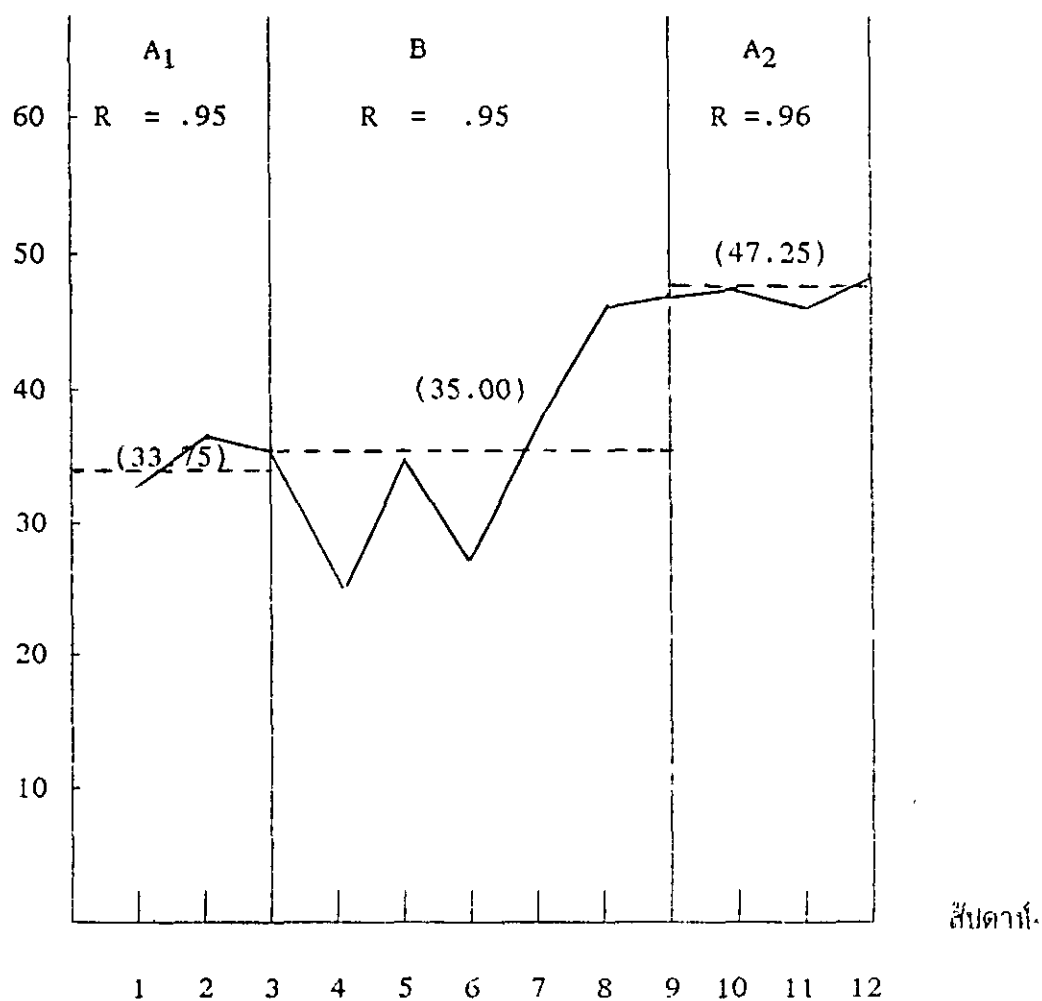
—— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 6

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

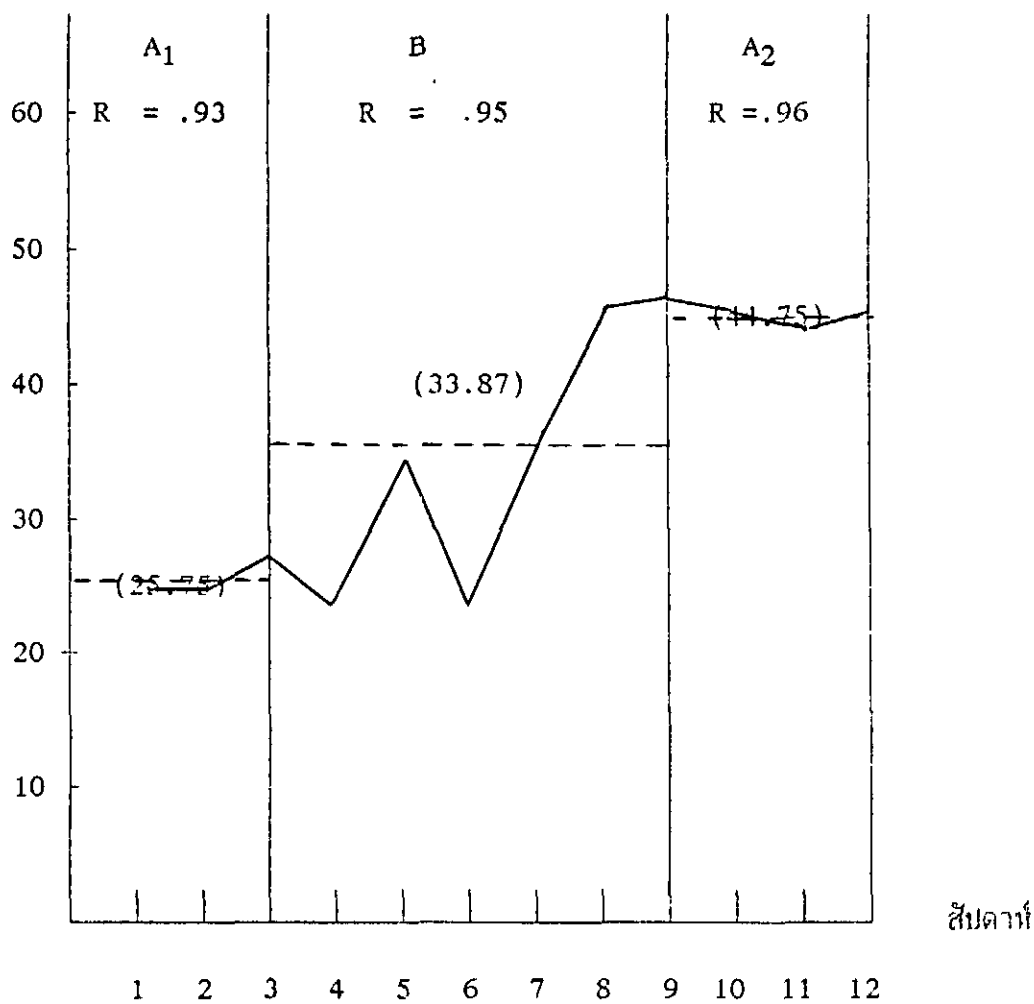
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 7

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

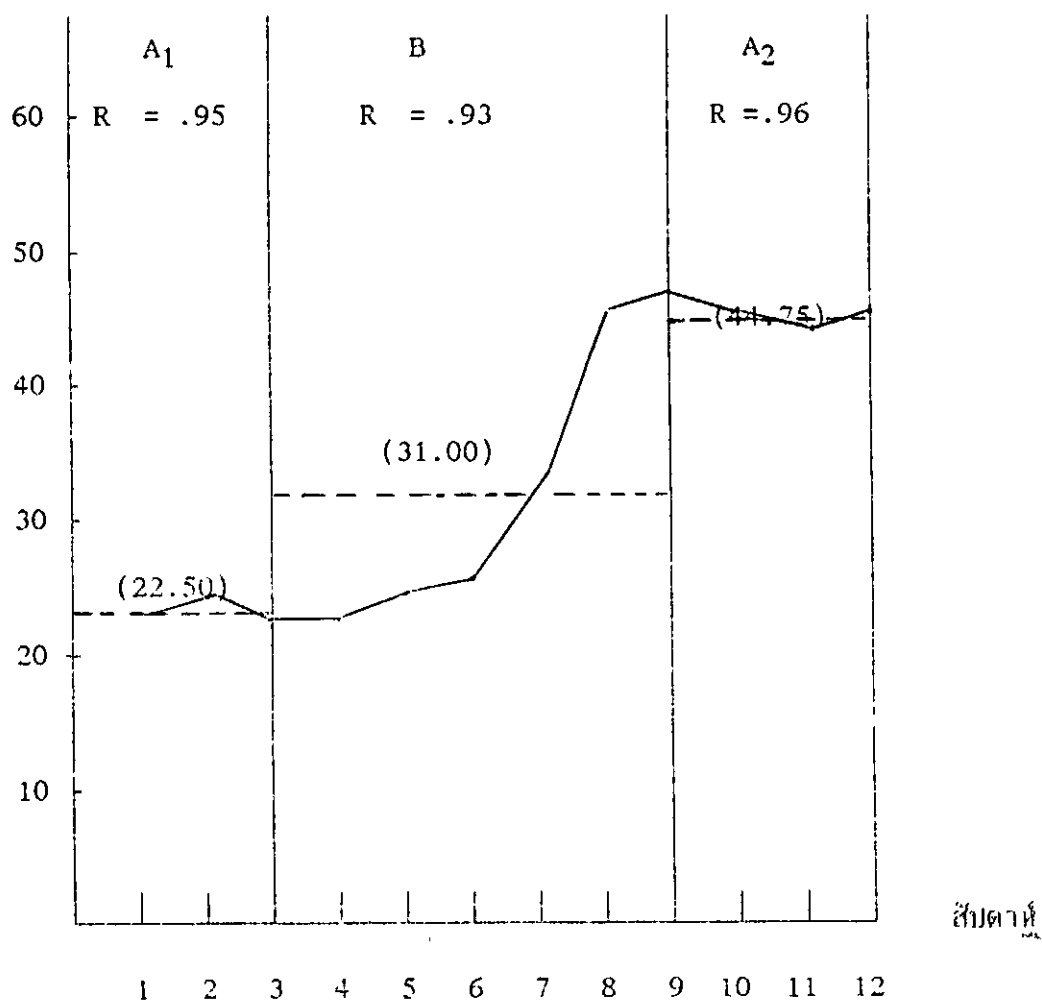
—— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 8

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

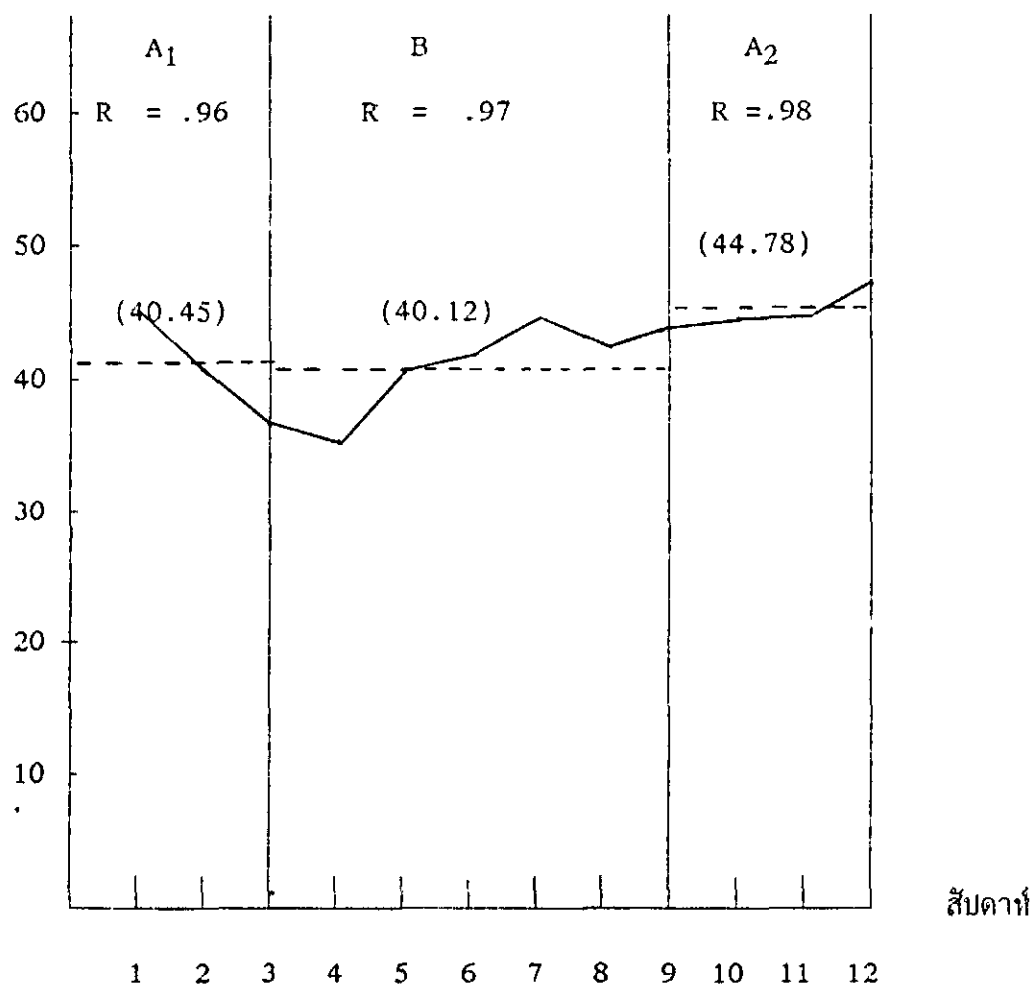
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 9

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

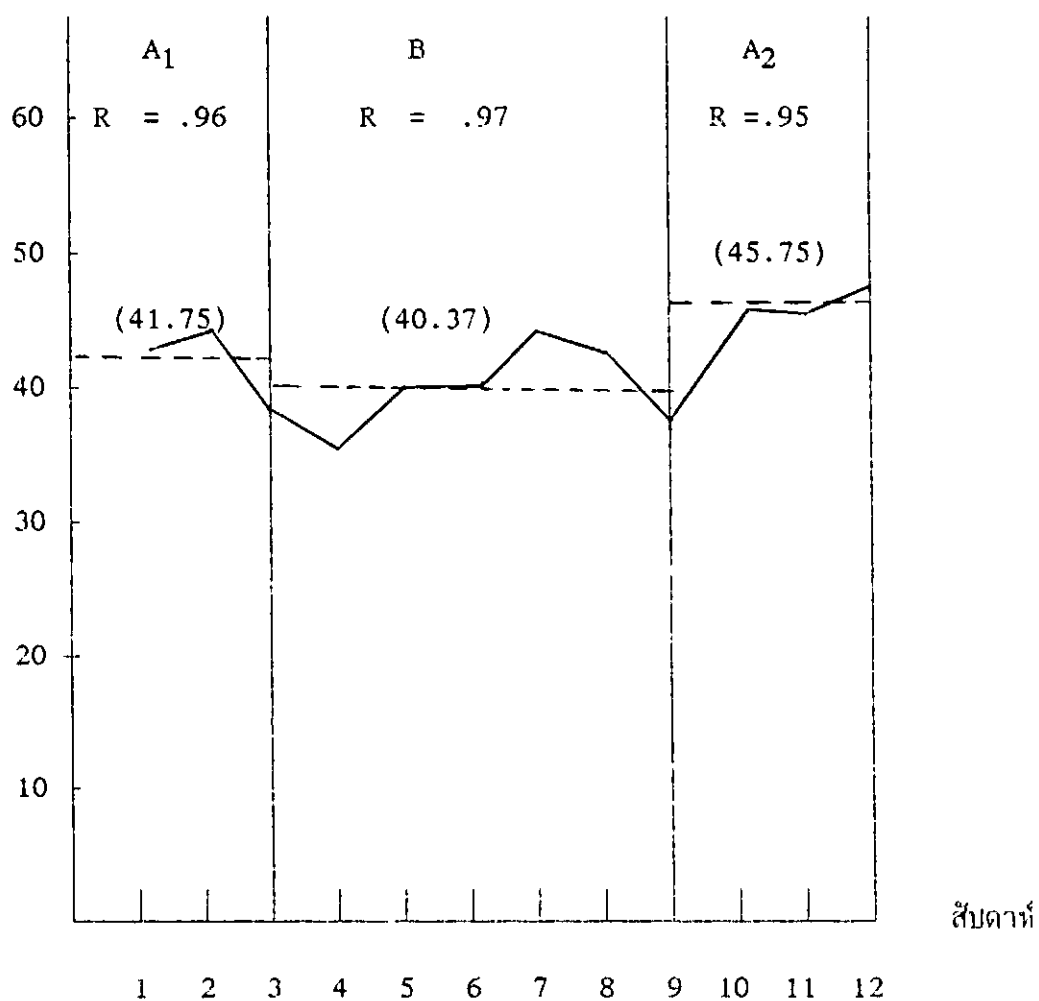
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

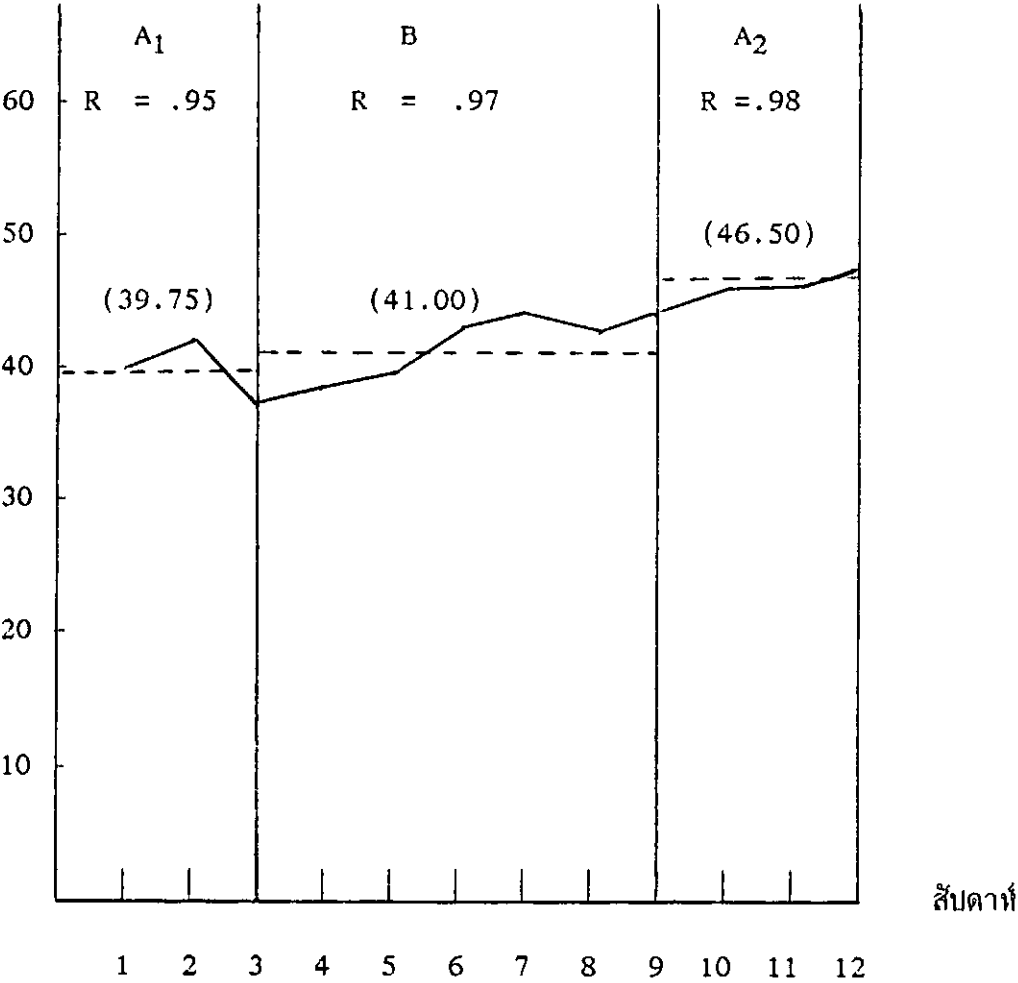
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

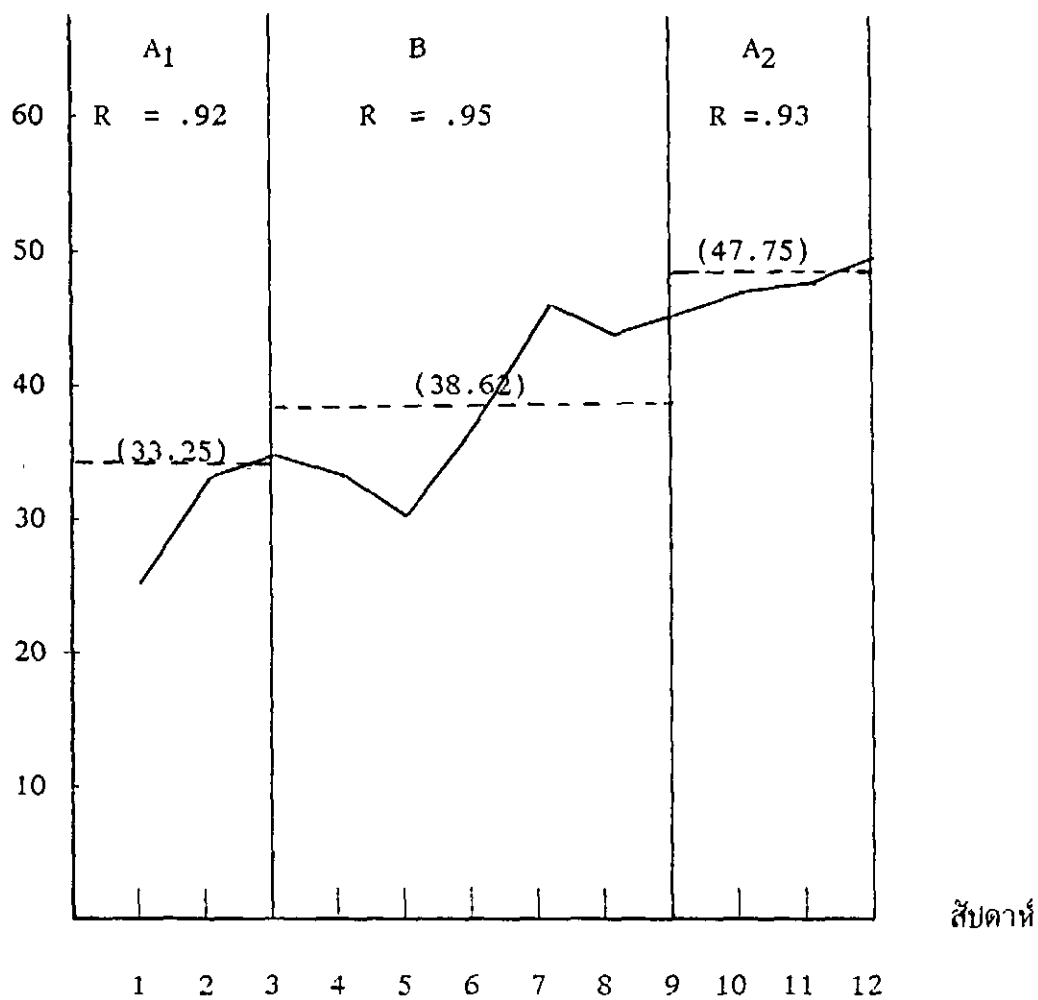

— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 3
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

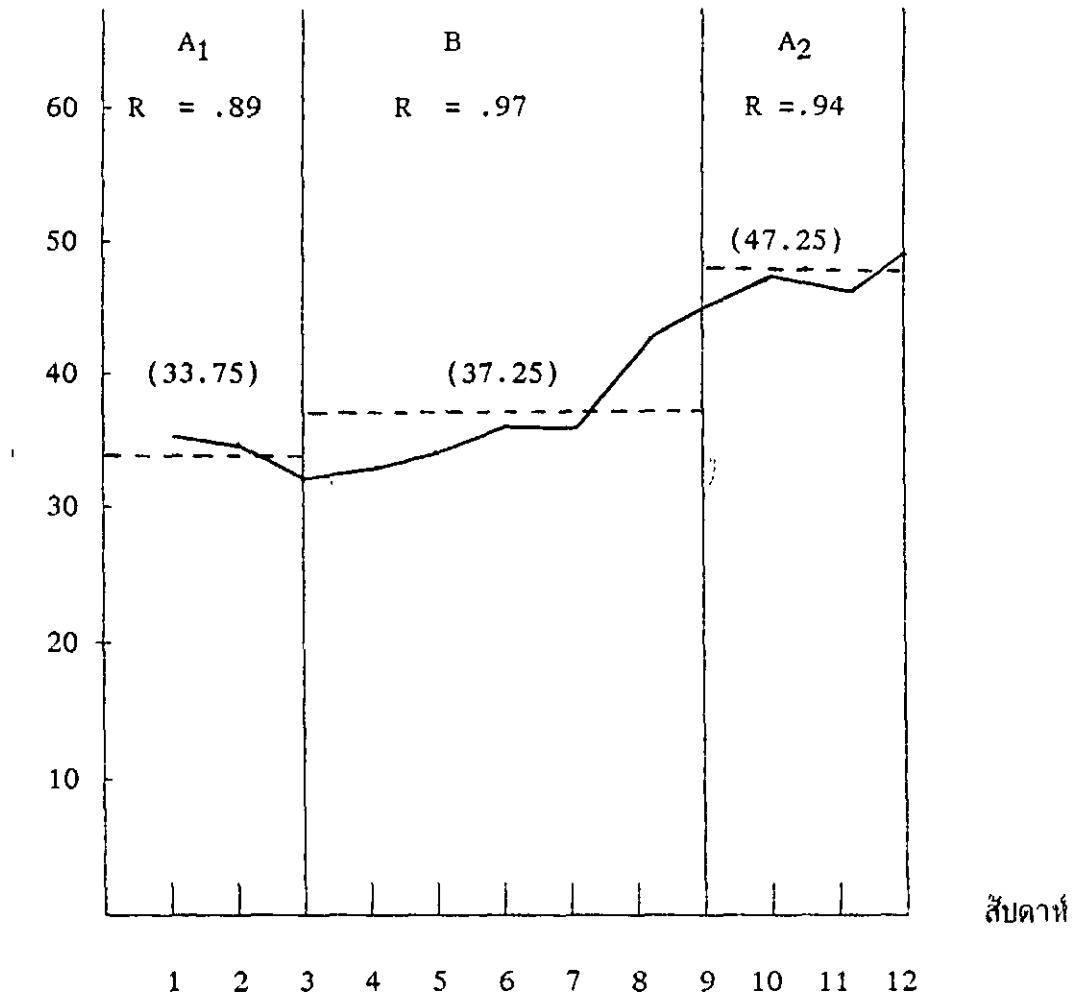
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

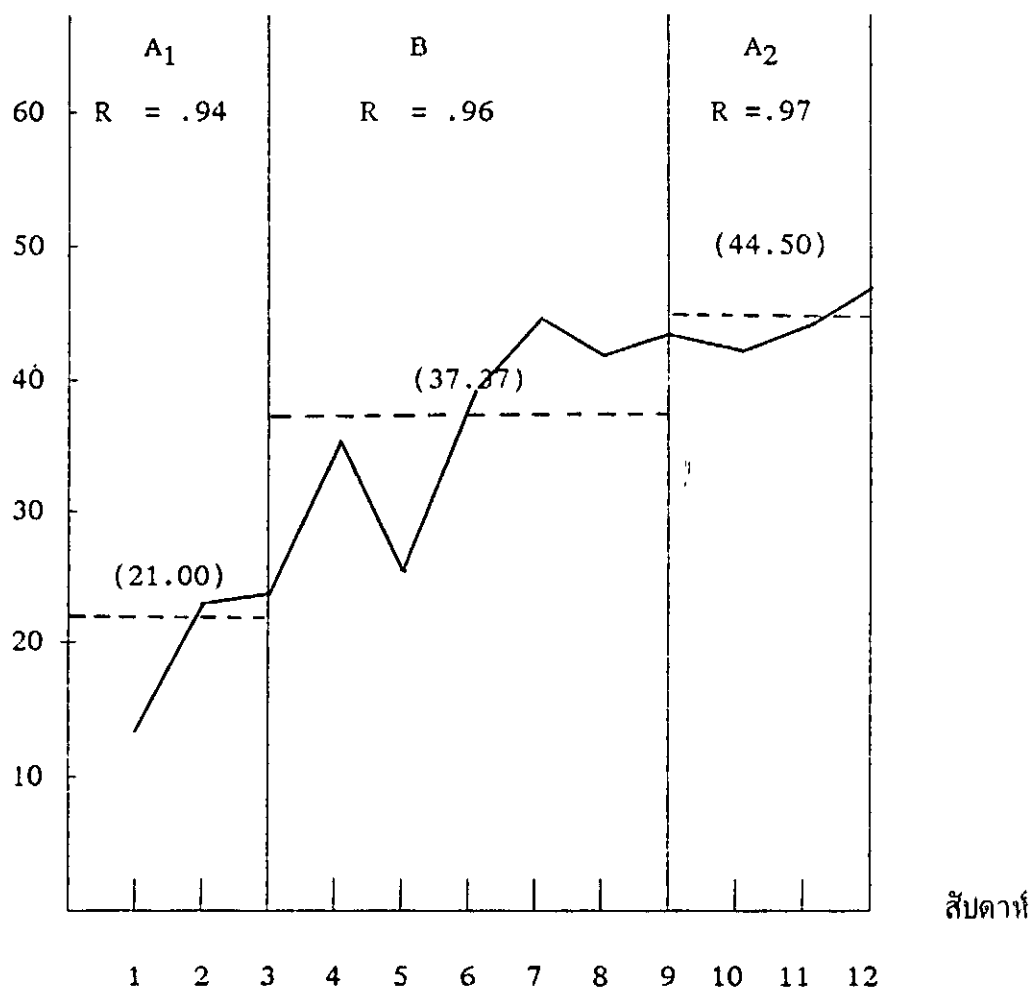

— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 5
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

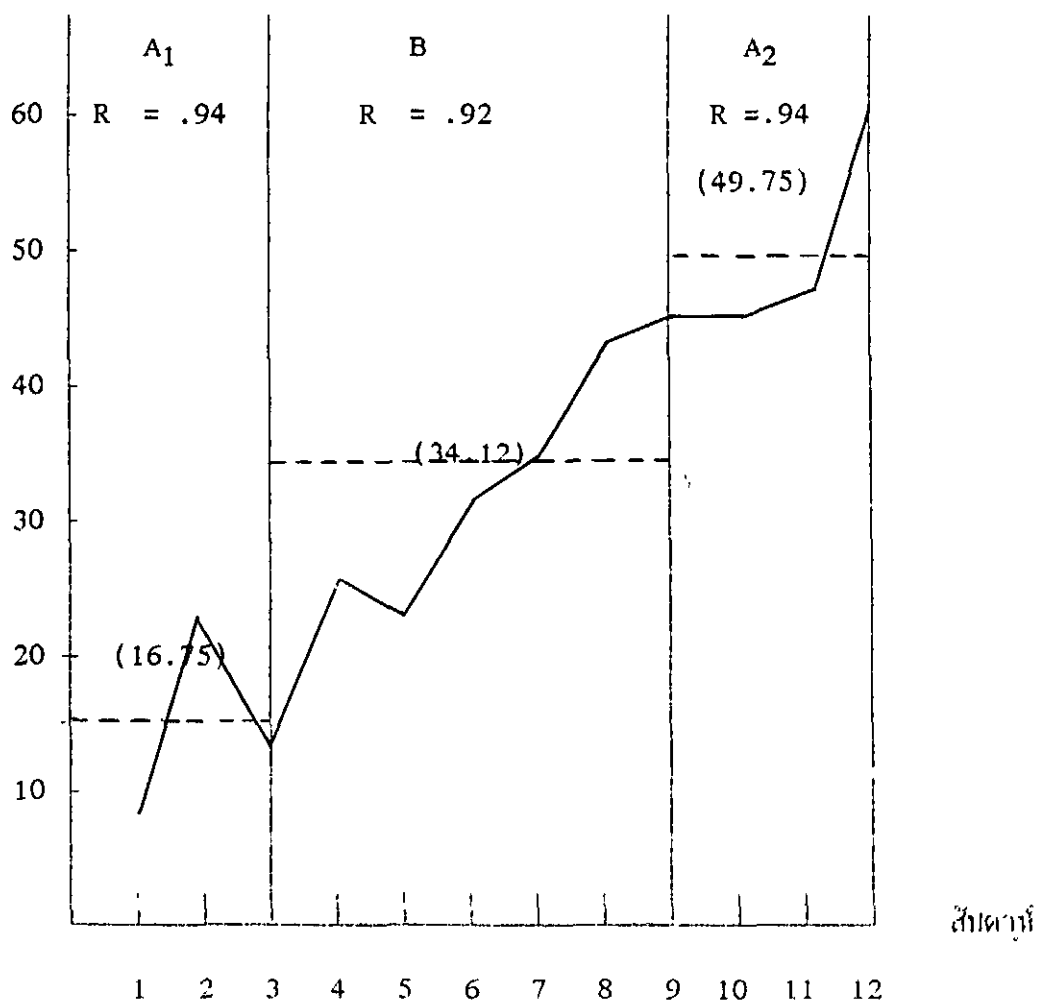
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

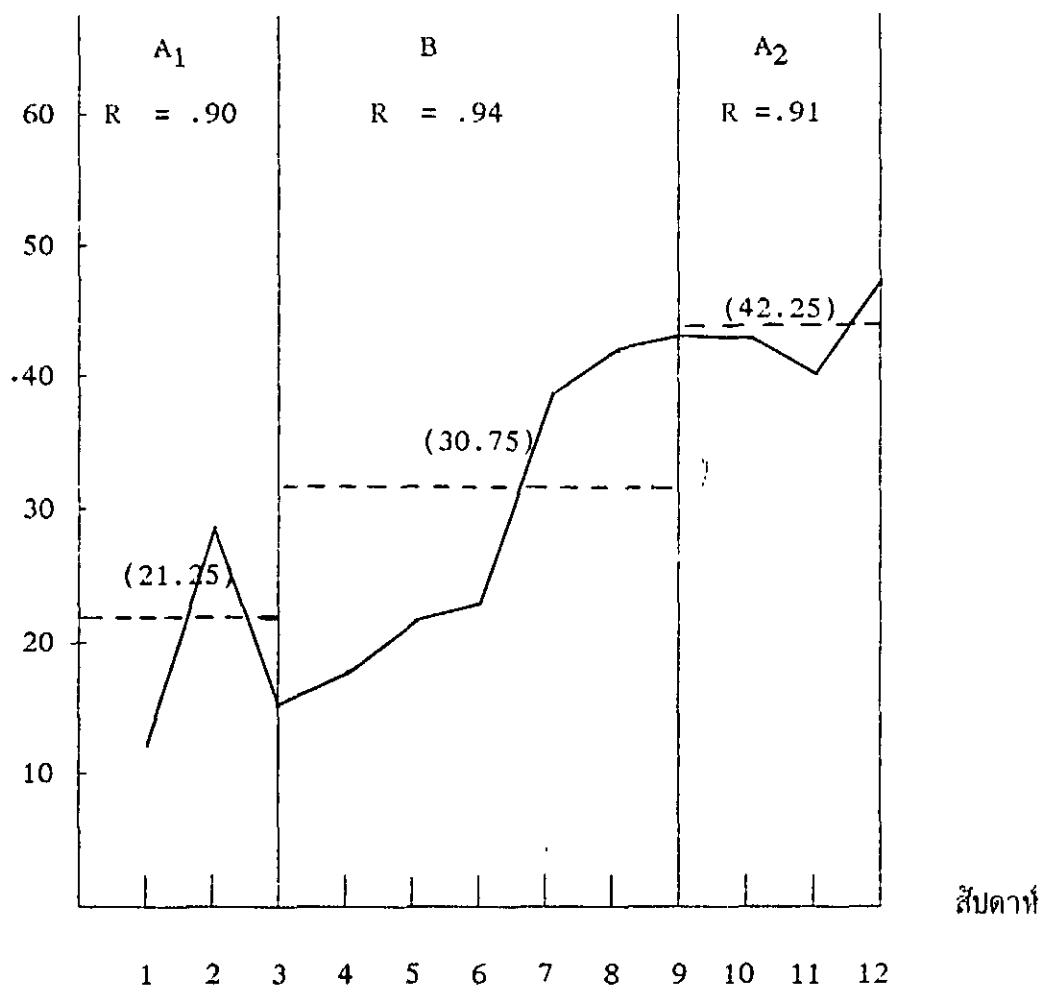
—— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 7

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

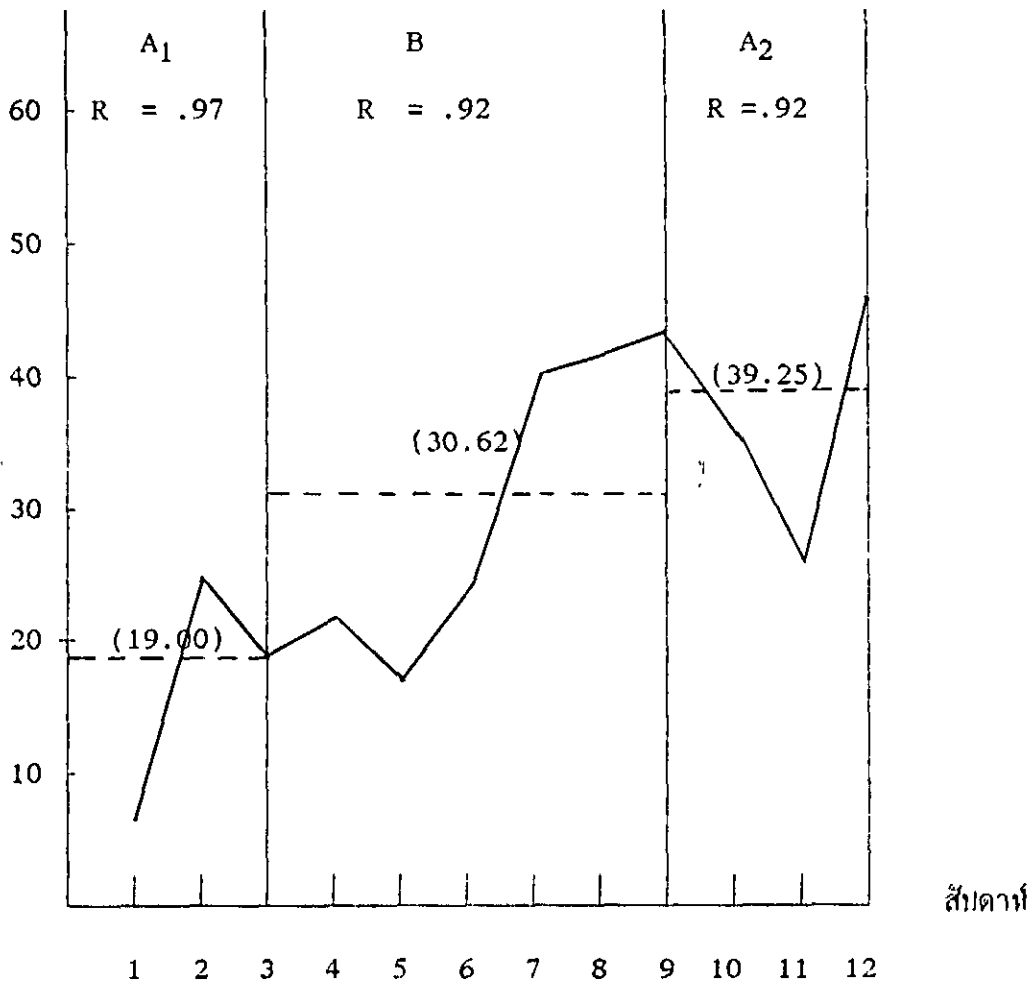
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 19 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 8

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

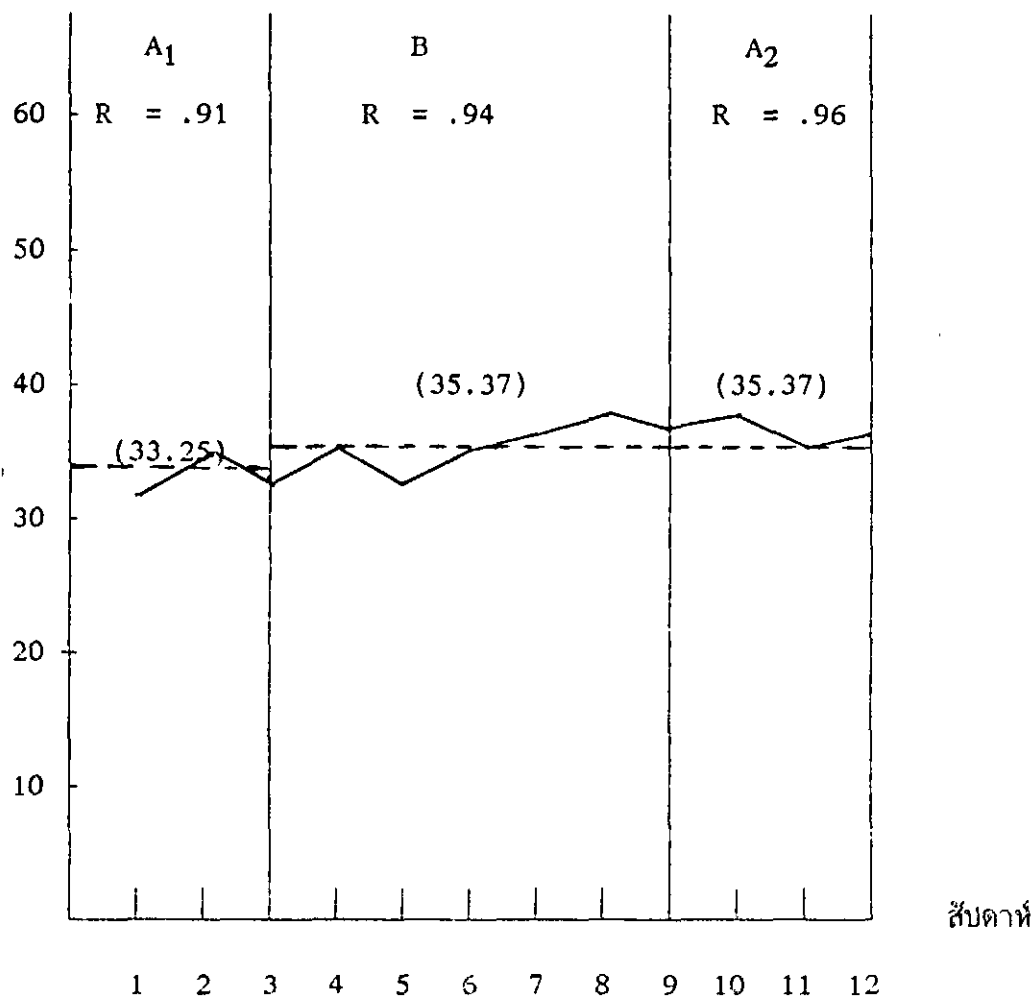

— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 20 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 9
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

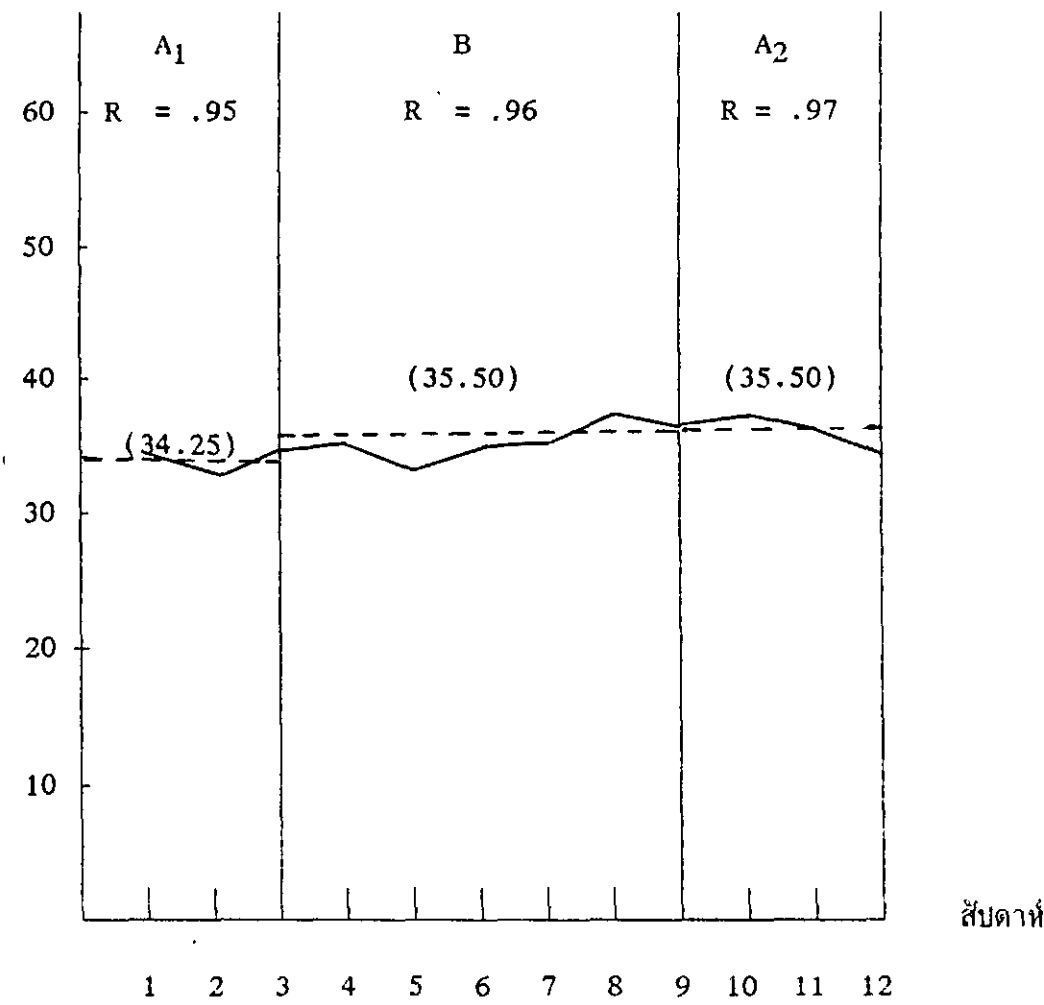
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 21 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

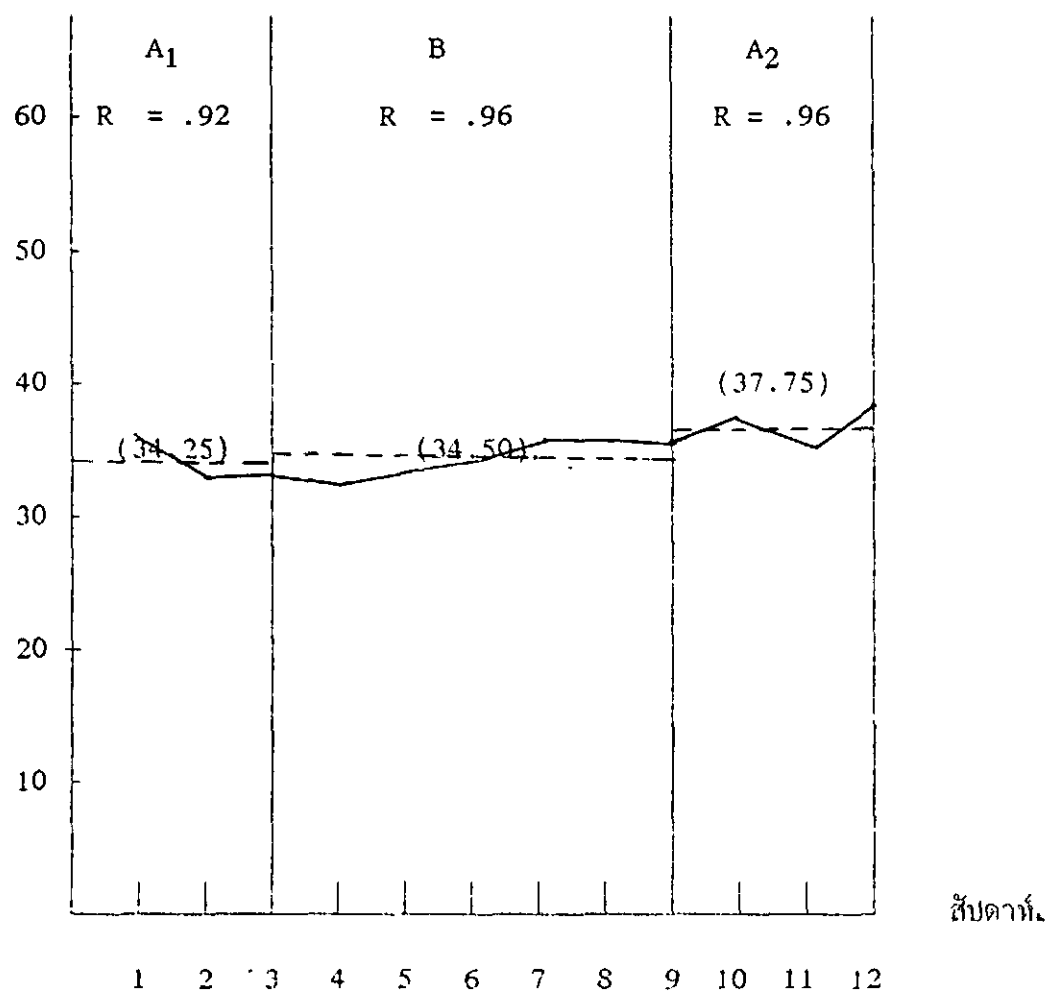
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 22 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

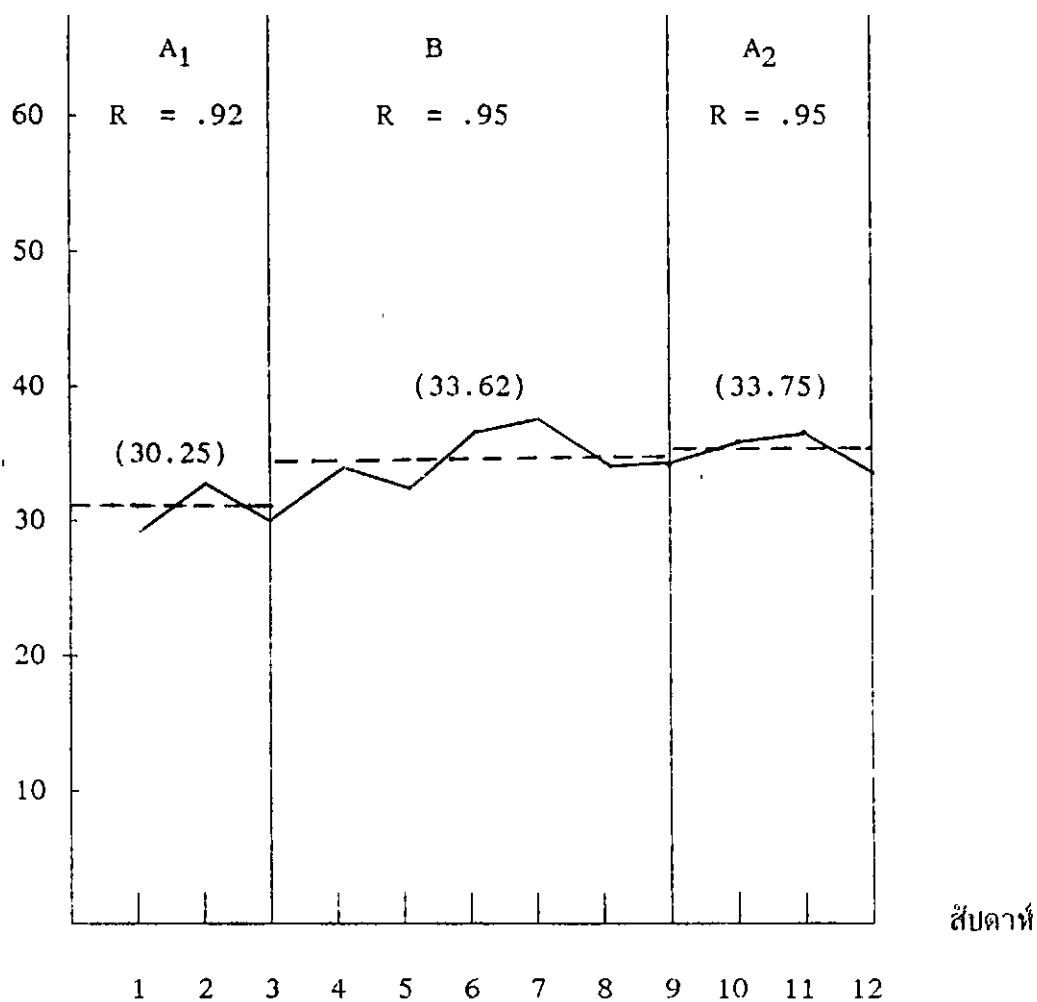
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 23 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 3

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

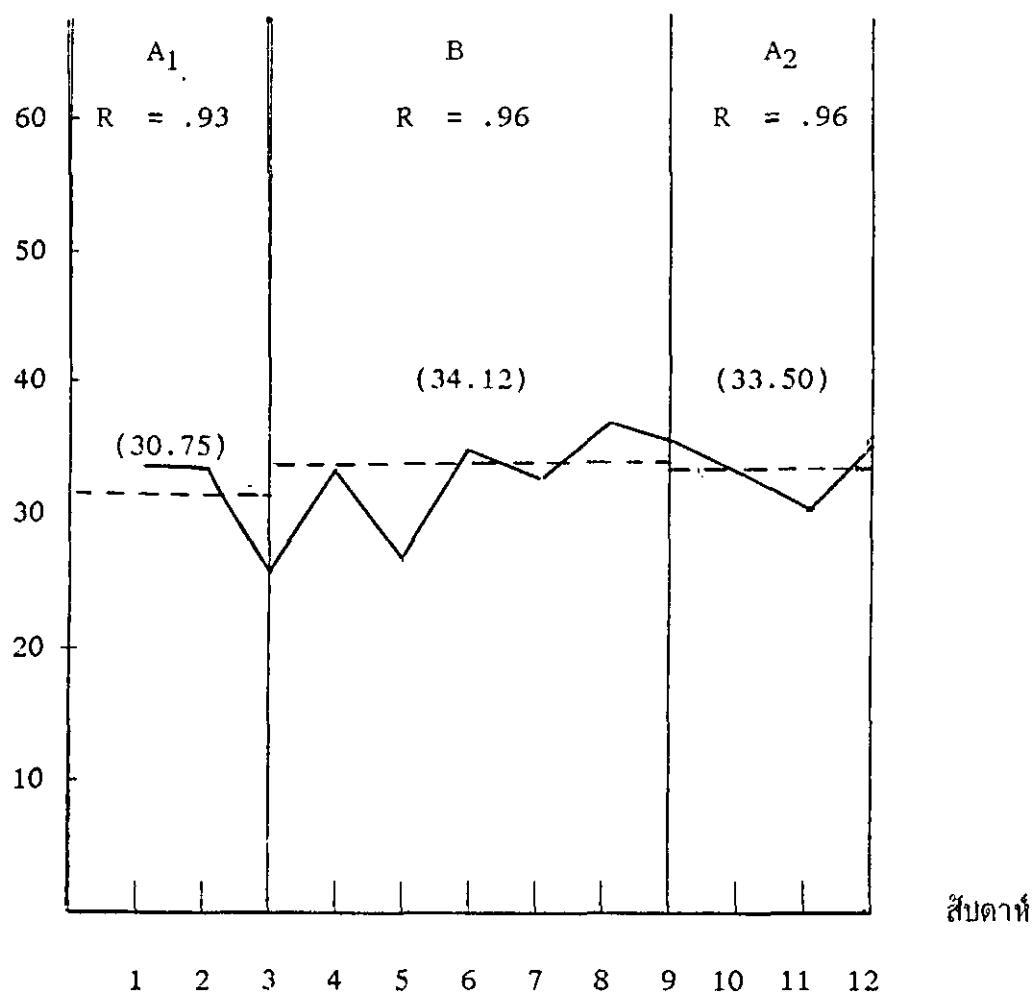
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 24 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

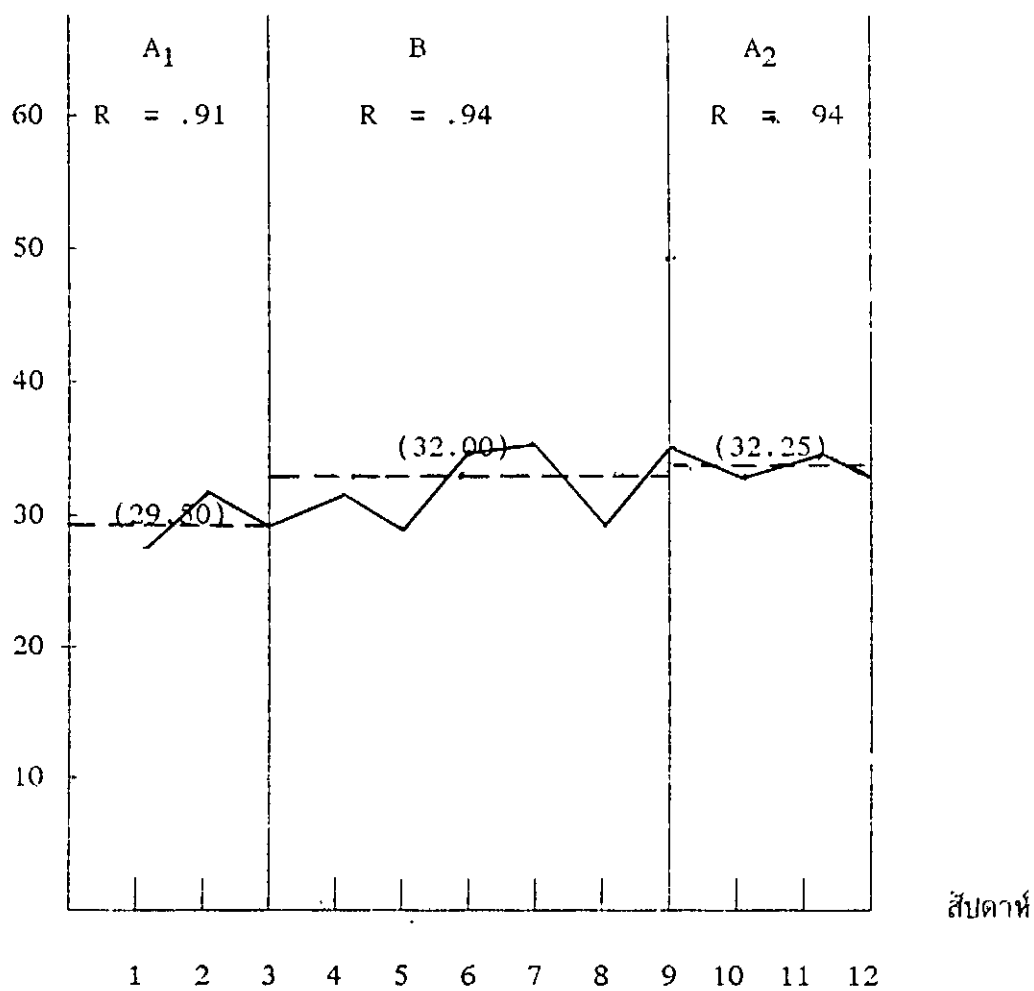
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 25 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 5

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

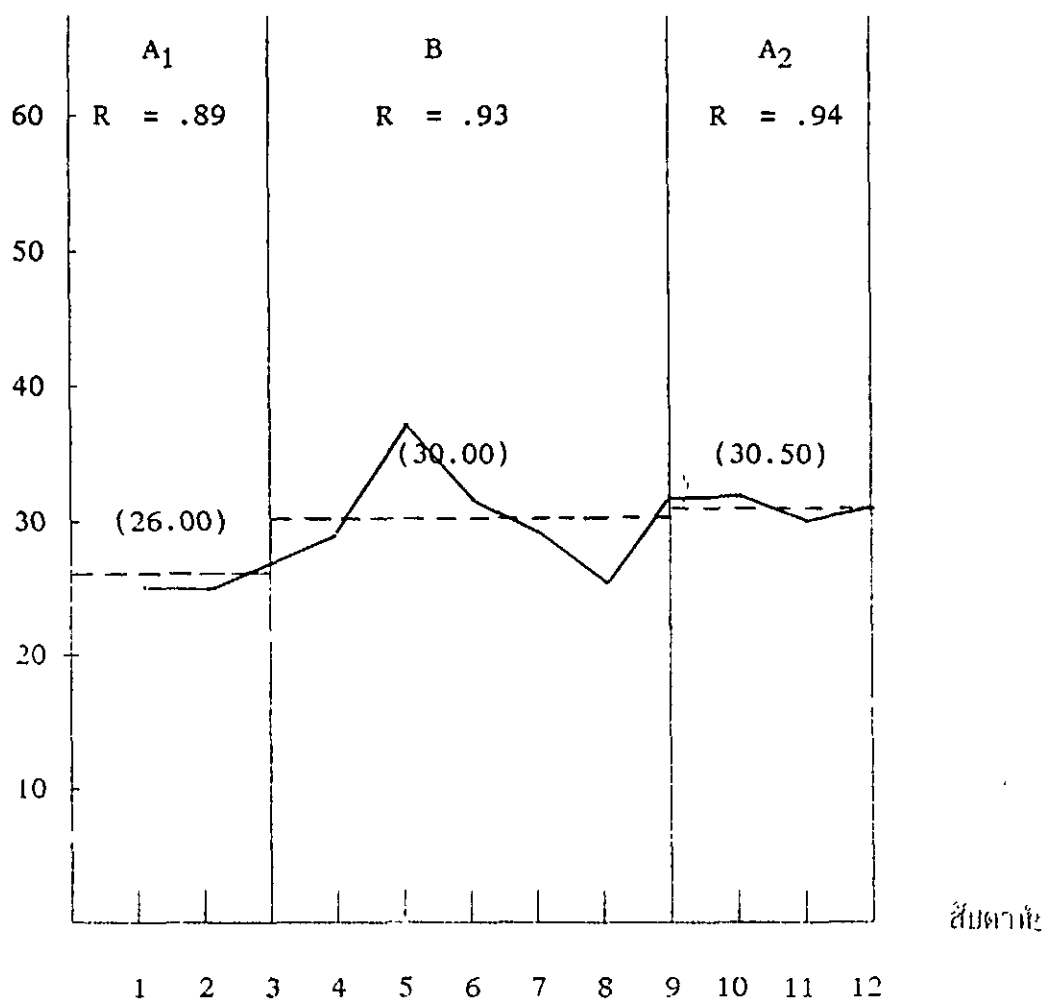
— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 26 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 6

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

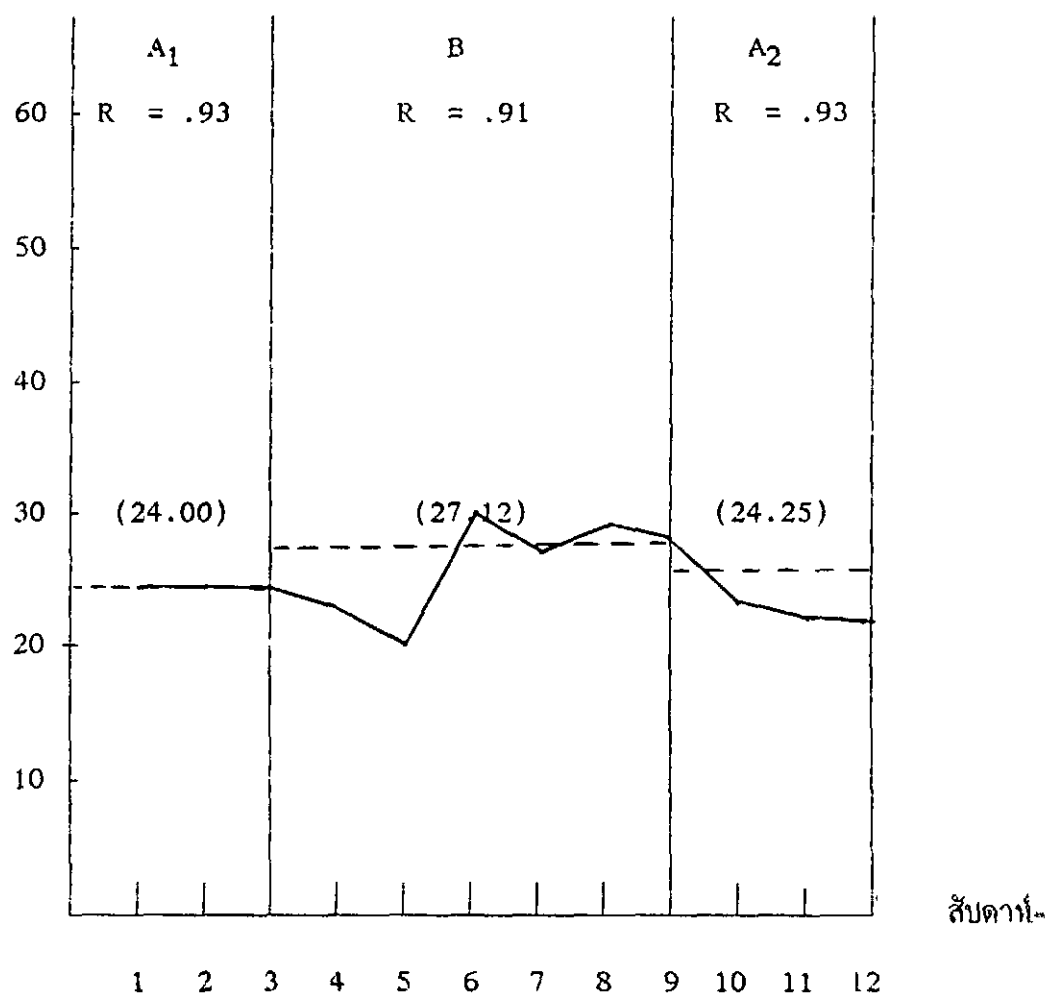
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 27 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 7

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

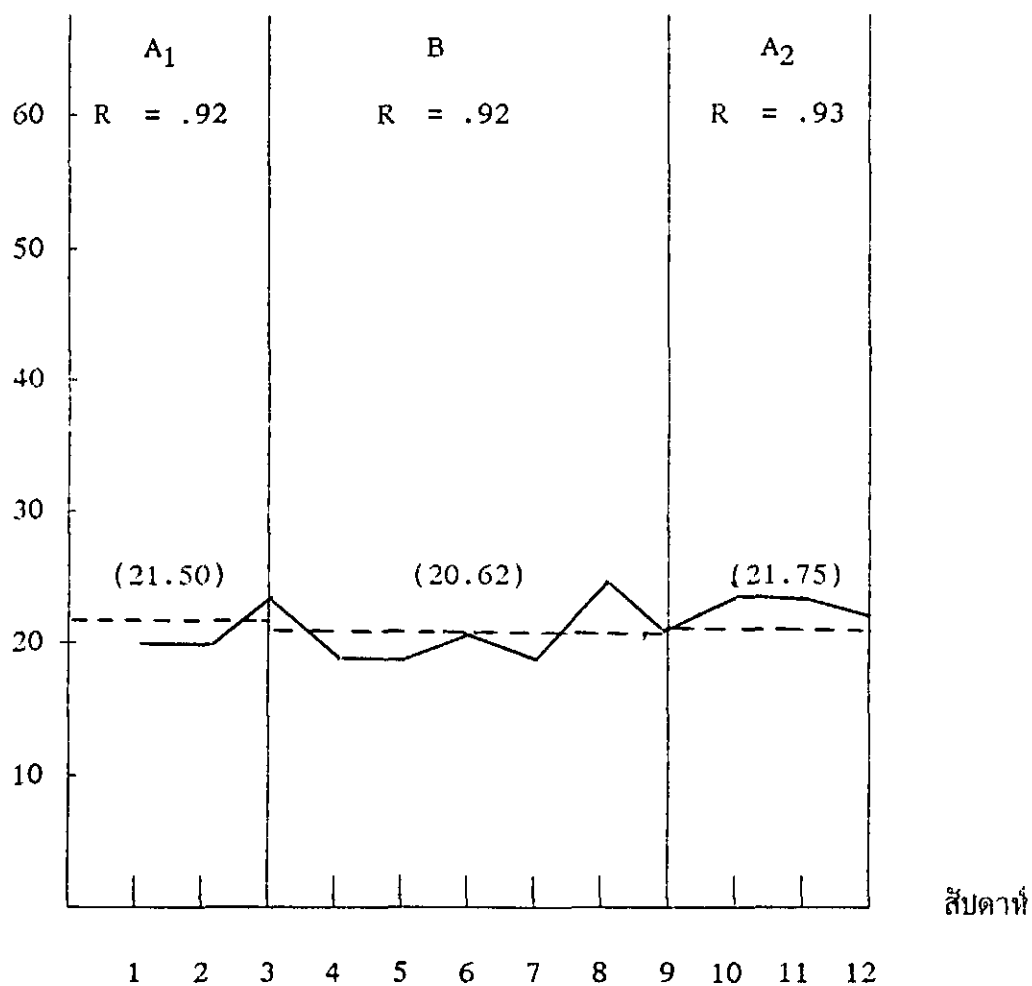
— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 28 ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 8

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

---- ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 29 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนคนที่ 9

ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 8 แสดงพฤติกรรมผลการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มทดลองที่ 1

ตลอด 3 ระยะ

ระยะ บะ ที่	ลำดับ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่										ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5	6	7	8	9		
A ₁	1	1	36	32	32	32	28	25	30	22	19	28.44	
		2	32	37	35	34	36	31	34	28	26	32.55	
	2	1	36	38	37	17	23	18	36	25	23	28.11	
	3	1	37	39	37	34	36	24	35	28	22	32.44	
	ค่าเฉลี่ย		35.25	36.50	35.25	29.25	30.75	24.50	33.75	25.75	22.50	30.38	
B	4	1	36	31	34	35	36	29	32	34	29	32.44	
		2	31	39	36	23	28	22	17	14	19	25.44	
	5	1	39	35	37	35	38	34	34	33	23	34.22	
	6	1	35	33	31	33	26	24	27	24	25	28.66	
	7	1	39	40	38	41	42	36	38	36	36	38.44	
		2	41	40	41	39	42	40	39	39	28	38.77	
	8	1	45	46	46	51	50	48	46	45	45	46.88	
	9	1	48	48	48	49	47	47	47	46	47	47.44	
	ค่าเฉลี่ย		39.25	39.00	38.87	38.25	38.62	35.00	35.00	33.87	31.00	36.54	
A ₂	10	1	47	48	47	47	47	46	46	45	45	46.44	
		2	47	48	48	49	49	46	49	45	45	47.33	
	11	1	47	48	47	48	47	46	46	44	44	46.33	
	12	1	47	49	49	50	49	45	48	45	45	47.44	
	ค่าเฉลี่ย		47.00	48.25	47.75	48.50	48.00	45.75	47.25	44.75	44.75	46.88	

ตาราง 9 แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มทดลองที่ 2
ตลอด 3 ระยะ

ระยะ บะ ที่	ลำดับ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่									ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	
A ₁	1	1	45	42	40	25	35	13	9	11	7	25.22
	2	1	41	40	45	41	36	23	24	30	23	33.66
		2	39	46	37	33	33	24	21	29	27	32.11
	3	1	37	39	37	34	31	24	13	15	19	27.66
	ค่าเฉลี่ย		40.50	41.75	39.75	33.25	33.75	21.00	16.75	21.25	19.00	29.66
B	4	1	36	36	38	32	32	35	27	18	21	30.55
	5	1	40	40	38	33	36	33	31	28	20	33.22
		2	34	41	41	27	30	22	17	14	15	26.77
	6	1	41	40	42	38	36	39	31	22	25	34.88
	7	1	44	44	43	46	36	44	36	39	40	41.33
	8	1	41	42	41	43	42	41	41	41	41	41.44
		2	42	42	42	45	42	42	44	42	41	42.44
	9	1	43	38	43	45	44	43	46	42	42	42.88
	ค่าเฉลี่ย		40.12	40.37	41.00	38.62	37.25	37.37	34.12	30.75	30.6	36.69
A ₂	10	1	44	45	46	47	47	42	45	42	36	43.77
		2	43	44	45	46	45	43	45	36	33	42.22
	11	1	45	46	47	49	48	45	49	44	41	46.00
	12	1	47	48	48	49	49	48	60	47	47	49.22
	ค่าเฉลี่ย		44.75	45.75	46.50	47.75	47.25	44.50	49.75	42.25	39.25	45.30

ตาราง 10 แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ระยะ

ระยะ ย ที่	สัปดาห์ ที่	ครั้ง ที่	นักเรียนคนที่									ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	
A ₁	1	1	31	35	36	29	34	28	25	24	20	29.11
	2	1	35	33	33	32	34	31	25	24	20	29.66
	3	1	34	34	36	30	29	33	28	26	22	30.22
		2	33	35	32	30	26	26	26	22	24	28.22
	ค่าเฉลี่ย		33.25	34.25	34.25	30.25	30.75	29.50	26.00	24.00	21.50	29.30
B	4	1	35	35	32	33	33	31	29	23	19	29.22
	5	1	32	33	33	32	27	30	37	20	19	32.11
	6	1	35	34	35	35	35	33	33	30	19	32.22
		2	35	36	34	33	35	35	30	30	22	31.66
	7	1	36	35	34	37	33	35	29	27	19	31.55
	8	1	39	39	37	33	37	24	21	29	25	32.66
		2	35	36	36	33	37	35	30	30	22	32.00
	9	1	36	36	35	33	36	33	31	28	20	31.42
	ค่าเฉลี่ย		35.37	35.50	34.50	33.62	34.12	32.00	30.00	27.12	20.62	36.54
A ₂	10	1	37	37	38	34	33	32	31	24	23	32.11
	11	1	35	36	36	35	30	33	30	23	22	31.11
	12	1	36	35	38	33	36	33	31	28	20	32.22
		2	35	34	39	33	35	31	30	22	22	31.22
	ค่าเฉลี่ย		35.75	35.50	37.75	33.75	33.50	32.25	30.50	24.25	21.75	31.66

ตาราง 11 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล
ของกลุ่มทดลองที่ 1 โดยส่วนรวม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย	อันดับ	R+	R-
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง				
1	141	188	47	2.5	2.5	
2	146	193	47	2.5	2.5	
3	141	191	50	4	4	
4	117	194	77	8	8	
5	123	192	69	6	6	
6	98	137	39	1	1	
7	135	189	54	5	5	
8	103	179	76	7	7	
9	90	179	89	9	9	
รวม					45	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 T = 0**

ตาราง 12 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1
เป็นกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ในชั้นเรียน	อันดับ	R+	R-
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง				
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้สูง	141	188	47	1.5	1.5	
	146	193	47	1.5	1.5	
	141	191	50	3	3	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้ปานกลาง	117	194	77	3	3	
	123	192	69	2	2	
	98	137	39	1	1	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้ต่ำ	135	189	54	1	1	
	103	179	76	2	2	
	90	89	89	3	3	
รวม			$T = 0^{**}$		6	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 13 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล
ของกลุ่มทดลองที่ 2 โดยส่วนรวม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมการเรียน วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนวิชาภาษาไทย	อันดับ	R+	R-
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง				
1	162	179	17	2	2	
2	167	183	16	1	1	
3	159	186	27	3	3	
4	133	191	58	5	5	
5	135	189	54	4	4	
6	84	178	94	7	7	
7	67	199	132	9	9	
8	89	169	80	6	6	
9	72	187	115	8	8	
รวม					45	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 $T = 0^{**}$

ตาราง 14 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองที่ 2
เป็นกลุ่มย่อย ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ในชั้นเรียน	อันดับ	R+	R-
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง				
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนสูง	162	179	17	2	2	
	167	183	16	1	1	
	159	186	27	3	3	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนปานกลาง	133	191	58	2	2	
	135	189	54	1	1	
	84	178	94	3	3	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนต่ำ	67	199	132	3	3	
	89	169	80	1	1	
	72	187	115	2	2	
รวม			$T = 0^{**}$		6	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 15 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล
ของกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย	อันดับ	R+	R-
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง				
1	133	143	10	4	4	
2	137	142	5	3	3	
3	137	151	14	7.5	7.5	
4	121	135	14	7.5	7.5	
5	123	134	11	5.5	5.5	
6	118	129	11	5.5	5.5	
7	104	122	18	9	9	
8	96	97	1	1.5	1.5	
9	86	87	1	1.5	1.5	
รวม					45	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 $T = 0^{**}$

ตาราง 16 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนของกลุ่มควบคุม
เป็นกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ในชั้นเรียน	อันดับ	R+	R-
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง				
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้สูง	133	143	10	2	2	
	137	142	5	1	1	
	137	151	14	3	3	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้ปานกลาง	121	135	14	3	3	
	123	134	11	1.5	1.5	
	118	129	11	1.5	1.5	
รวม			$T = 0^{**}$		6	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม การเรียนรู้ต่ำ	104	122	18	3	3	
	96	97	1	1	1	
	86	87	1	2	2	
รวม			$T = 0^{**}$		6	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 17 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยส่วนรวมก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	141	188	47	5.5	162	179	17	2
2	146	193	47	5.5	167	183	16	1
3	141	191	50	7	159	186	27	3
4	117	194	77	13	133	191	58	10
5	123	192	69	11	135	189	54	8.5
6	98	137	39	4	84	178	94	16
7	135	189	54	8.5	67	199	132	18
8	103	179	76	12	89	169	80	14
9	90	179	89	15	72	187	115	17

$$\sum RE_1 = 81.5$$

$$\sum RE_2 = 89.5$$

$$U = 36.5$$

$$UE_1 = n_1n_2 + \frac{n_1(n_1+1)}{2} - \sum RE_1 = 81 + 45 - 81.5 = 44.5$$

$$UE_2 = n_1n_2 + \frac{n_2(n_2+1)}{2} - \sum RE_2 = 81 + 45 - 89.5 = 36.5$$

ตาราง 18 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นส่วนย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
พฤติกรรมการเรียนรู้	47	4.5	17	2
วิชาภาษาไทยสูง	47	4.5	16	1
	50	6	27	3
รวม		15		6
พฤติกรรมการเรียนรู้	77	5	58	3
วิชาภาษาไทยปานกลาง	69	4	54	2
	39	1	94	6
รวม		10		11
พฤติกรรมการเรียนรู้	54	1	132	6
วิชาภาษาไทยต่ำ	76	2	80	3
	89	4	115	5
รวม		7		14

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง

$$\sum RE_1 = 15 \quad \sum RE_2 = 6$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 15 = 0$$

$$U = 0^*$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 6 = 9$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง

$$\sum RE_1 = 10 \quad \sum RE_2 = 11$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 10 = 5$$

$$U = 4$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 11 = 4$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

$$\sum RE_1 = 7 \quad \sum RE_2 = 14$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 7 = 8$$

$$U = 1$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 14 = 1$$

ตาราง 19 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวมก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มควบคุม			
	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	141	188	47	11.5	133	143	10	4
2	146	193	47	11.5	137	142	5	3
3	141	191	50	13	137	151	14	7.5
4	117	194	77	17	121	135	14	7.5
5	123	192	69	15	123	134	11	5.5
6	98	137	39	10	118	129	11	5.5
7	135	189	54	14	104	122	18	9
8	103	179	76	16	96	97	1	1.5
9	90	179	89	18	86	87	1	1.5

$$\sum RE_1 = 126$$

$$\sum RC = 45$$

$$U = 0^{**}$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1+1)}{2} - \sum RE_1 = 81 + 45 - 126 = 0$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2+1)}{2} - \sum RC = 81 + 45 - 45 = 81$$

ตาราง 20 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
- ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุม เป็นส่วนย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
พฤติกรรมการเรียน	47	4.5	10	2
วิชาภาษาไทยสูง	47	4.5	5	1
	50	6	14	3
รวม		15		6
พฤติกรรมการเรียน	77	6	14	3
วิชาภาษาไทยปานกลาง	69	5	11	1.5
	39	4	11	1.5
รวม		15		6
พฤติกรรมการเรียน	54	4	18	3
วิชาภาษาไทยต่ำ	76	5	1	1.5
	89	6	1	1.5
รวม		15		16

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง

$$\sum RE_1 = 15 \quad \sum RC = 6$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 15 = 0 \quad U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง

$$\sum RE_1 = 15 \quad \sum RC = 6$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 15 = 0 \quad U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

$$\sum RE_1 = 15 \quad \sum RE_2 = 6$$

$$UE_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_1 = 9 + 6 - 15 = 0 \quad U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

ตาราง 21 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
ของกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวมก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 2				กลุ่มควบคุม			
	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	162	179	17	11	133	143	10	5
2	167	183	16	10	137	142	5	3
3	159	186	27	13	137	151	14	8.5
4	133	191	58	15	121	135	14	8.5
5	135	189	54	14	123	134	11	6.5
6	84	178	94	16	118	129	11	6.5
7	67	199	132	18	104	122	18	12
8	89	169	8	4	96	97	1	1.5
9	72	187	115	17	86	87	1	1.5

$$\sum RE_2 = 118$$

$$\sum RC = 53$$

$$U = 8^{**}$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1+1)}{2} - \sum RE_2 = 81 + 45 - 118 = 8$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2+1)}{2} - \sum RC = 81 + 45 - 53 = 73$$

ตาราง 22 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน
ของกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นส่วนย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
พฤติกรรมการเรียน	17	5	10	2
วิชาภาษาไทยสูง	16	4	5	1
	27	6	14	3
รวม		15		6
พฤติกรรมการเรียน	58	5	14	3
วิชาภาษาไทยปานกลาง	54	4	11	1.5
	94	6	11	1.5
รวม		15		6
พฤติกรรมการเรียน	132	6	18	3
วิชาภาษาไทยต่ำ	80	4	1	1.5
	115	5	1	1.5
รวม		15		6

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง

$$\sum RE_2 = 15$$

$$\sum RC = 6$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 15 = 0$$

$$U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง

$$\sum RE_2 = 15$$

$$\sum RC = 6$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 15 = 0$$

$$U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

$$\sum RE_2 = 15$$

$$\sum RC = 6$$

$$UE_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum RE_2 = 9 + 6 - 15 = 0$$

$$U = 0^*$$

$$UC = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum RC = 9 + 6 - 6 = 9$$

ตาราง 23 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยส่วนรวมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
47	14.5	17	10	10	4
47	14.5	16	9	5	3
50	16	27	12	14	7.5
77	22	58	19	14	7.5
69	20	54	17.5	11	5.5
39	13	94	25	11	5.5
54	17.5	132	27	18	11
76	21	80	23	1	1.5
89	24	115	26	1	1.5

$$NE_1 = 9 \quad NE_2 = 9 \quad NC = 9 \quad N = 27$$

$$\sum RE_1 = 162.5 \quad \sum RE_2 = 168.5 \quad \sum RC = 47$$

$$H = \frac{12}{n(n+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(n+1)$$

$$= \frac{12}{27(27+1)} \left[\frac{162.5^2}{9} + \frac{168.5^2}{9} + \frac{47^2}{9} \right] - 3(27+1) = 16.54^{**}$$

ตาราง 24 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มย่อยก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
47	7.5	17	5	10	2
47	7.5	16	4	5	1
50	9	27	6	14	3
รวม	24		15		6
77	8	58	6	14	3
69	7	54	5	11	1.5
39	4	94	9	11	1.5
รวม	19		20		6
54	4	132	9	18	3
76	5	80	6	1	1.5
89	7	115	8	1	1.5
รวม	16		23		6

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยสูง

$$NE_1 = 3 \quad NE_2 = 3 \quad NC = 3 \quad N = 9$$

$$\sum RE_1 = 24 \quad \sum RE_2 = 15 \quad \sum RC = 6$$

k

$$H = \frac{12}{n(n+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(n+1)$$

$$= \frac{12}{3(9+1)} \left[\frac{24^2}{3} + \frac{15^2}{3} + \frac{6^2}{3} \right] - 3(9+1) = 7.2^{**}$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง

$$NE_1 = 3 \quad NE_2 = 3 \quad NC = 3 \quad N = 9$$

$$\sum RE_1 = 19 \quad \sum RE_2 = 20 \quad \sum RC = 6$$

k

$$H = \frac{12}{n(n+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(n+1)$$

$$= \frac{12}{3(9+1)} \left[\frac{19^2}{3} + \frac{20^2}{3} + \frac{6^2}{3} \right] - 3(9+1) = 5.4^*$$

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

$$NE_1 = 3 \quad NE_2 = 3 \quad NC = 3 \quad N = 9$$

$$\sum RE_1 = 16 \quad \sum RE_2 = 23 \quad \sum RC = 6$$

k

$$H = \frac{12}{n(n+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(n+1)$$

$$= \frac{12}{3(9+1)} \left[\frac{16^2}{3} + \frac{23^2}{3} + \frac{6^2}{3} \right] - 3(9+1) = 6.4^{**}$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวละเมียด ชื่อสกุล วิเศษสิงห์

เกิดวันที่ 7 เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2505

สถานที่เกิด อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 7 หมู่ 4 ตำบลเทพราช อำเภอบ้านโพธิ์
จังหวัดฉะเชิงเทรา 24000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

พ.ศ. 2538 อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา

อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ฉะเชิงเทรา (แผนกวิทยาศาสตร์)
จังหวัดฉะเชิงเทรา

พ.ศ. 2528 การศึกษาระดับบัณฑิต (วิชาเอกสังคมศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ชลบุรี

พ.ศ. 2537 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร